

အိမ်ထောင်ရေး အတိတ်မှ

ရန်အောင်

မာတိကာ

ဆရာမင်းနွယ်၏ ဥယျောဇဉ်	၇	ညို့ဓာတ်တိုးပွားအောင်ပြုနည်း	၁၄၇
ဒေါ်လှကြည်၏ အမှာ	၁၂	အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘာလဲ	၁၅၁
ရေးချင်မှရေး စာပေရေး	၁၄	အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးနည်း	၁၅၆
မျက်စိမှိတ်ကာ ရေးသည့်စာ	၁၈	အဆင့်အတန်းတူကို ယူသင့်၏၏	၁၅၉
အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း မညစ်ညမ်း	၂၃	အရည်အချင်းဆိုတာ ဘာလဲ	၁၆၂
အရေးကြီးစွာ ဤပညာ	၂၆	မျိုးရိုးဗီဇ စုံစမ်းကြ	၁၆၇
ဆိတ်သားဥပမာ သင်ခန်းစာ	၂၉	ချစ်သူရမှု လုံလပြု	၁၇၀
ဝတ္ထုတွေလဲ ဤနည်းပဲ	၃၄	အချစ်ဖွဲ့	၁၇၆
တပည့်များက တားမြစ်ကြ	၄၀	နဖူးစာရေစက်ကြောင့်လော	၁၈၀
အိမ်ထောင်ရေးဓမ္မ ဤသို့ပြ	၄၄	တစ်ထောင့်ငါးရာ မီးပမာ	၁၈၂
သူကြီးကတော် ထွက်ရှာသော်	၄၇	မသင်္ကာစိတ်	၁၈၅
မိန်းကလေးများ သတိထား	၅၀	နမ်းပါများတော့ ပြယ်	၁၈၈
ကျွန်ုပ်ခံရ ချစ်ဒုက္ခ	၅၅	ပရမတ္ထ သဘာဝ	၁၉၁
အိမ်ထောင်ရေးဘဝ ဤသို့စ	၅၈	မေတ္တာ ၂ မျိုး	၁၉၂
အိမ်ထောင်ရေးငှက်ဆိုး ဤသို့ထိုး	၆၆	မေတ္တာစစ်တွင် အပြိုင်စိတ်မရှိ	၁၉၄
မိန်းကလေးများ သတိထား	၉၁	တကယ့်အရသာလော	၂၀၁
အပျိုလိုမနေမိလို့ ငိုမိတယ်လေး	၉၆	ကိလေသာစိတ်သည် အပြင်းထန်ဆုံး	၂၀၃
နောက်တစ်ချိန်ကြောက်ပြီကွယ့်ခင်လေး	၁၀၁	လူပျိုကြီး ကိုအေးမောင်	
သောင်းကျန်းသည့်စိတ် ဤသို့နှိပ်	၁၀၆	အတိတ်ကဖြစ်စဉ်များ	၂၁၄
နူး, ရူး, ကျိုး, ကန်း ရောဂါဆန်း	၁၁၁	လူပျိုအပျိုဘဝ	၂၁၇
မကောင်းအစဉ် ပြင်မရ	၁၁၆	လင်မယားအရာမြောက်ခြင်း	၂၂၀
အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာ စဉ်းစားပါ	၁၂၁	ထမင်းရည်ကို လျက်ရစေတော့	၂၂၂
မျိုးရိုးဗီဇ ကောင်းပါမှ	၁၂၇	မေတ္တာနှင့် တဏှာ	၂၂၆
သိဒ္ဓါပြီးနည်း နိဿယည်း	၁၃၂	တဏှာချစ်မှ မေတ္တာချစ်သို့	၂၂၉
မျက်စိ တန်ခိုး	၁၃၆	သားသမီး၏ ကျေးဇူး	၂၃၁
မေတ္တာ၏ တန်ခိုး	၁၄၃	ဝတ္ထုထဲက အိမ်ထောင်ရေးသင်ခန်းစာ	၂၃၄

တစ်သက်တာစာပေဆုရှင် စာရေးဆရာကြီးဦးရန်အောင်

(၁၉၀၄-၁၉၅၅)

၁၉၀၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၇ ရက် နေ့တွင် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့၌ အဘ လက်သမား ဆရာကြီး ဦးကျား၊ အမိ ဒေါ်မိလေးတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ငယ်မည် ရန်ကြီးအောင် ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းဆရာဖြစ် အထိပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ အသက် ၁၅ နှစ်သား အရွယ်မှစ၍ စာပေများ ရေးသားခဲ့သည်။ ကျောင်းဆရာ ဘဝ၊ ဈေးသည်ဘဝ၊ စာအုပ်သည်ဘဝ၊ ရှေ့နေ၊ စာအုပ် ထုတ်ဝေသူ၊ စာပြင် ဆရာ၊ အယ်ဒီတာ စသည့်ဖြင့်

ဘဝမျိုးစုံကျင်လည်ခဲ့ပြီးနောက် ထိုသို့သောဘဝမျိုးစုံမှ အတွေ့အကြုံများကို လေ့လာ မှတ်သားစုဆောင်းပြီးနောက် စာပေဖြင့် တိုင်းပြည်သို့တင်ပြခဲ့သည်။

လုံးချင်းဝတ္ထု ၅၀ ခန့်၊ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း ၁၀ အုပ်ခန့်၊ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကျမ်း ငါးအုပ်ခန့် ရေးခဲ့ပြီး စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာများရေးသားခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ ဝတ္ထုအချို့ကို အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန်၊ ရုရှား၊ ဂျပန်နှင့် တေလာဂူ ဘာသာများသို့ပင် ပြန်ဆိုခြင်းခံရသည်။

သူ၏လက်ရာများအနက် “စာဆီနှင့်လက်ရာမွန်” စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၆၄ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်အနုပညာစာပေဆုဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စတုတ္ထဆုကိုလည်း၊ “မြတ်ပန်း ဥယျာဉ်” ဖြင့် ၁၉၆၆ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဒုတိယ ဆုကိုလည်း ကောင်း၊ “ကြုံလေဘုံတွေ အထွေထွေ” ဖြင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုကိုလည်းကောင်း၊ “ရန်အောင်စာ ရန်အောင်ဘဝ” ဖြင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ် အမျိုးသား စာပေဆု၊ စာပဒေသာ စတုတ္ထဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အတွက် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ တစ်သက်တာစာပေဆုကိုလည်းကောင်း အသီးသီးဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းကြီးကို ဦးဆောင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဆရာ၏ ထင်ရှားသောလက်ရာများမှာ “အညာသားလေး”၊ “ဆင်းရဲသား”၊ “တောသား”၊ “အမေ”၊ “အဖေ” ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံစာသေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ နာယကအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စာပေဗိမာန် စာပေအတိုင်ပင်ခံဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး စာပေအကျိုး၊ ဘာသာ သာသနာအကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်ရင်း ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၉ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည်။

ဆရာမင်းနွယ်၏ ဥယျာဇဉ်

ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏အိမ်သို့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် သွားရာ လေးကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့ကို မတွေ့ရပါ။

“သူ ဒီလိုပဲ အိမ်မကပ်ဘဲ နေတတ်သလား” ဟု သူ၏ ဇနီးသည် အားမေးရာ . . .

“မပြောပါနဲ့ ကိုမင်းနွယ်ရာ၊ အလုပ်ကို မနက်အစောကြီးသွားတယ်၊ ညနေရုံးဆင်းရင် ဟိုဝင်ဒီထွက်နဲ့ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်လာတယ်၊ တစ်ခါတလေများ တခြားအိမ်မှာအိပ်ပြီး ပြန်မလာတော့ဘူး၊ စနေတနင်္ဂနွေနေ့များ ဘယ်တော့မှ အိမ်မကပ်ဘူး၊ ရှင်တို့လူလဲ ကြည့်ပြီး ပြောကြပါဦး၊ လခလဲဘယ်တော့မှ အပြည့်မအပ်ဘူး” အစချီ၍ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း သောက်ပုံ စားပုံ ကစားပုံ တေပုံများကို စီကာ ကုံးကာ ရတုသံ ပါပါနှင့် ပြောလေသည်။

သူကား ရှေးအိမ်ထောင်မကျခင်က လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ယခုမှ ဤသို့သွားရမှုကား ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်း အသင်းများကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင်းကိစ္စများကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးတောမိပါသည်။

“မခင်မေက သူ့ကို ဆူဆူပူပူလုပ်သလား”

ရန်အောင်စာပေ

“မဆူဘဲ မနေနိုင်ဘူး ကိုမင်းနွယ်၊ သူလုပ်ပုံတွေက သည်းခံနိုင် စရာ တစ်ကွက်မှမရှိဘဲ ဟူသော အဖြေကိုရပြီး သူ့အား ကြည့်လိုက် ရာ ညှိုးလျခွေလျော့၊ စိတ်လက်မကြည်၊ ကြုံလို့သောကိုယ်၊ ဝတ်ရေး စားမှုမှာလည်း ကသီလင်တ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း၊ အိမ်၏ဧည့်ခန်းမှာလည်း ရှုပ်ထွေးပေလီ၊ အိမ်ရှင်၏ ဝမ်းတွင်းစိတ်အသွင်ကို မှန်ပြင်တွင် ထင်အောင် ပြနေသကဲ့သို့ပင် ထင်ရပါသည်။

“မခင်မေ ဒါဖြင့် ကိုလှမောင်ကို မနိုင်ဘူးပေါ့”

“အမယ်လေး၊ သူ့ကိုလဲ ကျွန်မ မနိုင်ချင်ပါဘူး၊ သူလုပ်တာတွေ မဟုတ်လွန်းလို့သာ ဆူမိ ပူမိပြောမိ ဆိုမိတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး မခင်မေ၊ သူ့ကို မနိုင်ချင်ပေမယ့် နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်၊ မနိုင်ရင် မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့နိုင်နိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ယောက်ျား တစ်ယောက်မို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ‘wesk point’ဆိုတဲ့ ‘ယိုပေါက်’ ကလေးတွေတော့ သိတယ်၊ အဲဒီ သူတို့ ‘ယိုပေါက်’ ကလေးကိုပိတ်ပေး ရင် အခင်မေ သူ့ကို နိုင်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦးရှင့်၊ လိုက်နာနိုင်ရင်လဲ လိုက်နာပါရစေ” ဟုရှက် ပြုံးပြုံးကာ မေးရှာသဖြင့် . . .

“မဆူနဲ့မခင်မေ၊ ပြီးတော့ မခင်မေဟာ မူလရုပ်ရေ ကလေးက လဲ မဆိုးဘဲနဲ့ ဒီလိုပစ်စလတ်ခတ်မနေနဲ့၊ အိမ်လဲ တတ်နိုင်သလောက် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလှလှပပထားပြီး သာယာအောင် ဖန်တီးပါ၊ သူ့ကြိုက် တတ်တဲ့ အစာကလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက်ကျွေးပါ၊ အိုဗျာ ကိုလှမောင်ဟာ ရှေးတုန်းက မသောက်တတ်ဘူး၊ ခုသောက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ အသောက်သမားစစ်စစ်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊

ရန်အောင်စာပေ

အပျော်အပါးအနေနဲ့ သောက်တာပဲဖြစ်မှာပဲ၊ သောက်ချင်ရင်တောင် အိမ်မှာ ဝယ်ပေးပြီး နောင်မှ တဖြည်းဖြည်း အသောက်ကိုဖြတ်ပါစေ သူ့စိတ်ကိုလဲ အမြဲတမ်း ချမ်းသာမယ့်စကား နှစ်သိမ့်စကားကလေး တွေကို ပြောပေးပါ”

အစရှိသော လင်နိုင် ဆေးမီးတိုကလေးများကို ကိုယ်ထင်သည့် ဖော်နည်းကားဖြင့်ပေးခဲ့မိပါသည်။

သူတို့ထံသို့ ကျွန်တော် နောက်ကိုမရောက်တော့ပါ။ နောင်(၆) လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား . . .

“ကိုလှမောင် တစ်ယောက်ကော တေတုန်းပဲလားဗျာ” ဟု သတင်းကို စုံစမ်းရာတွင် . . .

“ဟာ ဒီအကောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိပါဘူး၊ မိန်းမ သိပ် ကြောက်နေရတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မိန်းမက ဆေးခတ်ထားသလား မသိဘူး၊ ဘာမဆို မိန်းမပြီးမှပြီးရတယ်၊ ပေါင်းသင်းလို့ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”ဟူသောညည်းသံရှည်ကြီးဖြင့် ပြောလေသဖြင့် သူတို့ထံ မရောက်သည်မှာလည်း ကြာမြင့်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေ ပြောင်းလဲမှု စုံစမ်းရန်တစ်ကြောင်း စသည်အကြောင်းတို့ကြောင့် သူတို့ အိမ်သို့ သွားရောက်မိပါသည်။

အိမ်ဝသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော် အိမ်မှား၍ဝင်လာသည်ဟု ထင်မိသဖြင့် မဝင်ရဲဝင်ရဲဖြင့် ဝင်ခဲ့ရာတွင် မခင်မေကိုတွေ့ရမှ အိမ်မှား ကြောင်းသိရလေသည်။ အိမ်သာ မှားသည်ဟုထင်မိသည်မဟုတ်၊ မခင်မေ ကိုလည်း မှားလောက်စရာနေသည်။

သန့်ရှင်းလှပသော ဧည့်ခန်းကလေးကြောင့် အိမ်ကလေးမှာ ‘သီရိ ဂေဟာ’ဟု အမည်ပေးရမလိုဖြစ်နေရာ သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖီးလိမ်း

ပြင်ဆင်ထားသော မခင်မေကိုလည်း ‘ဒေဝစ္ဆရာ’ဟု အမည်ပေးရမလို ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် . . .

“ကိုလှမောင်ရှိလား၊ မခင်မေ”ဟု မေးလိုက်ရာ . . .

“မရှိဘူး ကိုမင်းနွယ်၊ သူ့ဈေးခဏသွားတယ်”

“ဘာကိစ္စ သွားတာလဲ”

“ခန်းဆီးကလေးဝယ်မလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟိုတုန်းကလိုတော့ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

မခင်မေကား အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးပြီးအနည်းငယ်ဆူနေ သည့် ရေဒီယိုကို သွား၍ လျှော့ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကိုလှမောင် မိတ်ဆွေတွေက တိုင်လိုက်တယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“မခင်မေ ကိုလှမောင်ကို ဆေးခတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မတတ်သာတော့ဘူး၊ သူ့ကို ဒီလိုမှ ဆေးမခတ် ရင် မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုဆေးပါလိမ့်၊ ဘယ်ဆရာဆီကလဲ”

“ရှင့်ဆီက ဆေးနည်းပေါ့” ဟု ဖြေကာ အသံကလေးများ ထွက် အောင် ရယ်လိုက်လေသတည်း။

* * *

အိမ်ထောင်ရေး၏ နည်းတစ်နည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ကိုရန်အောင်က သူ့အိမ်ထောင်ရေးစာအုပ်မှာ အမှာကလေးရေးပေးပါ ဟုပြောရာ မခင်မေတို့ဘဝလေးကိုတွေးပြီး အိမ်ထောင်ရေး ဆေးနည်း ကလေးတစ်ခုကို ရေးပေးလိုက်ပါသည်။

ကိုရန်အောင်ကား အိမ်ထောင်ရေး နယ်ပယ်အတွင်းမှာ ခက်မှု ခဲမှု လွယ်မှု ထမြောက်မှု ဆုံးရှုံးမှုအဝဝကို ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ ကျင်လည်ခဲ့

ရန်အောင်စာပေ

ရဖူးသူဖြစ်သဖြင့် ဆေးနည်းပေါင်းများစွာ ကိုယ်တွေ့ဆည်းပူးတွေ့ရှိခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးဖြစ်ပေရာ အိမ်ထောင်၏အရေးကို သူရေးလျှင် နည်းမှန်ဆေးမှန် ကုထုံးမှန်များစွာ ရေးသားနိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟု ယုံကြည်မိသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကား တစ်နည်းတစ်မျိုး တစ်ဖုံတည်းသော ဆေးဝါးဖြင့် မူသေ ကိန်းသေ မှတ်သားထားအပ်သော အရာမျိုးမဟုတ်ပေရာ ၉၆-ဖြာသော ဝေဒနာရှိသလို၉၆၀၀ မျှမကသော အိမ်ထောင်ရေး ဝေဒနာများကို ကုသရန်အတွက် သူ၏ ယခု‘အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ’စာအုပ်ကား အတော်ကောင်းမွန်မည့် ကုထုံးစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ ဤအမှာကိုရေးသားပေးခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

မင်းနွယ်
ခေတ္တ ရန်ကုန်

ဒေါ်လှကြည်၏ အမှာ

ဆရာ ရန်အောင်ရေးသော ‘အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ’ ဟူသည့် စာအုပ်အမည်ကိုကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယခင်က ဆရာ ရန်အောင် ပြုစုခဲ့ဖူးသော (အချစ်အဘိဓမ္မာ၊ အချစ်ဒီပနီ၊ အချစ်ညွန့်ပေါင်း) အစရှိသော စာအုပ်များကိုဖတ်ရှုခဲ့ခြင်းဖြင့် ဤစာအုပ်သည်လည်း အိမ်ထောင် ရှင်များအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုစုနှင့် အိမ်ထောင်ပြုဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်သော်လည်းကောင်း လိုအပ်သော စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ် ဖြစ်ရမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိချေ။

လူဟူ၍ဖြစ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူ့လောကတွင် လိုအပ်သော အရာဝတ္ထုများကား အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲစေရန်အတွက် အာဟာရဖြစ်စေ သော အစားအစာ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်စေရန်အတွက် လုံလောက် သော အဝတ်အစား၊ နေထိုင်ရေးကောင်းမွန်စေရန်အတွက် လုံခြုံသော အဆောက်အဦးနှင့်လူဟူသောဘဝကြီးတည်မြဲနေနိုင်ရေးအတွက် မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရေးဟူသော အချက်များပင်ဖြစ်ပေ၏။

၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍လည်း မည်သို့သောအစာသည် လူနှင့်သင့် လျော်၍ ကျန်းမာစေသည်၊ မည်သို့သော အဆောက်အဦးသည် နေထိုင်ခင်း ကောင်းမွန်သည်၊ မည်သို့သော ဆင်ယင်ဝတ်စားမှုသည် လူနှင့်လိုက်လျော အဆင်ပြေသည်ဟု ရွေးချယ်ပိုင်းခြားဘိသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေး၊

ရန်အောင်စာပေ

လူမျိုးတည်တံ့ပြန့်ပွားရေးတွင်လည်း ပေါင်းဖက်နေထိုင်နေမည့်လူအချင်းချင်း သည် သင့်မြတ်လိုက်လျောမှုရှိစေရန် အထူးလိုအပ်ပေသည်။ ရွေးချယ် အပ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ညွှန်ပြ နည်းပေးနိုင် သော အိမ်ထောင်ရေးစာအုပ်ကောင်းများသည် အမြောက်အမြားလိုအပ် နေပေပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးဟူသည်မှာ ယခုမှပြုန်းခနဲပေါ်ပေါက်လာသည် မဟုတ်၊ လူဟူ၍ဖြစ်ပေါ်လာစကတည်းကပင် လူတိုင်းတွေ့ကြုံခံစား ကြမည့် အချက်ကြီးတစ်ရပ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူတိုင်းရှောင်လွှဲ ရန် ခက်ခဲလွန်းသောပြဿနာကြီးတစ်ရပ်အဖြစ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း အကျုံးဝင်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ‘ဖိုနှင့်မ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်လျှင် အိမ်ထောင်ဘဝ ကို ပြီးမြောက်အောင်မြင်နိုင်သည်’ ဟူသော ယူဆချက်ကို လက်ခံထား သူများအတွက် အိမ်ထောင်ရေးနယ်ပယ်ထဲတွင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာရှည်စွာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၍ ‘ရှင်ကြီးဝမ်းထဲလည်း ဝင်ဖူးပြီ၊ ရှင်ငယ် ဝမ်းထဲလည်း ဝင်ဖူးပြီ၊ မစင်စော်နံ့၍ ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်’ ဟူသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေး၏သူခနှင့်ဒုက္ခကို အမျိုးမျိုးတွဲဖက်ကာ ကြုံလာခဲ့သော ဆရာရန်အောင်၏ “အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း မညစ်ညမ်း၊ အရေးကြီးစွာ ဤပညာ၊ ကျမ်းဂန်ထဲက ချစ်သဘာဝ’ စသော နည်းလမ်းအသွယ်သွယ် ဖြင့်ရေးသားထားသည့် ဤ ‘အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ’ စာအုပ်သည် ပုပုရွရွ ကျား၊မ မရှောင် ဤလူ့ဘောင်အတွင်းမှ လူသားများအတွက် လက်စွဲထားသင့်သော လမ်းညွှန်ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ပေသတည်း။

လှကြည်

အယ်ဒီတာ

(လူထုပညာမဂ္ဂဇင်း)

ရန်အောင်စာပေ

အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာ

ရေးချင်မှရေး စာပဂေး

စာပေဟူသည် စာရေးဆရာ့ကိုယ်တိုင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဇောထက်သန်စွာ ရေးချင်လွန်းလှ၍ ရေးသားစာပေလည်းရှိ၏။ စာရေး ဆရာမှာ ထိုစာပေကို ရေးရန် စိတ်မပါလှ၊ ဆိုင်းတွဝန်လေး၍ နေသော် ငြားလည်း မလွဲမရှောင်သာ၍ (ဝါ) ငါ့ဝမ်းစာ မနေသာ၍ မျက်စိ မှိတ်ကာ ရေးရသော စာပေမျိုးလည်းရှိ၏ ။

ရေးလို၍ရေးသောစာမှာ စာကောင်း စာမွန်ဖြစ်နိုင်၏ ။ မရေးချင် ပါဘဲ မလွဲသာ၍ ဝမ်းစာအတွက် ရေးရသောစာမှာ စာကောင်းစာမွန် မဖြစ်နိုင်။ စာလျော်၊ စာညံ့၊ စာလှေ့၊ စာမွှားသာလျှင် ဖြစ်တန်ရာ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် မရေးချင်ဘဲရေးရသည့် စာလျော် စာညံ့တွေကို ဖန်တီးထုတ်လုပ်ရလေသနည်း။ ရေးလို၍ ရေးသည့် စာကောင်းစာမွန်တို့ကိုသာလျှင် ရေးသားပါတော့လော့ဟု ဆိုဖွယ်ရှိ၏။

ရှင်းအံ့။ ဤလူ့ဘောင်ခေတ်ကား ကမ္ဘာဦးက ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက် ခဲ့သည်ဆိုသော ‘ပဒေသာပင်’ ခေတ်မျိုးမဟုတ်ချေတကား။ စားမှု၊

ရန်အောင်စာပေ

ဝတ်မှု၊ နေထိုင်သုံးစွဲမှုအတွက် ငွေကြေးရှာဖွေရသည်။ ငွေကြေးရှာဖွေသည်ဆိုခြင်းမှာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ၊ လုပ်အားတစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်ဖန်တီးကာ ထိုပစ္စည်း၊ ထိုလုပ်အားကို အလိုရှိသူထံပေးအပ်၍ ငွေကြေးနှင့်လဲလှယ်ယူငင်ခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ အလိုရှိသူ၊ ဝယ်ယူလိုသူနှစ်သက်သည့် ပစ္စည်းကို လုပ်ပေးမှသာလျှင် ငွေကြေးအရလွယ်ကူသည်။ (ဝါ) ထိုက်တန်သလောက်ရသည်။ (တစ်နည်း) များများစားစားရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ရှင်းရှင်းရေးရလျှင် စာရေးဆရာများ စာပေရေးသားပြုစုရာတွင် ငွေရလိုခြင်းသည်လည်း အကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ရာ စာမူကို ဝယ်ယူမည့် ထုတ်ဝေသူများ၊ အယ်ဒီတာများနှစ်သက်၍ ဈေးကောင်း နာကောင်းပေးသည့်စာမူကို ရေးမှသာလျှင် ရေးရကျိုးနပ်သည်။ (ဝါ) ငွေကြေးထိုက်တန်သလောက်ရသည်။

လက်တွေ့သာဓကကိုပြရပါလျှင် ဤစာရေးသူမှာ သက်ရွယ်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်ရကား ‘ဖေတော့-မောင်တော့ဝတ္ထုများ’ ကိုလည်း ရေးချင်စိတ်မရှိ။ ‘ချစ်ပါတယ်-ကြိုက်ပါတယ်’ စာသွားမျိုးကိုလည်း ဝေရာမဏီ။ အဆင်ခြင်ကြီးဆင်ခြင်လို၏။

သို့သော် ယခုလောလောဆယ် စာပေလောကတွင် ဝတ္ထုကလူကြိုက်များသည်ဟုဆိုကာ ဝတ္ထုတစ်စွဲ၊ ဆောင်းပါးတစ်စွဲထား၍ ထုတ်ဝေသူများ၊ အယ်ဒီတာများက ပေးကြ၏။ ဝတ္ထုနှင့်ဆောင်းပါးကား ဈေးချင်းခေါက်ချိုးကွာပေသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ၁၀၀ ရလျှင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ၅၀ သာရ၏။

စာမကောင်း၍၊ မကြိုက်၍ မသုံးခြင်းဖြစ်လျှင် ပြောဖွယ်မရှိ။ စာကောင်းလျက်၊ ကြိုက်လျက် သုံးစွဲခြင်းဖြစ်ပါလျှင် ဝတ္ထုနှင့် ဆောင်းပါးဈေး နှစ်ဆခွာ၍ ထားခြင်းကို ဤစာရေးသူမကြိုက်ရိုးအမှန်ပါပေ။

ရန်အောင်စာပေ

သို့ဖြင့် ထုတ်ဝေသူများ၊ အယ်ဒီတာများအား ဝတ္ထုနှင့်ဆောင်းပါး (စာအရှည်အတိုချင်းတူညီလျှင်) တစ်ဈေးတည်းပေးရန် အတန်တန် တောင်းပန်ပါသော်ငြားလည်း မရသည့်ကိုယ်တော်မြတ်များသာ များပေ သည်။

တစ်ခါက ဤစာရေးသူသည် အယ်ဒီတာတစ်ဦးနှင့် ဤသို့ စကားဆိုရ၏ ။

“ကျုပ်က အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်တော့ ‘တွေ့-ကွဲ-ညား’၊ ‘တွေ့- ကွဲ-လွမ်း’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေမရေးချင်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ်တွေ့ဗဟုသုတကလေး တွေကို ဆောင်းပါးအဖြစ်နဲ့ ရေးချင်တယ်၊ ဝတ္ထုလို ရှည်ရှည်လျားလျား လဲ ဖြစ်ပါစေ့မယ်၊ ဝတ္ထုကိုပေးတဲ့နှုန်းမျိုး ပေးပါဗျာ”

ထိုအခါ အယ်ဒီတာက ဝမ်းသာရွှင်လန်းသည့် မျက်နှာထား ဖြင့်. . .

“ဟာ ဆရာ ရေးချင်တဲ့အတိုင်း ဆောင်းပါးပဲရေးပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဝတ္ထုအတွက်ပေးသလိုပဲ ပေးပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆောင်းပါးရှည်တစ်ပုဒ်ရေးကာ ပေးလိုက်၏။ ထိုဆောင်းပါးပါလာသဖြင့် ငွေတောင်းသောအခါတွင် ကား. . .

ဝတ္ထုရေးနှုန်း၏ တစ်ဝက်သာ ရလေတော့သတည်း။ ကျွန်ုပ်က ‘မူလကစကားအခံရှိကြောင်း’ ပြောပြရာ အယ်ဒီတာ က. . .

“စကားက စကား စည်းကမ်းကစည်းကမ်းပဲဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် တို့တို့က ဆောင်းပါးဆိုရင် ဒီလိုပဲပေးဖို့ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထား တယ်” ဟု ပြောင်ပြောင်ပင်ပြော၏။

ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးကြုံရပေါင်းများပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် ဝတ္ထုကိုသာလျှင် မရေးလိုဘဲရေးရ၏။ သို့ရာတွင် စာရေးဆရာဉာဏ်
ဖြင့် တစ်မျိုးကား ကွန့်လိုက်ချေသေး၏။ ဝတ္ထုပင်ဖြစ်လျက် ကျွန်ုပ်
ရေးလို့ ထည့်လိုသော ‘ဆောင်းပါးကွက်’ များကိုထည့်ကာ ‘ဝတ္ထု’
ဖြစ်အောင် ရေးလေသတည်း။

မျက်ခိမိတ်ကာ ရေးသည့်ခါ

ကျွန်ုပ်ကား စာပေါင်းစုံအောင်လည်း ရေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စာများကို ‘စာပေါင်းသိုက်’ ဟု ခေါ်လိုလျှင်ခေါ်နိုင်ပါ၏။

ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ လုံးချင်းဝတ္ထု မြောက်မြားစွာတို့ကို ရေးသား ထည့်သွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဆောင်းပါးရှည်၊ ဆောင်းပါးတိုများစွာကိုလည်း ရေးခဲ့လှလေပြီ။

နိုင်ငံရေးစာအုပ်များလည်း ရေးခဲ့ပါ၏။

ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေးကျမ်းများလည်း တော်တော်များများ ထုတ်ဖူးလေပြီ။

အခြား စာရေးဆရာတို့ ကလောင်အမည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရေးသော ဝတ္ထုများလည်း ထွက်ဖူးပါ၏။

ကုလားတိုက်ထုတ်ဝတ္ထုဆန်း၊ ပြဇာတ်ဆန်းများလည်း တော်တော် များများပင် ရေးခဲ့ပေသည်။

ဤမျှသာလော . . . ၊ မဟုတ်သေးပေ . . . ။ ဟောလာကပြီ . . . ၊ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း၊ အချစ်ကျမ်းတို့ကိုလည်း မြားမြောင်စွာပင် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့၏။

ထိုထိုစာပေမျိုးစုံ၊ စာအုပ်မျိုးစုံတို့ကို ရေးသားရာတွင် အထက်

ရန်အောင်စာပေ

တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ‘ဝတ္ထုအမည်’ တပ်ကာ ‘ဆောင်းပါးကွက်’ တွေ ရေး၍ ထည့်လိုက်သလို ထုတ်ဝေသူများလိုသည့် စာပေကို ရေး၍ပေးသော် ငြားလည်း ကျွန်ုပ်ထည့်ချင်သည့်အကွက်ကိုကား ထည့်မိအောင် ထည့် လိုက်ပေသည်။

သာဓကကား ကုလားတိုက်မှထုတ်သည့် ဝတ္ထုဆန်း၊ ပြဇာတ်ဆန်း များရေးရာတွင်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ထည့်လိုသော ‘အကွက်’ကိုထည့်လိုက်၏။

ဥပမာ ‘ရွှေအိမ်သည်နှင့် ပဋိက္ကယားပြဇာတ်’ ဆိုပါစို့။ ရှေးက ရေးကြသည့် ဤပြဇာတ်၊ ရှေးက က၊ ကြသည့် ဤဇာတ်လမ်းမှာ ‘ကုလား ပဋိက္ကယား’ ကိုအသားပေးကာ ရေးကြ က၊ ကြသဖြင့် စာဖတ်သူ မိန်းကလေးများမှာ လူမျိုးကွဲကုလားကို ယူချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် သွေးထိုးပေးသည့်နှယ် ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဤသို့မရေး၊ ပဋိက္ကကားကိုမယူသည့် ရွှေအိမ်သည် ကို အသားပေးကာရေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဝါဒမှာ အမျိုးသားရေးအတွက် အရာရောက်သွားပေသည်။

စာရေးဆရာဟူသည် ဤနည်းအတိုင်းပင် ကိုယ်လိုရာဆွဲ၍ ရေးနိုင် သော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကိုယ်လိုရာ မရေးနိုင်တော့ဘဲ ထုတ်ဝေ သူများလိုရာ မလွဲမရှောင်သာသဖြင့် ရောက်ရသည့်အခါမျိုးလည်း ကြုံခဲ့ဖူး၏။

လွန်ခဲ့သည့် ဂုဏ်ခန့်ကဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ကျပ်တည်းခဲ့ယဉ်းနေချိန် ဖြစ်ရာ စာရေးဆရာရင့်မာကြီးဖြစ်လျက် မရှက်နိုင်မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ ထုတ်ဝေသူများထံ ‘စာမူကလေးများ ယူတော်မူကြပါမည့်အကြောင်း’ ခယတောင်းပန်ရသည်။

ထိုအခါ စာအုပ်ဆိုင်ရှင်ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးက စာမူတစ်ခုလိုချင်

ရန်အောင်စာပေ

သည် ပြောသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ နှီးနှောတိုင်ပင်ကြရာတွင် ထိုသူလိုသည့် စာမူမှာ ‘ကာမကျမ်း’ ဖြစ်လေသတတ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မစိုးရိမ်ပါ။ ကာမကျမ်းဟု ဆိုတုံသော်လည်း လောကီလူသား ပုထုဇဉ်များတို့ သိသင့်သိထိုက်သည့် ကာမပညာ လိင်ဗဟုသုတများလည်း ရှိမည်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ‘ကာမကျမ်း’ (ဝါ) ‘ကာမပညာများကိုပင်လျှင် ဖတ် သူများအကျိုးရှိမည့် အကြောင်းအရာဗဟုသုတချည်း ပေးမည်၊ ရေးမည်’ ဟုကြံစည်ထားပါ၏။

သို့ဖြင့် စာအုပ်နာမည်ကိုရွေးရာတွင် ကျွန်ုပ်က ‘ကာမပညာ’ ဟု မကြမ်းလွန်း၊ မနုလွန်း အလောတော် အမည်တပ်ရန် အကြံပေး၏။

ထိုစဉ်က ကာမကျမ်းများ သောင်းကျန်းနေသည့်ခေတ်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ပေးသည့်နာမည်မှာ နုလွန်းသည်၊ ရိုးလွန်းသည်ဟု ထုတ်ဝေသူ က ဆိုကာ ‘ကာမစည်းစိမ်’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ပါလေသည်။

“ငွေ-ငွေ-ငွေ၊ ဒင်းမရှိတော့ နေရေးထိုင်ရေးခက်လှတယ်၊ ငွေ ရရေးအတွက် ငွေပေးမည့်သူကျေနပ်အောင် အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်ပေတော့ မကိုး”

ဤသို့ကြံကာ ထုတ်ဝေသူ ရွှေဖောတော်ကျသော အနို့ ‘ကာမ စည်းစိမ်’ကျမ်းကိုပင် ရေးသားပါတော့မည်ဟု အာမဘန္တေ ခံလိုက် ရပေ၏။

ထိုအခိုက် အခြားစာအုပ်တိုက်မှ စာအုပ်သည်တစ်ယောက် အနီးသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်နှင့်ထုတ်ဝေသူ တိုင်ပင်နှီးနှောနေသည့်အကြောင်း ကို စုံစမ်းစနည်းနာလေသည်။

ထုတ်ဝေသူက “ကျွန်တော် ‘ကာမစည်းစိမ်ကျမ်း’ ထုတ်မလို့ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကိုကော်ပီအရေးခိုင်းနေတာ” ဟုပြော၏။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုအခါ ကြားနာသူစာအုပ်သည်က “ဟာ-‘လက်တွေ့ ကာမ စည်းစိမ်’လို့ အမည်တပ်ဗျ၊ ဒါမှ ရောင်းကောင်းမှာ” ဟုဉာဏ်ကြီးရှင် ပီပီ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းပေးလေရာ ထုတ်ဝေသူကလည်း သဘော ကျသဖြင့် ‘လက်တွေ့’ တစ်လုံးပင်အဆစ်ပါကာ ‘လက်တွေ့ ကာမ စည်းစိမ်ကျမ်း’ ဟူသည့် ညစ်ညမ်းသည့်အမည်သညာဖြစ်ရရှာလေတော့ သတည်း။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မစိုးရိမ်သေးပါ။ စာအုပ်အမည်က ဘာပဲတပ်တပ် အတွင်းစာသားမှာ ကိုယ်ရေးချင်ရာရေးနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က လောကီဘုံသား လူငယ်များတို့ သိသင့် သိထိုက်သည့် အချက်များကိုရေးကာ ပေးလိုက်၏။

စာမူပြီးဆုံး၍ ရိုက်နှိပ်သောအခါတွင်ကား ထုတ်ဝေသူသည် ကျွန်ုပ်ထံပြေးလာကာ . . .

“ဟာ ဆရာ၊ ဆရာ့စာထဲမှာ ဟိုဒင်းနည်းတွေလဲ မပါဘူး၊ ဟိုနည်းပါမှ ရောင်းကောင်းမှာခင်ဗျ” ဟု ထပ်ကွန့်ပြန်ချေ၏။

ငြင်း၍ကားမရ၊ သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထား ကာ‘ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်အရည်ကျဲကျဲကလေးဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ မြည်းလေဦးမှပဲ’ဟုတွေးပြီး ဟိုနည်းများကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဖြစ်ပစေခြင်း အကျိုးငှါ မင်းသားဦးကျောက်လုံးပဲ ရေးခဲ့သလိုလို၊ ဦးပုညပဲရေးခဲ့ သယောင်ယောင် တေးထပ် ၁၂ ပုဒ်ရေးကာပေးလိုက်၏။

ထို ဟိုဒင်းနည်း တေးထပ်များ၏နောက်တွင်ပင် ‘ငါ့ဝမ်းပူဆာ၊ မနေသာ၍၊ မလွဲသာရေး ရေးရကြောင်း’ နိဂုံးကဗျာကလေး ရေးထည့် လိုက်ပေသည်။

စာအုပ်ကား အားလုံးပင် ရိုက်ပြီးပြီဖြစ်၏။ ချုပ်ရုံတစ်မယ်သာ ကျန်တော့သည်။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုအခိုက် ပတ်ဗလစ်ရှာ ကိုယ်တော်မြတ် ပေါ်လာပြန်ချေပြီ။

“အို. . ဆရာနယ်. . . ဟိုဒင်းနည်းက တေးထပ်တွေဖြစ်နေတော့ ဖတ်တဲ့လူတွေဟာ အဓိပ္ပာယ်ကောင်းကောင်းမသိဘူးဆရာရဲ့၊ ဒီတော့ အဲဒီတေးထပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ်ဖွင့်ရေးစမ်းပါဦးဆရာ” ဟု ပူဆာပြန်လေရာရကား. . .

ဘသားကြီး ရန်အောင်မှာ ဝက်တစ်ကောင်လုံးဖြစ်နေပြီဖြစ်ရကား မစင်အရေကျဲကလေးမျှသာမက မစင်အတုံးကြီးကြီးတို့ကို ကုန်းပြီး လွေးသည့်ပုံနယ် ဟိုဒင်းကိစ္စများကို အပ်ချမတ်ချ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ရေးရပြန်လေတော့သတည်း။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကား စားမှု ဝတ်မှုကို မချုပ်တည်း မအောင့်အည်း နိုင်သော ‘လူ့ဘဝ’၏ ကြီးစွာသော ဒုက္ခတစ်ရပ်ပင်ဟု ဆင်ခြင်နှလုံး ယူပိုက်ကျုံးလျက် ညှိုးချုံးသံဝေ ရမိပေသည်ဟူသတတ်။

အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း မညစ်ညမ်း

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘လက်တွေ့ကာမစည်းစိမ်’ ဟူသော ကျမ်းမျိုးကိုကား ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာသဖြင့် မလွဲသာရေး ရေးရခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သည့် ‘အချစ်အဘိဓမ္မ’၊ ‘အချစ်ဒီပနီ’ စသော အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း၊ အချစ်ကျမ်းမျိုးကိုကား ရေးချင်၍ တမင် ရေးခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ် ရေးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာလည်း လုံလောက်စွာ ရှိပါ ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ် စာဖတ်တတ်စအရွယ်တွင် စာအုပ်ရှင် ကေနာ ဂူမီရာတို့၊ မစိမ်းညိုတို့သည်များထုတ်ဝေသော ‘ပြဇာတ်’များလောက် သာလျှင် ခေတ်စာဟူ၍ မယ်မယ်ရရ ပြောပလောက်အောင်ရှိသည်။

ထိုစာအုပ်ရှင်များထုတ်သည့် ပြဇာတ်များအပြင် ‘ကာမသျှကြ’ ဟူသော တစ်မူး-ခြောက်ပြားတန်စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ဖူးရာ ပြဇာတ်များထက်ပင် စွဲလမ်း စိတ်ဝင်စားမိပေသည်။

ပုဒုမ္မဏီ၊ သင်္ခဏီ၊ စိတ္တဏီ၊ ဟတ္ထဏီ ဟူ၍ မိန်းမ လေးမျိုး ရှိကြောင်း၊ ပုဒုမ္မဏီကား အသားအရေ မည်သို့ရှိသည်၊ အသံ ဘယ်လို

ရန်အောင်စာပေ

နေသည်၊ အနံ့ဘယ်လိုရသည်၊ ဘာဖြစ်သည်၊ ညာဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် သောင်မတင်၊ ရေမကျလျှောက်၍ ရေးထားသည်ကိုပင်လျှင် စားရမှန်း အိပ်ရမှန်းမသိ ဖတ်ခဲ့ရ၏။

ပုလူကွေးလေး ငယ်သေးစွာလှ ထိုအခါက ဖတ်ခဲ့ရသည့် အနီစာအုပ်တွင်ပင် မိန်းမတို့၏ အချစ်စိတ် တည်နေသည့်နေရာကို ပြရာ ပြကြောင်းဖြစ်သော . . .

“ရွှေဂဠုန်ရက်တွင်း၊ လည်ပင်း၌မှတ်” ပါ စသည့်တေးထပ်ကို ပင်လျှင် နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်ခဲ့ပေသည်။

၎င်းပြင် မဂိုလ်လမ်း၊ အတန်ဂနိဂြဟဆေးတိုက်မှ အခမဲ့ဝေငှသည့် ‘ကာမသျှကြ’ ဟူသော ကျမ်းကိုလည်း ထိုနည်းနှင့် အင်မတန် စွဲလမ်း မက်မောစွာ ဖတ်ရှုခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာဖြစ်လာသောအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့၊ စွဲလမ်းခဲ့၊ စိတ်ဝင်စားခဲ့သော စာပေမျိုးကိုပင်လျှင် နောက်သား နောင်လာ လူငယ်များသည် ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ ဖတ်ချင်၊ သိချင် ကြပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ ‘အချစ်အဘိဓမ္မာ’ ဟူသော အိမ်ထောင် ရေးကျမ်းကို ရှေးဦးစွာ ရေးခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ‘အကြံတူ နောက်လူ ကောင်းစမြဲ’ ဟူသော စကားနှင့် ညီလေမည်လား မပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်ရေးခဲ့သည့် ‘အချစ် အဘိဓမ္မာ’ တွင် ယုတ္တိယုတ္တာမဲ့သည့် လုပ်ဇာတ်တွေကိုခင်းကျင်းပြသခြင်း မပြုဘဲ လူငယ်များ အိမ်ထောင်ရေး ဗဟုသုတ တကယ်ရကြပါစေ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးခဲ့ပါ၏။

လူငယ်များသည် ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က စွဲလမ်းဖတ်ရှုခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းမျိုးကို သူတို့လည်း စွဲလမ်းဖတ်ရှုကြပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

အကြောင်းမူကား ‘အချစ်အဘိဓမ္မာ’ မှာ စစ်မဖြစ်မီက ၂ ကြိမ်၊ စစ်ပြီးမှ တစ်ကြိမ် ၃ကြိမ်တိတိ ရိုက်နှိပ်ရကာ လက်မလည်နိုင်အောင် ရောင်းရသောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

လူငယ်ဟူသည် ခေတ်တိုင်း၊ ခေတ်တိုင်းတွင် ရှိမြဲဖြစ်၏ ။ ကျွန်ုပ်ကား လူငယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်ဘဝမှ ကျော်လွန်ကာ လူလတ်ပိုင်းရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ညီရွယ်၊ ညီမရွယ်များသည် လူငယ်ဖြစ်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူကြီးပိုင်းရောက်လာပြန်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ သားရွယ် သမီးရွယ်များသည် လူငယ်ဖြစ်၍ နေကြပြန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သေသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရှင်စဉ်က လူပင်မဖြစ်သေးသော ကလေးများသည် ကလေးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် လူငယ်ဟူသည် လောကတွင် အမြဲရှိမည့် ဓမ္မတာသဘောပင်ဖြစ်ရာ လူငယ်တွေ စာပေတွင် စိတ်ဝင်စားအောင် သူတို့ဖတ်ချင်သည့် စာဖြင့် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ရမည်၊ မြူများ၍ စာပေနယ်သို့သွင်းရမည်။

သို့သော် စာရိတ္တပျက်စေသော စာမျိုးမဟုတ်ရ။ ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲ့သော အရေးအသားမျိုး မဖြစ်စေရ။ လောကီလူ့ ဘောင်တွင် လက်တွေ့ သုံးသပ်စေစား၍ရသော အကျိုးရှိမည့် စာပေမျိုးဖြစ်ရမည်။

ဤသို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းများကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသတည်း။

အရေးကြီးစွာ ဤပညာ

ထို့ပြင်မှတစ်ပါးလည်း အိမ်ထောင်ရေးဟူသည် ပုထုဇဉ် လူသား ကျား၊မ များတို့ ရှောင်ရှား ကွင်းဖယ်ခြင်းငှါ မစွမ်းသာသော ကိစ္စ တစ်ရပ်လည်းဖြစ်ပေ၏။

လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ သစ်ပင်၊ ဤကမ္ဘာတန်ဆာ ဂဠုန်တို့မှာ သဘာဝ ဖန်တီးမှုကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ ဆောင်ရွက်နေကြရသည့် အာဝေဏိက ကိစ္စကြီး ၂ ရပ်ရှိပေသည်။

ထို မလွဲမရှောင်သာသော ကိစ္စကြီး ၂ ရပ်ဟူတုံသည်ကား...

(၁) အသက် တည်မြဲရေးအတွက် အာဟာရ မှီဝဲခြင်း၊

ဥတုသပ္ပာယ် မျှတအောင် နေထိုင်ခြင်း၊

(၂) မျိုးဆက် ပျံ့ပွားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြခြင်း၊

ဤတွင် မျိုးဆက်ပျံ့ပွားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရသော တာဝန် ဟူသည် သစ်ပင်များမှာ အသီး၊ အတောင့်၊ အစေ့၊ အမြစ်၊ အညှ၊ အတက် စသည်ဖြင့် သစ်ပင်ကြီးမှတစ်ဆင့် သစ်ပင်ငယ် ပေါက်ပွား ရှင်သန်တည်နေနိုင်ရေးအတွက် သဘာဝကဖန်တီးပေးသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်အားသွန်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များမှာလည်း သစ်ပင်၏ ပမာပင်လျှင် မျိုးဆက် ပျံ့ပွားမှုအတွက် အဖိုနှင့်အမတို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကာ သားသမီး ထွန်းပေါက်ဖွားမြင်ပေးခြင်းတာဝန်ပင်ဖြစ်၏။

ရန်အောင်စာပေ

ဤကဲ့သို့ သားငယ် သမီးငယ်ထွန်းပေါ်ရေးအတွက် သဘာဝ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အဖိုနှင့်အမတို့ ရင်းနှီးဆက်ဆံရန်ဆန္ဒပေါ်လာမြဲပင် ဖြစ်၏။ ထိုဆန္ဒ၏ အစွမ်းအလျှောက် လိုက်နာဆောင်ရွက်မှုသည်ပင် လျှင် 'အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ' ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဟူသည် ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲ့ နှုတ်ခမ်း ရွဲ့စရာကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပါပေ။ လူသတ္တဝါမှန်သမျှ လေ့ရှုရာ ရေသောက်ရာ အစားစားရသလို အရွယ်ရောက်သော လူသတ္တဝါမှန်သမျှ အိမ်ထောင် ပြုကြရမိ ဓမ္မတာသာလျှင်ဖြစ်၏။

ဤကိစ္စကား မည်သူမျှမရှောင်နိုင်သောကိစ္စ၊ ရှောင်၍မလွတ်သော ကိစ္စ၊ သဘာဝကိုယ်က ဖန်တီးစေခိုင်း၍နေသော ပဓာနကိစ္စကြီးသာလျှင် ဖြစ်ရာ၊ ဘုရားရဟန္တာများ၊ စိတ်ကိုချုပ်တည်းကာ တရားနှလုံးသွင်း လျက် ဗြဟ္မစရိယအကျင့် ကျင့်နေသူများ၊ ဓာတ်သဘာဝ ဖောက်ပြန် ချွတ်ယွင်းနေသူများမှလွဲလျှင် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို လူတိုင်းလူတိုင်းတို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမည့် မလွဲမရှောင်သာ သော ကိစ္စအတွက် လူတိုင်းလူတိုင်းသည်ပင်လျှင် သိသင့်သိရာ တတ်သင့် တတ်ရာတို့ကို တတ်သိနားလည်ထားထိုက်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းဆောင်တာ တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မည့်သူ သည် ထိုလုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတအဖြာဖြာတို့ကို လေ့လာဆည်းပူး ထိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

ခရီးတစ်ခုကိုသွားမည့်သူသည် ထိုခရီး၏ အစီအစဉ်၊ စခန်းလမ်း စသည်တို့ကို သိသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုနည်းအတူပင်လျှင် လူတိုင်းလူတိုင်း ရှောင်လွှဲ၍ မလွတ်နိုင် သော ဤအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွင်လည်း သိသင့်သိရာ အဖြာဖြာတို့ကို

ရန်အောင်စာပေ

သေချာစေ့ငုဂရုတစိုက် လေ့လာထိုက်၊ သင်ကြားထိုက်၊ သိကျွမ်းထိုက် သည်မှာကား ထင်ရှားလှပေသည်။

ဤသို့သော အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ရှက်ဖွယ်၊ ကြောက်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟု အချို့လူတို့ထင်မှတ်နေကြ၏။ သို့ထင်မှတ်နေကြသည့် သူများပင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေး ဝဲဩဇာတွင်ကျရောက်ကာ အိမ်ထောင်ရေး သံသရာလည်၍နေကြရသည် မဟုတ်ပါလော။

အိမ်ထောင်ရေးကို ရှက်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟု အကယ်ထင်မှတ် လျှင်ကား ရှောင်ရှားသွေဖီ၍နေသင့်ပါ၏။ မရှောင်ရှားနိုင်လျှင်မူကား မိမိကျင့်လည်ကျက်စားရမည့်ကိစ္စတာဝန်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သင်ကြား ဆည်းပူးထားရမည်သာဖြစ်ပေသည်။

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေးသည် လူတိုင်း၏ အရေးဖြစ်၏။ လူတိုင်း၏အရေးဖြစ်ရုံသာမကသေး၊ အရွယ်ရောက်သည် မှ သေဆုံးသည့်ကျအောင် အမြဲဆက်ဆံပြွမ်းတီးနေရသည့်အရေးလည်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် စက္ကန့်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း၊ နာရီတိုင်း၊ ရက်တိုင်း၊ လတိုင်း၊ နှစ်တိုင်း အမြဲတစေ ရှောင်သွေလွှဲဖယ်၍ မလွတ်ကင်းနိုင်စကောင်းသော အရေးပင်ဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ရေးပညာကို နာနာသိ၍ထားမှ ဖြစ်ပေမည်။

အိမ်ထောင်ရေးပညာကို နားမလည်မှုကြောင့် တစ်သက်ပန်လုံး လူညွန့်တုံးလျက် အသုံးမကျဖြစ်ရသူတွေ အနန္တောအနန္တရှိ၏။ အိမ်ထောင် ရေးပညာကို နားလည်မှုကြောင့် သုခချမ်းသာအဖြာဖြာဖြင့် လိုရာမတ၊ ပြည့်စုံကြသူများလည်းရှိပေရာ ဤမျှအရေးကြီးသော အိမ်ထောင်ရေးကို ရေးသားဖော်ပြ အလင်းရောင်ပြတိုက်သည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ထင်မြင် မိပေသည်တကား။

ဆိတ်သားဥပမာ သင်ခန်းစာ

ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း၊ အချစ်ကျမ်း များစွာကို ရေးသားခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော ပြဿနာများကို စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း မကြာခဏ မေးစမ်းခြင်းခံရ၏။

ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးသောမိန်းမကို ယူချင်ပါသည်။
တော်မတော် သင့်မသင့် အကြံဉာဏ်ပေးပါရန်။

ကျွန်တော် ယခုလောလောဆယ် မိန်းမလိုချင်လှပါပြီ၊
ယူလျှင် သင့်မတင့် ညွှန်ကြားပါရန်။

ကျွန်တော် မိန်းကလေးများကို အလွန်ကြောက်ပါသည်။
မိန်းကလေးကို မကြောက်ရန် မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။
စသောမေးခွန်းပေါင်းအထွေထွေတို့ကို ကျွန်ုပ်အားမေးကြသည်။
ကျွန်ုပ်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ၊ ဉာဏ်မှီသမျှ ဖြေကြားခဲ့ပါ၏။

ထိုကဲ့သို့ မေးမြန်းခြင်းပင် မပြုသော်ငြားလည်း အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို လက်တွေ့ရင်ဆိုင်နေရသူ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ပင် ရှိတန်ရာ၏။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုအမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စာရေးဆရာ ပီပီ ဖော်ပြရေးသားရန်တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်မိပေသည်။

၎င်းပြင်စာရေးဆရာဟူသည် ဘုရားမဟုတ်ချေရကား သူတို့၏ အတွေးအထင် အယူအဆမှန်သမျှ အားလုံးပင် မှန်ကန်သည်ချည်ကား မဟုတ်နိုင်ရာချေ။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် စစ်မဖြစ်မီက ‘အချစ်အဘိဓမ္မာ’နှင့် ‘အချစ်ဒီပနီ’ ကျမ်းများကို ရေးခဲ့၏။ ကျန် အိမ်ထောင် ရေးကျမ်း၊ အချစ်ကျမ်းများကား စစ်ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုထိုရေးသားချက်များသည် အားလုံးပြည့်ဝစုံလင်ပြီဟူ၍ ကား မဟုတ်နိုင်ချေ။ အားလုံးမှန်ကန်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်ချေ။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၅၀ သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အိမ်ထောင် ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်တွေ့သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မြင် နားကြား သော်လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတွေ့ကြုံသိရှိခဲ့ရပေသည်။ ထိုသို့ အသစ်သစ် တွေ့ရှိရသောကြောင်းများကိုလည်း ထပ်မံရေးသားလို၏။ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အထင်အမြင်စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်နေသူ များကိုလည်း ဖော်ပြလိုပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာကို ရေးသားရခြင်းဖြစ်၏။

အသက် ၅၀ ရွယ်ဖြစ်နေသော အဘိုးကြီး ကျွန်ုပ်သည် ကလေး ကလား အိမ်ထောင်ရေးများကို ရေးခြင်းအတွက် နှာခေါင်းရှုံ့သူလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရေးခြင်းကား ကျွန်ုပ်အတွက်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ် ငယ်ရွယ်သူများအတွက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဤစကားမှန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သမီးကလေးတွေရှိသည်။ တူမကလေး တွေ၊ တူကလေးတွေရှိသည်။ မြေးကလေးတွေရှိသည်။ တပည့်အရွယ်

လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုများလည်းရှိသည်။ ထိုထိုပျိုရွယ်သူများကား အိမ်ထောင်ရေးကို ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ရှာကြချေတကား။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက်ပင် ရေးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အတွက်ကား အိမ်ထောင်ရေး ဟူသည် အဆန်းမဟုတ်တုံချေ။ အဆန်းမဟုတ်ပုံကို ဤသို့သိရာ၏။

ဤစာကို မရေးမီ ရက်အနည်းငယ်ခန့်က ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဒေးဒရဲမှ သူဌေးကိုလှမောင်နှင့်တွေ့၏။ ကိုလှမောင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်း နေဖက်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၏။ အတူတကွ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုလှမောင်နှင့်တွေ့စဉ် စကားစပ်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က. . .

“ကိုလှမောင်ရာ. . . ကျုပ်တော့ဖြင့် အိမ်ထောင်ညွတ်ကွင်းသံချိုင့် တွင်းကိစ္စတွေကိုမုန်းတီးရှုံ့ရှာလှပါဘိဗျာ. . . ၊ ဒီကိစ္စတွေကိုသတ္တုချကြည် ရင် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေပဲ. . . ၊ သဘာဝကလှုံ့ဆော်ပေးမှုကြောင့် အာရုံကတောင့်တတယ်၊ အဲဒီသဘာဝနဲ့အာရုံရဲ့အလိုကို လိုက်စားမိရင် မှားတာပါပဲဗျာ. . . ၊ ဒီကိစ္စဟာ မကောင်းရိုးအမှန်ပဲဗျာ. . . ၊ ဒါ့ကြောင့်သာ ဘုရားရဟန္တာအစရှိတဲ့ အရိယာသူတော်ကောင်းတွေ ဒီကိစ္စကို ရှောင်ကြဉ် ကြတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စ ကောင်းရိုးအမှန်သာဖြစ်ရင် သူတော်ကောင်း တွေပြုကြမှာပေါ့ဗျာ” ဟု သံဝေဂသံဖြင့် သနီလန်အောင် ညည်းညူ လိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုလှမောင်က ပြုံးကာ ဤသို့ဆို၏။

“အင်း. . . ကိုရန်အောင်မလဲ ခင်ဗျားက ဒီစကားမျိုးပြောတော့မှာ ပေါ့ဗျာ အသက်ကြီးပြီကိုး. . . ၊ ခင်ဗျား ဒီလိုပြောတော့ ဓမ္မကထိက ဦးလှသိန်းဟောတဲ့ ဆိတ်သားတရားကို ကျုပ်သတိရမိသဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး. . . ဦးလှသိန်းရဲ့ ဆိတ်သားတရားကဘယ်လိုပါလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ကိုလှမောင်က ဤသို့ဖြေ၏။

ရန်အောင်စာပေ

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဆိတ်သား ချင်ခြင်းတပ်သတဲ့ဗျ။ ဆိတ်သားဟင်းကို သိပ်စားချင်တယ်ဆိုပဲ။ ဆိတ်သားဟင်းကို စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ပဲ သွားရည်များ ကျလာသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီလူဟာ ဆိတ်သားမစားရမနေနိုင်ဖြစ်ပြီး ဈေးကိုပြေးသွား ဆိတ်သားဆိုင်နားရောက်။ ဆိတ်သားတွေမြင်လိုက်ရတော့ သားရည်တမြေမြေဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ဆိတ်သားတွေဝယ်လာ။ တုံးတစ်ခုတစ်စဉ်းပြီး ဟင်းချက်သတဲ့။ ဟင်းချက်ထားတုန်း ဆိတ်သားဟင်းနံ့လေး တသင်းသင့် တပျံ့ပျံ့ ရတာနဲ့ပဲ အာသာငမ်းငမ်း စွဲလမ်းတပ်မက်လှပြီလေ။ အဲ. . . ဟင်းကျက်လို့ ထမင်းနဲ့စားလိုက်တော့ မိန်လိုက်, ဝင်လိုက်, အရသာရှိလိုက်သမှ အလွန်အကျွံပဲတဲ့ဗျ။ အင်း. . . ဆိတ်သားဟင်းကို ဝ, အည်အောင်စားပြီး လို့ လက်ဆေး လက်သုတ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဆိတ်သားအာသာပြေသွားပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအခါ ညှိစို့စို့အနံ့ဆိုးကြီး ရလာလို့ ဘယ်ကပါလဲလို့ စဉ်းစားပြီး သူ့လက်သူနမ်းကြည့်မိသတဲ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ‘ဟင် ဆိတ်သား ဆိတ်သားနဲ့ နာမည်သာကြီးတယ်။ သိပ်ညှိတဲ့ဟာ. . . ၊ နည်းနည်းမှ မကောင်းပေါင်’ လို့ မြည်တွန်တောက်တီးပြီး အပြစ်အတင်ကြီး တင်သတဲ့ဗျ။ အင်း. . . ခင်ဗျားလဲ ဆိတ်သားတွေ အဝစားခဲ့ရတော့ ညှိတော့ နံတော့မှာပေါ့ ဗျာ”

ဦးလှသိန်း၏ တရားကို ကိုလှမောင်က ဖောက်သည်ချသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ စာရေးဆရာပီပီ ဉာဏ်ပတျာဖြန့်၍ကြည့်မိ၏။ ဟုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား အသက်လည်း ၅၀ ရှိပြီ။ အိမ်ထောင်သက်လည်း ၂၅ နှစ် ရှိပြီ။ အိမ်ထောင်ဆက်လည်း ၃-၄ဆက်ရှိခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်သား ဝပြီ၊ အီပြီ၊ ညှိစော်နံ့ပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဆိတ်သားမစားဖူးသေးသော လူငယ်များကား စားလိုစိတ်

ပေါ်ကာ သွားရည်တများများ ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ဆိတ်သားကိုမြင်လျှင် လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်ထိုး၍ နေကြပေလိမ့်မည်။ ဆိတ်သားအရသာကို နတ်သုဒ္ဓါတမျှ အာလှတပ်၍ နေကြပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့သော် ဆိတ်သားစားလိုကြသည့် လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့ အတွက် ဆိတ်သား၏ အပြစ်အနာ အာဒိနာဝတို့ကို ဖော်ပြလိုစိတ် ပေါ်လာသည်။ ဆိတ်သားချက်နည်း၊ နိဿည်းကိုလည်း ညွှန်ကြားလို သည်။ ဆိတ်သား၏ သဘာဝတတကိုလည်း ဖွင့်ပြလိုသည်။ ဆိတ်သား ဝယ်နည်း၊ ဆိတ်သားချက်နည်း၊ ဆိတ်သားစားနည်း၊ ဆိတ်သားကို မည်သို့ သဘောထားအပ်သည့်နည်းများကိုလည်း မကြွင်းမကျန် မှောက် လှန် မွေနှောက်၍ ပြချင်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဤဆိတ်သားချက်နည်း၊ နိဿည်းဟူသော ‘အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ’ကို ရေးသားရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်အတွက်ကား ဆိတ်သားသည် ရွံ့စရာ၊ အန်ချင်စရာအတိ သာလျှင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆိတ်သားစားလိုသူ လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့အတွက် ကား ဤဆိတ်သားပြဿနာသည် လွန်စွာအသုံးကျမည်ဖြစ်ပေတော့သည် တမံ။

ဝတ္ထုတွေလဲ ဤနည်းပဲ

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါလာတွေ့မြင်ရသော ဝတ္ထုများကိုလည်းကောင်း၊ လုံးချင်းထုတ်ဝတ္ထုစာအုပ်များကိုလည်းကောင်း ဖတ်ရှုကြည့်လျှင် ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းများ ကိုသာလျှင် ဇာချဲ့ကာ ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားထားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်၏။

နာမည်ကြီး၊ နာမည်ကျော် ကလောင်ရှင်ကြီးများ၏ နိုင်ငံသိ ဝတ္ထုများကိုကြည့်လျှင်လည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင်တည်း။

ကျောင်းသုံးစာအုပ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဦးလတ်ရေး ‘စပယ်ပင်’၊ ‘ရွှေပြည်စိုး’ စသည့်ဝတ္ထုများမှာလည်း အချစ်ကို တန်ဆာဆင်ကာ အိမ်ထောင်ရေးကို စက်လှည့်၍ သွယ်ဝိုက်ရေးသားသည့်ဝတ္ထုများပင် မဟုတ်တုံ့လော။

အမ်-အေဘွဲ့ရ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီးသည် မန္တလေး မောင်ခင်မောင်ဟူသော ကလောင်အမည်ကိုယူကာ ရေးခဲ့သည့် ခင်မြင့် ကြီး၊ တင်တင်မြ၊ သန်းသန်း စသောဝတ္ထုများမှာလည်း ထိုနည်း၊ ၎င်းနည်းဖြင့် အချစ်ကိုအခြေပြုကာ မွမ်းမံဖန်တီး၍ထားခြင်းပင် မဟုတ် ပါလော။

ရန်အောင်စာပေ

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာပီမိုးနင်းကြီးရေးခဲ့သည့် ‘ပွဲစားကြီးသားအဖ နှင့်မြမြ’၊ ‘နေရီရီ’၊ ‘နေညိုညို’စသော ဝတ္ထုများမှာကော ဘာပဲပြောပြော အချစ်သဘောကို နောက်ကျောခံကာ ရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါဟု မည်သူမည်ဝါ ငြင်းနိုင်ပါအံ့နည်း။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရေးသည့် နိုင်ငံကျော် ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ၊ ရန်ကြီးအောင်မှစ၍ ယခုလောလောဆယ် ကျောင်းသုံးဖြစ်နေသည့် ‘ရတနာပုံ’ ဝတ္ထုတို့သည်လည်း ထိုနည်းမခြား အိမ်ထောင်ရေး၊ ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေးတို့ကို အသားပေးကာ အဓိကထား၍ ရေးသားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့သည်တကား။

သခင်ဘသောင်း ဘာသာပြန်ကာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဟိုလေး တကျော် ဖြစ်သွားရသည့် အနီ ‘ပန်းသာ မစာဥ’ ဝတ္ထုမှာကော အချစ် သဘောကို ပေါလောပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ တော့သတည်း။

ထိုနည်းမခြား နောင်လာနောက်သား ကလောင်ကြီး၊ ကလောင် လတ်၊ ကလောင်ငယ် အသွယ်သွယ်သော စာရေးဆရာတို့ရေးကြသည့် ဝတ္ထုပေါင်းမြားမြောင်၊ သောင်းခြောက်ထောင်တို့မှာ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ချစ်ရေးကို မူတည်ကာ ကွေ့လည်ချောင်ပတ် ချစ်စပ်၊ ချစ်ဖျား၊ ချစ်အနား တွင် ဇာတ်လိုက်များတရစ်ဝဲဝဲလုပ်ကာ ရေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့ချစ်ရေးချစ်ရာ ဝတ္ထုအဖြာဖြာကို မရေးရဘူးဟုမဆိုလိုပါ။ ဤမျှမြောက်မြားလှသောဝတ္ထုတွေအနန္တတွင် ‘ချစ်သမျှကို မြင်းမိုရ် ရွှေတော်လုံးသာပါလေး’ လုပ်ကာ ရေးကြခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ရှာသော် . . . ပုထုဇဉ်သဘာဝ ကာမ၊ အချစ်၊ အိမ်ထောင်ရေး သနစ်တို့တွင် အားသစ်စွဲလမ်း အငမ်းမရ တောင့်တမွတ်သိပ်နေကြသောကြောင့်သာလျှင်

ရန်အောင်စာပေ

အနှာအချစ်ဝတ္ထု၊ အိမ်ထောင်ရေး ဒဏ္ဍာရီစုတို့ကို ပြုစုထုတ်ဝေသူတွေ များကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ဝတ္ထုမှန် အချစ်ဖြင့်စ၊ အချစ်ကအလယ်၊ အချစ်ဝယ် အဆုံး၊ ချစ်တုံးချစ်ခဲ၊ ချစ်ပွဲတွေခံ၊ ချစ်နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးကို မိုးထိနီး တည်ဆောက်နေကြပါသေးလျှင် ချစ်ရေး ချစ်ရာ၊ ချစ်ကိစ္စအဖြာဖြာ တို့၏ သဘောဝတ္ထု မူလအခြေ၊ အကြောင်းတွေကို ဝေဖန်ရေးသားသည့် ဤ ‘အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ’ ယင်းသည့်စာမျိုးကို အဘယ်ကြောင့် မရေးအပ်ဘဲ ရှိတုံပါအံ့လော။

ဝတ္ထုဟူသည် ချစ်ကွက်ကလေးတစ်ကွက်ကို မစင်တုံး ဝဲလှည့် သလို လှည့်ကာပတ်ကာ ညာတာဝါတား အစာတွေများများဖြင့် ဟာဝါး ပန်း၍ ထားခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။

အချစ်အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ်၊ လိုရင်းချုပ်ပြီး တစ်မုဟုတ်ချင်းသိလို၊ တတ်လို၊ နားလည်လိုပါက အချစ်ကျမ်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းများကို ဖတ်သင့်သည် ထင်မိပေ၏။

အကြောင်းမူကား အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းတွင် တိုတိုတုတ်တုတ် လိုရင်းချုပ်လျက် ပြထားခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ယခုရေးနေသည့် အိမ်ထောင်ရေး ကျမ်းထဲမှာပါမည့် ချစ်ကွက်၊ ချစ်ချက်တို့ကို တစ်ကွက်စီယူကာ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကျရေးလျှင် ဝတ္ထုပေါင်း ထောင်သောင်းရနိုင်ပေရာ အချစ်ဝတ္ထု ဖတ်မည့်အစား အချစ်ကျမ်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းစာကိုဖတ်ခြင်းက လူရောငွေပါ ပင်ပန်းကုန်ကျခြင်း သက်သာမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

ကျမ်းဂန်ထဲက ချစ်သဘာဝ

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဆရာ့ဆရာကြီးများ ဖန်တီးရေးသား ခဲ့သည့် ကာလပေါ် ဝတ္ထုများတွင်သာလျှင် အချစ်အကြောင်း အိမ်ထောင် ရေးအကြောင်းများ ပါလေသည်မဟုတ်။

ရာဇဝင်၊ မဟာဝင်၊ ပုံပြင်နိပါတ်၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဖွဲ့၊ ငါးရဲ့၊ ငါးဆယ်စသော ကျမ်းဂန်ကြီးများထဲတွင်လည်း အချစ်အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများ ပါလေသည်သာဖြစ်ပေသည်။

တေမိမင်းသည် ရှင်ဘုရင်မလုပ်လိုရကား စကားမပြော တုဏှိ ဘာဝေပြု၍နေသဖြင့် စကားပြောအောင် သွေးဆောင် စမ်းသပ်ရာတွင် ကညာပျိုဖြူ လှဒါရူတို့က ကြည်ဖြူအောင် မာယာပြုပြီး စိတ်ထအောင်၊ စိတ်ကြွအောင်ပြုခြင်းမှာ အချစ်ဇာတ်ကွက်ကောင်း တစ်ခုပင် မဟုတ် တုံ့လော။

ဇနကမင်းသား၊ စောဘုရားသည်၊ ကျောက်ပြားပေါ်တွင်၊ စက်တော်ဝင်ပြီးနောက်၊ တိုင်းခွင်သို့အရောက်တွင်၊ သီဝလိဒေဝီ၊ မဟေသီ ခေါင်းဖျားက၊ စိတ်ထားတော်စမ်း၊ ဉာဏ်ရည်စွမ်းကို၊ ကြိုးပမ်းစစ်ဆေး ခြင်းမှာလည်း အမယ်လေး အချစ်ဇာတ်ကွက်ကောင်းပင် မဟုတ်ပေဘူးလား ဗျာရို့ . . . ။

ရန်အောင်စာပေ

သုဝဏ္ဏသျှံ၊ မြားမှန်သည့်ဘုန်းလူ၏၊ စင်ဖြူသောမိဘနှစ်ပါးပင်၊
သိကြား၏မိန့်ချက်ကြောင့် ချက်တော်ကို လက်တော်ရစ်သဖြင့် ထွန်းသစ်
ပေါက်ဖွား၊ သတိုးသား သုဝဏ္ဏသာမသည် ဖွားရသည့်ဖြစ်အင်မှာလည်း
စိတ်ဝင်စားစရာ အိမ်ထောင်ရေးသင်ခန်းစာတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပေ
ဘူးလား။

နေမိမင်းကြီး၊ မြက်စောထီးသည်၊ ဘုန်းမီးနေလ၊ တန်ခိုးပလျက်၊
နတ်ပြည်သို့ကြွပြီး၊ များလှသည့်နတ်သမီးတွေနှင့် တွေ့ရခြင်းမှာလည်း
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ချစ်ဘွယ်ငယ်ကလေးပင်ဟု ဆိုနိုင်ပါသေး၏။

မဟောသဓာ၊ လောင်းမြတ်စွာကား၊ သာ၍ပင်စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းတုံ့ချေသေး၏။ အပ်လျှိုသမားအသွင် တူစွာဆင်လျက်၊
ကြင်ဘက်ကိုရှု၊ အမယာနှင့်၊ ရွှင်ကြည်စွာတွေ့၊ ပျော်မွေ့နှစ်ခြိုက်၊
သိမ်းပိုက်သည့်အခန်းကား၊ ထူးဆန်းသည့် အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်ကွက်
မဟုတ်တုံ့လော။

ဝိဇ္ဇရအမတ်၊ လောင်းတော်မြတ်ကား၊ လျောက်ပတ်ထွန်းပြောင်၊
တစ်ထောင်သော အမတ်ကတော်တို့နှင့် ရွှင်ပျော်ပျော်စံစားရသည့်
အကြောင်းများမှာလည်း အကောင်းဆုံး အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်လမ်းပင်
ဖြစ်ချေသေး၏။

ဝေဿန္တရာ၊ လောင်းမြတ်စွာသည်၊ ဟိမဝါသို့ ကြွမြန်းရာတွင်၊
ဆွမ်းပန်း၊ သစ်သီး၊ လုံးကြီးလုံးငယ်၊ ဖြည့်တင်းဖွယ်အတွက်၊ အချက်
ကျ မယ်မဒ္ဒိက၊ ပါရမီဖြည့်တင်းသည့်အခဏ်းမှာလည်း လွမ်းဖွယ်သော
အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်ကွက်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၊ အချစ်ပြင်းသဖြင့်၊ ယမင်းနှစ်ဖြာ၊ သုဘဒ္ဒါ
ကြီးငယ်တို့နှင့်၊ မြိုင်လယ်တွင်ပျော်ပါး၊ နောက်ဆုံးနားတွင်၊ မြားတော်ဆိပ်ခ

ကြံပြုန်ရသည်မှာလည်း မိန်းမကြောင့်ပင်ဖြစ်ရာ၊ ဤသည်မှာလည်း၊ ထိုတစ်နည်း၊ ဆင်ကြီးမုံယို၊ အချစ်ပို၊ မ၊ဖိုကိစ္စပင် မဟုတ်တုံလော။

လူတိုင်းသိသည့်၊ ကဝိ ကျောက်မ၊ မင်းကုသမှာ၊ မယ်ပပအတွက် ဝက်ဝက်ကွဲအောင်၊ အရှက်ပြောင်ပြီးလျှင်၊ တင်ထောင်၍ စိုင်းရသည် မှာလည်း၊ တစ်နည်းနောက်ပိုင်း၊ ဇာတ်လမ်းမျိုးပါပေတကား။

မာတင် ယောက်ျား၊ သတို့သားမှာ မယားမရ အိမ်ရှေ့က မထဟု ကြီးမားစွာသော ဇွဲသတ္တိဖြင့် ကုတ္တိကိုပူဆာ၊ အဖြာဖြာကြိုးစား ရင်းဇာတ်သားမှာ ကြီးမားသော အချစ်စစ်ပွဲတော်ကြီးပင် မဟုတ် တုံလော။

ဟရိတဇ ရသေ့အိုသည် အတွေ့ကိုအာရုံစောလျက် မြာအချော မုဒုလက္ခဏအတွက် အရှည်မျှမဖတ်ဘဲ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ရသည်မှာ အချစ်တဏှာဇာတ်လမ်း ပါပေတကား။

ကျမ်းဂန်ထဲက ချစ်ပွဲတွေပြရသည်မှာ ရှည်လှပြီ ဖြစ်ရတကား။ နောက်ဆုံးတစ်ချက် နိဂုံးဆက်လျက် မပြတ်အောင်ပြပါအုံးမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ရာ ဗုဒ္ဓဂေါတမ လောင်းမြတ်စွာသည် ပစ္စိမဘဝိက၊ အဆုံးစွန် သောဘဝဖြစ်သည့် သိဒ္ဓတ္တမင်းသား၊ စောဘုရားမှာ၊ မယားရရေး၊ အားအန်သွေးလျက်၊ လေးကြီးကို တင်တော်မူသည်မှာ အချစ်သာဓကတစ်ရပ် ပင် မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ ဤနည်း၊ ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်၊ အဆိုင်ဆိုင်တွင်၊ လှိုင်ခွဲသော အချစ်ပန်းတွေ ပါလေရကား ပုထုဇဉ်ရန်အောင် မိုက်မွေးထောင်၍ တင်ဆောင်ဆက်သ၊ ဤ ‘အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာ’ မှာလည်း သဘာဝကျသည်ဟု ဆိုရမည်သာ ဖြစ်ပါပေသတည်း။

တပည့်များက တားမြစ်ကြ

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းမျိုးအထွေထွေတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း တစ်မီးတစ်ပွဲလောက်တော့ဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းတစ်စောင် မသေခင်ရေး ချ်သွားအုံးမည်ဟု ကြံစည် စိတ်စောကာ တပည့်ချောကလေးများကို စောကြောမေးမြန်း၍ ကြည့်မိ၏။

တပည့်မကလေးများက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ခပ်ကုတ်ကုတ်နေကြ ခြင်းဖြင့် သူတို့၏အတွင်းသဘောကို ဘာသားချောကြီး မသိနိုင်ပေ။

သို့တပည့်ထီးတစ်ယောက်ကကား. . .

“ဟာ. . . မတော်မတည့်ဆရာရယ်ဆရာမှာ စာရေးစာရာရှားလွန်းလို့ လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာဖြစ်အောင်ရေးနိုင်တဲ့ ကလောင်စကြာကြီးပဲ မဖွယ်မရာ လူရယ်စရာ မဟုတ်က၊ ဟုတ်က ဒီအိမ်ထောင်ရေးကျမ်းတွေ အချစ်ကျမ်းတွေ မရေးပါနဲ့ဆရာ ကျွန်တော်အထူးတောင်းပန်ပါတယ်။ ဆရာရေးမှာက ဘာကြောင့်လဲ၊ ငွေလိုချင်လို့လား ငွေလိုနေရင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်ပေးပါမယ့်ဆရာ။ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းတော့ မရေး တော်မူပါနဲ့” ဟုဆူဆူပူပူ ကန့်ကွက်တားမြစ်သဖြင့် အားသစ်၍ထားသော အနီအိမ်ထောင်ရေးစခန်းမှာ ရပ်တန်းကပင်ရပ်၍ နေလေပါတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ တပည့်လိမ္မာ မောသိသက ဆရာကိုဆုံးမပြီးနောက်

ရန်အောင်စာပေ

မကြာမတင်ပင်လျှင် အကြင်တပည့်သည် ဤသို့သောပြဿနာကို ကျွန်ုပ်အား မေးလာ၏။

“ဆရာ. . . ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်တော်ပြီထင်တယ် ဆရာ အိမ်ထောင်ပြုသင့်သလား ဆရာဉာဏ်မြင်သလောက် ကျွန်တော် ကိုပြောပြမိန့်ကြားစမ်းပါ” ဟုတောင်းပန်လာ၏

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် အပြုံးကြီး ပြုံးမိလေတော့သည်။

“အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းကို ရေးပါရစေ” . . . ဟုကျွန်ုပ်ကပူဆာသော အခါတွင်ကား အနှာတပည့်သည် အဓိပတိကန့်ကွက်၏ ဟော. . . အခု တော့လည်း သူကအိမ်ထောင်ရေးကိုပင် သိချင်ရှာသတဲ့သူမရေးစေချင်သည့် အိမ်ထောင်ရေးကို အဘယ်ကြောင့်မေးရလေသနည်း။

အဖြေကား လွယ်ပါ၏။ ထိုတပည့်သည် အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းကို ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲ့သည်ဟု ထင်ကာတားမြစ်ရှာ၏။ သို့သော် အနီညစ်ညမ်း အိမ်ထောင်ရေးလမ်းတွင် အချစ်သရမ်းသည့် အနှာ အကောင်ကလေး မှာလည်း မြန်စွာသွားချင်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မေးလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူ့အား စကားငြင်းခုံ၊ ပြဿနာအဖုံဖုံကို အနုလုံမငိုလုံ ပြော၍ မနေသေးဘဲ သူသိချင်သည့် အိမ်ထောင်ရေးနည်းလမ်းကို တစ်ခမ်းတစ်နား ပြောပြရပေသတည်း။

“ဟ. . . တပည့်ရ မင်းအသက်ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ အေး. . . . ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းဟာလူပျိုကြီးဖါးဖါးဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင် သားမွေးပြုနိုင်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောရုံနေပြီဆိုတာတော့သိသပေါ့ကွာ သို့ပေမယ့် လူတွေမှာ ဖြစ်နေရတာက ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဝပေမယ့် ပညာပြည့်ဝဖို့ ဓနပြည့်ဝဖို့က လိုသေးသကွာ တိရစ္ဆာန်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဝရုံနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ဖြစ်တယ်။ လူမှာဆိုရင်တော့

ရန်အောင်စာပေ

ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဝရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ အခုတွင်က ဆရာပြောသလို ပညာနဲ့ ဓနပြည့်ဝမှလည်း ပေမီဂိုက်မီ အဆီတထပ် အသားတထပ် မြင့်မြတ်တဲ့ နတ်ဩဇာလို အိမ်ထောင်ဘက်မျိုး ရနိုင်သကွ။

“ဥပမာ ဆိုပါတော့ကွာ ဘီအေ၊ အမ်အေအထိ ပညာသင်ကြား နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ခုနှစ်တန်းလောက် အောင်ရုံနဲ့ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင် ပျာတာအလုပ်လောက်ဘဲ ရမယ်ကွ။ အလွန်ဆုံးကံကောင်းလို့ရလှရင် အောက်တန်းစာရေးပေါ့ကွာ။ အေး. . . အဲဒီလူငယ်ဟာ ၁၀ တန်းလောက်အောင်မှ အလုပ်ရှာရင်တော့ အောက်တန်းစာရေးအလုပ် လွယ်လွယ်နဲ့ ရနိုင် ကောင်းရဲ့။ တကယ်လို့ အိုင်အေလောက်အောင်မှကျောင်းထွက်ပြီးအလုပ် ရှာရင် အထက်တန်း စာရေးဖြစ်နိုင်သပေါ့ကွာ။ တကယ်လို့အောင့်အီးချုပ်တည်းပြီး ဘီအေ၊ အမ်အေ အောင်မှ ကျောင်းထွက် ရင် တော့ ခေါင်းအဖျားထိုးတင် သလို တိုးတက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား။

“အေး. . . အိမ်ထောင်ပြုရာမှာလဲ ဒီနည်းအတိုင်းပဲကွ။ ဥပမာ ဆိုပါ တော့. . . မင်းလခဟာ အခု ၂၀၀/-လောက်ပဲရသေးတယ်ဆိုရင် ၂၀၀/- တန် မိန်းမကို ရမကွ။ မင်းလခ ၃၀၀/-ရတဲ့အခါမှ ယူရင် ၃၀၀/-တန် မိန်းမကို ရမကွ။ တကယ်လို့ မင်းဝင်ငွေဟာ တစ်လကို ထောင်-ကိုးရာ ရှိတဲ့အခါမှ အိမ်ထောင်ပြုရင် ထောင်-ကိုးရာတန် မိန်းမကို ရမယ်ဟေ့ ကဲ. . . ငါပြောတာကို နားလည်ပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့မင်းလူရော ပညာရော ဓနရော ငယ်ပါသေးတယ်သကွာ။ အောင့်ပါဦး၊ စောင့်ပါဦး ချုပ်တည်းထားပါဦး စောင့်စည်းအောင့်အီး ချုပ်တည်းမှုဟာလဲ “သီလ”ပဲကွ “သီလသောသုခိတာ”လို့ ဘုရားဟောရှိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းအဖိုးတန်တဲ့မယားလိုချင်ရင် မင်းတန်ဖိုးရှိမှယူကွာ. . . ဟုတ်ပြီလား”

တပည့်သည် သာဓုအနုမောဓနာပြုကာ အာမာန္တေခံရှာ၏။

ရန်အောင်စာပေ

“ငါလဲ မင်းတို့လို လူငယ်တွေသိမှတ်ဖို့ အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း တစ်စောင်လောက်ရေးချင်သကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဆက်တိုက်ပြော လိုက်ရာ. . .

“ဟာ. . . ရေးပါဆရာ. . . ရေးပါ။ ကောင်းပါတယ်” ဟုအနီးတားမြစ် ခဲ့သော တပည့်က ပီတိရွှင်ကာ တိုက်တွန်းရှာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုတပည့်အား အောက်ပါ အိမ်ထောင်ရေးထုံးပုံတစ်ရပ် ကိုလည်းသိမှတ်စေရန် ဟောကြားလိုက်ပါသေး၏။

အိမ်ထောင်ရေး ဓမ္မဉာဏ်သို့ပြ

ကျွန်ုပ် တူလို သားလို ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်တစ်ယောက်ရှိ၏။ စစ်ပြီးစက ထိုသူငယ်မှာ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိသဖြင့် သူများ အိမ်တွင် ထမင်းစားကျွန်ခံကဲ့သို့ နေရရှာသည်။ သို့သော် ထိုသူငယ်၏ ပညာအရည်အချင်းကား မညံ့ပေ။ တက်မယ့်မီးကျည် စအိုနီနှင့်ဟူသကဲ့သို့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွားနှင့် လူစွမ်းလူစအပြင် စာပေဝါသနာအိုး စာသမား၊ ပေသမား တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုသူငယ်သည် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူများအိမ် တွင်ထမင်းစားကျွန်ခံဘဝမျိုး၌ နေရစဉ်တွင် အချစ်စိတ်ကို ဖိနှိပ်ဆုံးမ၍ မထားဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုသည့်အလျောက် အိမ်ထောင်ပြုလေ၏။

သို့အိမ်ထောင်ပြုသော အခါတွင်ကား သူ့အခြေအနေအဆင့်အတန်း အားလျော်စွာ စာပေမတတ်၊ ဝူတတ၊ အတတ၊ တောသူအရိုင်းမကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသတတ်။

ယခုအခါတွင်ကား ထိုသူငယ်၏ ပညာအရည်အချင်းအလိုအလျောက် လခ ၅၀၀/-နီးပါးစားရသည့် ဘရားဝါလား အလုပ်ကြီးကို လုပ်ရလေရာ ထမင်းစား ကျွန်ခံဘဝက ယူထားသည့်အရိုင်းမကြီးမှာ ရှေ့သွားနောက် လိုက်မညီ ကသီလင်တ၊ ဝူအကျကြီးကျလျက် စွန့်ပစ်၍လည်းမရ

ရန်အောင်စာပေ

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရမည်ကလဲ သဘာဝမကျ၊ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် တွေ့ရရှာလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူငယ်အလုပ်လုပ်ရာ ဌာနသို့သွားရောက်လည်ပတ်၏။ ထိုသူငယ်၏ စားပွဲရှေ့တွင် ရေမွန် သားနားသော ပညာတတ် စာတတ်ပေတတ် မိန်းကလေးတစ်ဦးထိုင်ကာ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း သောင်းပြောင်းရောရာပြောရန် သဘော ကြည်မှု ရွှင်ပြဝမ်းမြောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူငယ်အတွက် ရင်တွင်းမှနာ မချီစွာဖြင့် အသာ ထိုင်၍ ကြည့်နေရပေသည်။

ထိုသူငယ်သည် ထိုသူငယ်မမျိုးနှင့်သာ အကြောင်းပါပါက အိမ်ထောင် ရေးသူခ အဘယ်မျှရမည်နည်းဟု အတွေးကြီးတွေးပြီး ဝမ်းအနည်းကြီး နည်းပေ၏။

ထိုသူငယ် အိမ်ထောင်ရေးသူခ မရရသည်မှာ ချုပ်တည်းမှု အောင့်အီးမှုမရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုသော် လက်ထဲတွင် တစ်ပဲသားရှိစဉ်က ပစ္စည်းဝယ်မိသဖြင့် တစ်ပဲတန်ကိုသာ ရခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထောင့်-ကိုးရာရှိမှ ပစ္စည်းဝယ်လျှင် ထောင့်-ကိုးရာတန်ရမည်။ မှန်လေသည်။

ဤသူငယ်ကား အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လျက် မိတ်ဘက်နှင့်လည်း အတူမနေချင် အိမ်တွင်နေသော်ငြားလည်းမယားနှင့် စကားပြော၍မဖြစ် သူငယ်က ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်စကားပြောလျှင် သူ့မယား က ကန်စွန်းရွက်တစ်ပဲဖိုး သုံးစည်းမရကောင်းလားဟု မဟားဒယားနှင့် ကန်စွန်းရွက်သည်ကို ဒေါပွသည့်စကားကိုဆို၏။

သူငယ်က စီးပွားရေးစကားပြောလျှင် သူ့မယားက ကလေး တစ်ယောက်မွေးစားချင်ကြောင်းပြောမည်ဖြစ်၏။

ရန်အောင်စာပေ

ဤကဲ့သို့အဆင်မပြေ ကလေးကဝ ဝှုအကျကြီးကျသော သူငယ်
မှာ အိမ်မှလည်ပတ်ကာ စိတ်ဖြေဖျော်ရာကိုရှာလျက် ဘိုင်စကုတ်ကြည့်မိ၏။
ဘောလုံးပွဲသွား၏။ မိတ်ဆွေများအိမ်တွင် ပိုကာဒေါင်း၏။ သို့ဖြင့်
ရသမျှငွေများမှာ တမလွန်သို့သွားသလို လက်ကြားမှယို၍ဆင်းလေ
တော့သည်။

“အဲဒါပဲကွတပည့် အဲဒီလိုမြင်ချင်ရင် စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်
ပြုပေတော့ အဲဒီသူငယ်လို စိတ်မချမ်းသာတဲ့ဘဝမျိုးက လွတ်ချင်ရင်
စောင့်စည်းချုပ်တည်းဦးကွာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အောင့်မရ ချုပ်မရတာ
မျိုးမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလိုဆိုရင် ဘုန်းတော်ကြီးတွေ သီလရှင်တွေ
ခက်ကုန်ကျရောပေါ့မောင်ရာ။ သဘာဝကတိုက်တွန်းလို့ စိတ်ဆိုး
စိတ်ယုတ်မာပေါ်လာရင် ဉာဏ်စိတ်၊ သတိစိတ်၊ ပညာစိတ်နဲ့ နှိပ်ကွပ်
ဆုံးမပေတော့ကွာ” ဟုအိမ်ထောင်ပြုချင်ပြီဆိုသော ကျွန်ုပ်၏တပည့်အား
တရားပြ၍ နားချသောအခါ အကျင်တပည့်မှာ ပီတိဖြင့် ရွှန်းရွှန်းဝေလျက်
အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေပါအုံးမယ်ဟု ဝန်ခံ၏။

အဟောသုခံ ဤသည်လည်း ချမ်းသာခြင်းကြီးပင် မဟုတ်ပါလော။

သူကြီးကတော် ထွက်ရှာသော်

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် မယားကံဆိုးရှာ၊ သနားစရာ သူငယ် အကြောင်းကို စကားစပ်မိတိုင်း ကျွန်ုပ်ကပြောပြတတ်ပေရာ ကျွန်ုပ်၏စကား ကို ကြားရသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်ကို ပြောပြပေ၏။

“ပဂိုးနယ်က ဘန္ဓာဆိုတဲ့ ရွာမှာ သမ္ဗန်ခတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆရာရဲ့၊ အဲဒီလူဟာ သမ္ဗန်သမားဘဝနဲ့ မိန်းမရရော၊ သမ္ဗန် သမားဘဝကရတဲ့ မိန်းမဆိုတော့ သမ္ဗန်သမားအဆင့်အတန်းမျိုးထဲက ပဲပေါ့လေ။

အဲ. . . နောက်တော့ အဲဒီလူက ထထကြွကြွ၊ လုံ့လဝီရိယကလဲ ရှိတယ်၊ အရည်အချင်းကလေးကလဲ အသင့်အတင့်ရှိတယ်၊ ကံကလဲ လိုက်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ သူတို့ရွာမှာ သူကြီးဖြစ်ပါလေရော. . . ။

အဲဒီလိုသူကြီးဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ သမ္ဗန်သမားဘဝကရခဲ့တဲ့ မိန်းမက အရည်အချင်းမရှိ၊ သူကြီးကတော် ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ မတန် အင်မတန် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေတော့ အဲဒီမိန်းမကို စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်ပြီး သူကြီးကတော်လောင်း အရှာထွက်ပါလေရောဆရာ။

အင်း. . . အခုတော့ သူကြိုက်တဲ့ သူကြီးကတော်လောင်းလျာတော့

ရန်အောင်စာပေ

တွေ့ထားပြီ၊ သူတို့ချင်းနေရာ ကျ၊ မကျတော့မသိဘူး၊ သူကြီးကတော် ရာထူးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမနဲ့သာ အကြောင်းသင့်မြတ်ရင်တော့ သမ္မန် သမားဘဝက မယားဟာ ရာထူးလျှော့ကျပြီး လင်ပစ်မ၊ ဖြစ်ရတော့ မှာပဲ”

ထိုကိစ္စမျိုးကား မကြာခဏကြုံတွေ့ တွေ့တတ်၏။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းကား အရည်အချင်းညံ့ဖျင်းသောမိန်းမ၏ အပြစ်ချည်းမဟုတ်၊ အမြော်အမြင်နည်းပါး၊ မယားရွေးနည်းနေရာမကျသည့် ယောက်ျားဘက် က ညံ့ဖျင်းမှုလည်း ပါပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ပြန်ဆိုလျှင် သမ္မန်သမားဘဝက မိန်းမယူလျှင် သမ္မန်သမားမယား အဆင့်အတန်းရှိသည့် မိန်းမမျိုးကိုသာ ရမည်ဖြစ်၏။ သူကြီးဘဝရောက်မှ မိန်းမယူလျှင် သူကြီးကတော်ဖြစ်ထိုက်သည့် မိန်းမမျိုး ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် မအောင့်နိုင်၊ မချုပ်တည်းနိုင်၊ ကိလေသာညံ့အိုင်တွင် လှိုင်လှိုင်ကြီး အမြုပ်စောသဖြင့် ဘသားချောခမျာ ဒုက္ခတွေ့ ရခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။

၎င်းပြင်တစ်နည်း ဤသို့လည်းဆိုနိုင်ပါသေး၏။ လူ၏အရည် အချင်းဟူသည် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ပစ္စည်းရှိခြင်း၊ ပစ္စည်းမဲ့ခြင်း တွင်မတည်။ အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပေါ်တွင်သာ တည်ခြင်းဖြစ်ရာ အသိ အလိမ္မာရှိလျှင်ကား ဆင်းရဲသားဘဝကယူသည့်မယားကို မင်းဖျား ရာဇာ ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်လာသော်လည်း စွန့်ပစ်ခြင်းငှါ မသင့်ပါပေ။

ကျန်စစ်သားသည် ကျောက်ဖြူရွာတွင် ရသေ့တူမ သမ္မုလနှင့် မေတ္တာဖွဲ့နှောင် ချစ်ကြီးဆောင်၍ အိမ်ထောင်ကျခဲ့လေရာ ကျန်စစ်သားမင်း လူ့သနင်းသည် ရာစင်းထီးဖြူ စိုးအုပ်တော်မူသည့်အခါ အနှာသမ္မုလ တောတွင်းက အမျိုးသမီးကိုပင်လျှင် အချစ်ကြီးချစ်၊ မစွန့်ပစ်ဘဲ၊ နာမ

သစ်အမည်၊ ‘ဦးဆောင်ပန်း’ ဟူသော ဘွဲ့ချည်လျက် ဒေဝီမိဖုရား တင်မြောက်စား ထင်ရှားထုံးဟောင်းရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

တောင်ငူဘုရင်၊ တပင်ရွှေထီး၊ စောထီးရာဇ၊ မင်းမြတ်စွာ၏၊ မွေးဖဝါတာ၊ မင်းကြီးညိုရာဇာသည်၊ ဆင်းလျာချောမွေ့၊ ဣန္ဒြေရှင်၊ လှထွတ်တင်ဟု မြော်မြင်ဉာဏ်ကြီး၊ ငနွယ်ကုန်း သူကြီးသမီးကို မိဖုရား ကြီး မြောက်စားလျက် မင်းတရားရွှေထီးကိုပင် ဖွားမြင်ခဲ့သည် မဟုတ် တုံလော။

သာယာဝတီမင်း၊ လူ့သနင်းသည်၊ အဆင်းပြင်လျာ၊ ပညာပြည့်စုံ စွယ်စုံထင်ရှား၊ လှိုင်ထိပ်ထားကို မိဖုရားမြောက်ခဲ့တုံချေသေး၏။

ဤအချက်တွေကို ထောက်ထားလျှင် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း ကား အရင်းမူလ မဟုတ်လှပါ။ ပညာမြော်မြင်၊ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာ၊ ဗဟုသုတအဖြာဖြာ ပြည့်ဝသည့် ကလျာဏ မိန်းမမြတ်ဟူလျှင် ငယ်စဉ်ဘဝ၊ ဆင်းရဲစဉ်က အကြောင်းမျှသော်လည်း ဘယ်တော့မျှ စွန့်ပစ်ခြင်း မပြု ထိုက်ချေ။

သို့သော် အမိုက်ခေါင်သီး၊ နှုတ်သီးကစွာ၊ အသုံးဖွာလျက်၊ ပညာတုံးတိ၊ ဝိစိအစာ ဆိုးခေါင်ချာတို့ကိုကား မယားဖြစ်စေ၊ လင်ဖြစ်စေ သားသမီးတွေ တစ်ကျိပ်ပင်မွေးသော်ငြားလည်း လားလားမျှ မပေါင်း သင်း မဖင့်မနွေး၊ ပစ်၍သာပြေးရမည်ဟု ရှေးပဝေဏီ၊ ပညာမြတ်နှစ် အဆီ၊ လောကနီတိ ကျမ်းသိင်္ဂီတွင် ဤသို့ပင် ရေးသားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

မိန်းကလေးများ သတိထား

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ တူသားပမာ ချစ်လှစွာသော ကံချာသည့် ကောင်ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ရွာဘန္ဓာက၊ သမန်ဝါလား၊ နောက်မှာ သူကြီး၊ ဇနီးရွေးမှား၊ ထိုသူများကိုလည်းကောင်း ထောက်ထား ရှုကြည့်ကာ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာတွင် လေးစားဂရု အပြုကြီးပြုလျက် စေ့ငုသေချာ ရွေးသင့်ကြ၏။

ယောက်ျားများသည်ပင်လျှင် အိမ်ထောင်ပြုမှားပါက ပြင်ရန်၊ ပစ်ရန်၊ အသစ်ပြုရန် ခက်ခဲပါလျှင် မိန်းကလေးများ အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှားလျှင် ပို၍ပင်ဆိုးရွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရွေးရွေးကလူကြီးများမှာ ၃ နှစ်၊ ၃ မိုး သမီးရည်းစားအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်စုံစမ်းပြီးမှ လင်ခန်းမယားခန်း၊ ထိမ်းမြားခန်းသို့ရောက်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြလေသည်။ ဤနည်းမှာ အကောင်းကြီးကောင်းသော နည်းပင်ဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား လူဟူသည် အပြစ်အနာကို လွန်စွာဖုံးဖိ မျှသိပ်၍ ထားတတ်သော သတ္တဝါများဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကာယကံရှင်သည် လွန်စွာပင် သိက္ခာရှိရှိ၊ သမာဓိ တည်တည်၊ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ လွန်စွာလွန်စွာတော်သောသူဟုထင်အောင် ဟန်ဆောင် ထိန်းသိမ်း၍ နေတတ်ကြ၏။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုအခါ တစ်ဖက်သားက တယ်တော်တဲ့သူငယ်လေးပဲ၊ တယ်တော်
တဲ့ သူငယ်မလေးပဲဟု အထင်ကြီးကာ မယားအဖြစ် လင်အဖြစ်
အားသစ်ရွက်ဆောင် အိမ်ထောင်ကျ၍ သွားကြသောအခါတွင်ကား
ဘသားချော၊ ဘသမီးချောတို့၏ အတွင်းမနောသည် ပေါလောကြီးပေါ်
ကာ မတော်တာတွေ မြင်လာရ၏။ မသင့်တာတွေကြားလာရ၏။
စရိုက်မကောင်း လူ့ဗူးတောင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိ လာရ၏။

ထိုအခါတွင်မှ စွန့်ပစ်ထွက်ခွာ ကွာရှင်းပြတ်စဲရန်ကား အတော်ပင်
ခက်၍နေပေတော့သည်။ ယောက်ျားလုပ်သူက မယားကို မပေါင်းလို
လျှင် ‘နင့်ကို ငါမပေါင်းချင်တော့ဘူး’ ဟု တစ်ခွန်းတည်းဆိုလျှင်
အလွယ်တကူရချင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမလုပ်သူက မကောင်းသော
လင်ကို စွန့်ပစ်ချင်ပါဘိမူကား အခက်ကြီးခက်တတ်ချေသည်။

၎င်းပြင် သားတွဲလွဲ၊ သမီးတွဲလွဲတွေအနန္တနှင့်မို့ လင်ဆိုးကို
ပစ်၊ လင်သစ်ကိုရှာ။ တော်ရာနှင့်လက်ထပ်မည်ကြံသော်ငြားလည်း
တစ်ခုလတ်တစ်လင်ကွာမို့ သင့်လျော်ရာလင်သားနှင့် ညားဖို့လည်း
ခက်လှသဖြင့် ကျားမြီးဆွဲသူပမာ မကောင်းသော လင်သားနှင့်ပင် တစ်
သက်လုံး စခန်းသွားရတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာတွင်
လေးနက်စွာစဉ်းစားသင့်၏။ နှစ်ရှည်လများ တစ်ယောက်အကြောင်းကို
တစ်ယောက်သိအောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် မစုံစမ်းဘဲ
အပြင်ပန်းက တခြားသူများကိုလည်း အစုံစမ်းခိုင်းသင့်၏။

လူ့သတင်းလူချင်းဆောင်ဟူသော စကားအတိုင်း ကောင်းသော
သူအတွက် ကောင်းသတင်း၊ မကောင်းသူအတွက် မကောင်းသတင်းမှာ
ဖုံးဖိထား၍ ဖြစ်စကောင်းသော အရာမဟုတ်။ ပုပ်သည် မွေးသည်
ထိုနှစ်လီမှာ လေပြေတွင် တပျံ့ပျံ့လှိုင်တက်မြီသာ ဖြစ်လေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

တောရွာများတွင်နေကြရသော ယောက်ျားကလေး မိန်းကလေး များအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရန်ကား လွယ်ကူသည်ဟု ဆိုချိမ့် မည်။ အကြောင်းမူကား တောရွာဟူသည် တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များဖြစ်ရကား တစ်ယောက်၏အကြောင်း ကို တစ်ယောက် ချေးခါး၊ အူမ၊ မကျန်အားလုံးသိပြီးဖြစ်ရကား ဘယ် သူငယ်ကလေးသည် ဘယ်သူ၏သားဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က မည်ကဲ့သို့ အကြံရှိသည်။ ကြီးသောအခါ စိတ်နေစိတ်ထား မည်သို့ဖြစ်သည်။ သူ၏အရည်အချင်း စွမ်းအင်သတ္တိ မည်သို့နေသည်။ ဘယ်မိန်းကလေး ဟာဖြင့် ဘယ်လိုအစားထဲကပဲ စသည်ဖြင့် သူတို့၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ကုန်စင်အောင်သိနိုင်ပေရကား အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှား ရန် မရှိတော့ပေ။

တောရွာကမိန်းကလေးများသည် မြို့ကြီးသားများနှင့်အိမ်ထောင် ပြုရန် အကြောင်းဖန်လာလျှင် အင်မတန်စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ အကြောင်း မူကား မြို့သားဟူသော ကိုလူလယ်တို့သည် ပရိယာယ်မာယာ များတတ် လှစွာ၏။ မိုက်မဲပါလျက် လူလိမ္မာယောင်ဆောင်တတ်၏။ ဆင်းရဲပါလျက် လူချမ်းသာကြီးဟန် တူစွာဖန်တတ်၏။ သားမယားရှိပါလျက် လူပျိုစစ် စစ်ကလေးပမာ လိမ်လည်ကာပြောတတ်၏။ ဤကဲ့သို့သော ပရိယာယ် တစ်ထောင် မာယာဆောင်တစ်သိန်းကို မိန်းကလေးတောသူ ရိုးရိုးအာ ကလေးတွေ နားယောင်ကာ အိမ်ထောင်ပြုမိမှားသဖြင့် မောင်မင်းကြီးသား ရွှေမြို့တော်မောင်တို့က ဝှိုခေါ်အောင် နှိပ်စက်ညှင်းဆဲခြင်းခံရသည်လည်း ရှိ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ညှင်းဆဲရုံသာလျှင်မက သူတို့အားရ၍ ဝ,အည်း လျှင် နွားသတ်ကုမ္ပဏီသို့ အရောင်းခံရသည့် နွားမကလေးပမာ မတော် ရာကိုပို့လျက် သေဖို့ပင်ကောင်းသော ဒုက္ခအပေါင်းနှင့်ကြုံတတ် တွေ့တတ်ကြပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

မြို့ပေါ်တွင်နေထိုင်ကြသည့် လူလင်ပျို လုံမပျိုတို့၏ အိမ်ထောင် ဘက်ရွေးပွဲမှာကား တောရွာကဲ့သို့ မလွယ်ချေတကား။

မြို့ဟူသည် ပျံကျ၊ ရောရာ၊ ရောက်ချင်သည့်အရပ်က ရောက် လာကြသည့် အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တွေကများ၏ ။ မော်တော်ကားကြီး စီးနေပေမင့် ပစ္စည်းဥစ္စာတောင့်တင်းသူဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေမည်။ စိန် လက်စွပ်ကြီးတဝင်းဝင်းဝတ်နေငြားလည်း မောင်မင်းကြီးသားမှာ စားဖား ကြီး၊ ဒလန်ကြီး၊ လောက်ကောင်ကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်၏။ ရုံးကြီး ကနွားကြီးတွင် ရာထူးကြီးကြီးရနေသော်လည်း အကျင့်စာရိတ္တမှာ နှစ်ပြား ဖိုးလောက်မှ မရှိသော ကြက်ဆူပင်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်၏။

နှုတ်ထားချို့ချို့ အမူအရာပိုလျက် သူတော်ကောင်းကြီးလို ဣန္ဒြေ ဆောင်သော်လည်း ကြောင်ဖားကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့ပြများတွင် အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးရသည်မှာ ချစ်တီးခေါင်းသန်းရှာသလို လွန်စွာအရခက်လှပေဘိကောင်း။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် မြို့ပေါ်တွင်နေရသည့် အမျိုးသမီး ကလေးများမှာ အိမ်ထောင်ရေးကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရွေးချယ် ကြ အမိရို့ . . . ။

မြို့သူမြို့သားများ ယဉ်ကျေးလှသည်ဟု ဆိုကြငြားသော်လည်း အတွင်းကား ပိုးလောက်၊ အပြင်မှာ စိန်ကျောက်မို့ ရွံ့ကြောက်ဖို့ လွန်စွာ ကောင်းလှပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ၃နှစ် ၃မိုး သမီးရည်းစားဘဝမျိုးတွင် ကြိုးပမ်းတာရှည် တည်နေစုံစမ်းကြသည့် ရှေးထုံးတန်းစဉ်လာကို ယခုအခါ တောရွာတွင် မလိုက်နာသော်ငြားလည်း မြို့များတွင်ကား လိုက်နာသင့်ချေသည်။

ခုမြင်ခုကြိုက် တော်တော်ကြာလိုက်၊ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း

ရန်အောင်စာပေ

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၊ အတန်ကြာလျှင်ကွဲ ဤဖြစ်နည်းကား မြို့ထဲတွင် ပို၍ပေါပေသည်။

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ‘လှေကားသုံးထစ်ဆင်းလျှင် လူပျို ဘဝရောက်သည်’ ဟု စကားစဉ်ရှိသော ယောက်ျားရင့်မာကြီးများပင် လျှင် အိမ်ထောင်ပြုမှားလျှင် ကြီးမားသောဒုက္ခနှင့်တွေ့ကြုံရသေးပါက အမအမိတို့မိန်းမသား အိမ်ထောင်ဘက်အရှာမှားလျှင် ငရဲလားရသည်ထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှရကား စဉ်းစား တွေးဆ အချိန်ပေးပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုင်းထွာဆင်ခြင်ကြရမည်ဟူလို။

ကျွန်ုပ်ခံရ ချစ်ဒုက္ခ

ကျွန်ုပ်သည် ‘အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း’ ကို အဘယ်ကြောင့် ရေးလိုသည်။ ရေးရသည်၏ အကြောင်းရင်းများကို အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးခဲ့ပေပြီ။ ထိုဖော်ပြပြီးခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းများထက် ပို၍ အရေးကြီးသော အကြောင်းရင်းတစ်ခုလည်း ရှိပေသေး၏။

ကျွန်ုပ်ကား အသက် ၅၀ ရှိပေပြီ။ အိမ်ထောင်သက် ၂၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်လည်း ၃-၄ ဆက် ပြောင်းခဲ့ရပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထောင်ရေး အဆက်ဆက် တစ်သက်တာဘဝတွင် ချမ်းမြကြည်သာ အဆင်ပြေပါသည်ဟု ပြောပလောက်အောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ရ။ သို့မတွေ့ရသည်များမှာ ‘ကံ’ ကိုချည်း ချရန်မဟုတ်။ အတိတ်ကံလည်း ရှိချင်ရှိပေမည်။ ပစ္စုပ္ပန်ကံဟု ခေါ်ထိုက်သောပစ္စုပ္ပန် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ပုံ နေရာမကျ၍ လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်းတို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏တစ်ဘဝလုံးတွင် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုကြောင့် ဒုက္ခသောကအမျိုးမျိုးတို့ကို ကုန်း၍ ရုန်း၍ ခံခဲ့ရ သည်များကို ဖော်ပြခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ချို့တဲ့ချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များ ကိုလည်း မခြွင်းမချန် ရေးပြလိုသည်။

သို့မှသာ နောင်လာနောက်သား နှောင်းလူများကို ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံ

ရန်အောင်စာပေ

ခံစားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးမျိုးမှ လွတ်ကင်းအောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြည် နိုင်ပေမည်။ သို့ရှောင်ကြည်နိုင်သဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးသူခ ရသင့်သလောက် ရကြပါဘိမူကား ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ကျိုးငယ်နာတို့ကိုဖော်ထုတ်ရေးသားရကျိုး နပ်ပေပြီဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်မိပေသည်။

၎င်းပြင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ထောင်ရေး သင်ခန်းစာများကို ဝတ္ထုရေးလျှင် လည်း ဖြစ်ပါ၏။ဆောင်းပါးလည်း ရေးနိုင်ပါ၏။

သို့သော် ဝတ္ထုဟူသည် ဇာတ်လိုက်များကို အသားပေး၍ရေးမြဲ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက်ပြောသမျှသည် အဟုတ်၊ ဇာတ်လိုက်လုပ်သမျှ သည် အမှန်၊ ဇာတ်လိုက်ကြံသမျှသည် အကောင်းချည်း ရေးရမြဲဖြစ်ရာ ဤသို့ရေးလျှင် စာဖတ်သူများ တကယ့်ဖြစ်စဉ်၊ တကယ့်ဘဝကို မသိဘဲ နေမည်။ သို့အမှန်ကိုမသိရလျှင် အဘယ်မှာလျှင် သင်ခန်းစာရပါတော့ အံ့နည်း။

ဤနေရာတွင် စကားအလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဝတ္ထုသဘောကို အနည်း ငယ်ဖော်ပြလိုပေသည်။ ဝတ္ထုဟူသည် အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဇာတ်လိုက်ကိုအသားပေးကာ ရေးသားမြဲဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်လိုက်နှင့်ပဋိပက္ခ ပြုသူမှန်သမျှမှာ လူကြမ်း(ဗီလိန်) လုပ်၍ရေးရသည်။

ဥပမာ ဇာတ်လိုက် ကျားနှင့်မတို့ မညားအောင်ဖျက်ဆီးသည့် မိဘများမှာ လူကြမ်း(ဗီလိန်)တွေ ဖြစ်ကြရသည်။

တကယ့်ဖြစ်စဉ်များမှာမူ မိဘသည် ဗီလိန်မဟုတ်ပါပေ။ မိဘဟူသည် သားသမီးကို ဘုရားသခင်၏မေတ္တာတော်မျိုးဖြင့် ချစ်၏။ ၎င်းပြင် မိဘများသည် ပျိုခဲ့ အိုခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် လူငယ်တွေထက်ပို၍သိ၏။ ဗဟုသုတရှိ၏။ သို့ပါလျက် ဇာတ်လိုက် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး မညားအောင် တားမြစ်မှုကြောင့် မိဘမှာ ဗီလိန် ဖြစ်ရရှာသည်။

ရန်အောင်စာပေ

အမှန်မှာကား အကယ်၍ အိမ်ထောင်ဘက်ပြုမည့်သူကို မိဘက သဘောမတူဖြစ်ငြားအံ့၊ သဘောမတူနိုင်လောက်သည့် အကြောင်းရင်း လုံလောက်အောင်ရှိပေမည်။

ဤနေရာတွင် ရှေးစကားပုံမှာ ဘယ်တော့မှ ရိုးမည်မဟုတ်သော စကားပုံပင်ဖြစ်၏။

“ဆင်စီး၍ မြင်းရံသည်ကိုသာ မြင်လိုသည်”

“ဆင်နင်း၍ မြင်းကန်သည်ကို မမြင်လို”

ဤစကားပုံအတိုင်း မိဘသည် သားသမီးကို မိမိကိုယ်တိုင်ထက် ပို၍ ချစ်တတ် ကြင်နာတတ်မြဲဖြစ်ရာ ဝတ္ထုထဲက ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး မညားအောင် တားမြစ်မှုကြောင့် ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး မှာ လူကြမ်းတွေဖြစ်ကြရသည်။ မိဘကို တော်လှန်ပုန်ကန်သော လူငယ် များမှာ ဇာတ်လိုက်ဟီးရိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ဝတ္ထုပြီသသည့်ဝတ္ထုများကို လူငယ်များဖတ်ရှုအားကျ ကာ မိဘကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြ၏။ မိဘ၏စကား ပျားပမာချိုပါလျက် တမာလိုခါးကြ၏။

ဝတ္ထုထဲတွင်ကား‘မိဘကိုတော်လှန်သော လူငယ်များ ပျော်ပါး ရှင်ပျစွာ နေကြရလေသတည်း’ ဟုရေးမည်ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်ဖြစ်စဉ် မှာကား‘ထိုသားသမီးတို့သည် ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာနှင့် တွေ့ရလေသတည်း’ သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်စဉ် ဝတ္ထုအသွင်မရေးဘဲ ‘ကျမ်း’အဖြစ်ရေးသားခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရေးမှလည်း အပြစ်အနာချွတ်ယွင်း လွဲချော်ရာများကို တိတိကျကျ ဖော်ပြနိုင်မည် ဖြစ်သတည်း။

အိမ်ထောင်ရေးဘဝ ဤသို့

၁၉၂၉ ခုနှစ် (လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်)က ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏အသက်မှာ ၂၅ နှစ်သာရှိပေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒလအနီး ၆ နံပါတ်ဟူ သောရွာတွင် ကျောင်းဖွင့်ကာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလုပ်၍ နေ၏။

တစ်နေ့သောညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏တပည့် လက်ထောက်ဆရာများနှင့် အခြားအရပ်သားများပါ ခြင်းဝိုင်းဖွဲ့လျက် ခြင်းခတ်နေစဉ် ‘ထူးခြားသော အာရုံ’ တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ခြင်းကိုပင် ကောင်းစွာမခတ်နိုင်တော့ဘဲ ထို ‘အာရုံ’ ကို ခံမင်စူးစိုက် ငေးငိုက်ကြည့်ရှုနေမိပေသည်။

ထိုအာရုံကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူရွယ်တန်လောက် ရှိမည်ဖြစ်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းမပျိုကား အသားဖြူဖွေးသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုးလျက် အချိုးအဆစ်ကျသည်။ သနပ်ခါးပေါင်ဒါဖြူဖွေးစွာလိမ်း၍ ထားသဖြင့် နကိုယ်ချောရင်းစွဲ၌ ပို၍လှနေသည်။ ခေါင်းလျော်၍ပြီးစ ဆံပင်ကိုနောက်သို့ဖြန့်ချထားရကား သူ၏ နက်ပြောင်တောက်ပများပြားညီညာလှသောဆံပင်များသည် ခြေကျင်းဝတ်အထက်နားထိအောင်ဝဲပုံကော့ရေး၍ နေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ပဉ္စငါးပါးတို့ကိုခြုံ၍ ကြည့်လိုက်မိသော ကျွန်ုပ်ကား အစွဲကြီးစွဲ၍သွားသည်။ မည်မျှစွဲလေသနည်းဟူမူ ထိုသည့်ည ကျွန်ုပ်အိပ်စက်ရာတွင် မိန်းမပျိုကို မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး ထင်မြင် ပေါ်ပေါက်နေကာ ထိုမိန်းမပျို၏အကြောင်းကိုသာလျှင်တွေး၍ နေမိသဖြင့် တစ်ညလုံးလိုလို အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါတရံ မှေးကနဲ မိုက်ကနဲ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ထိုမိန်းမပျိုကိုပင် အိပ်မက်မက်၍ နေမိပေသည်။

အကယ်၍ ဤအကြောင်းကိုသာလျှင် ကျွန်ုပ်ဝတ္ထုရေးရမည်ဖြစ်လျှင် မူကား ကျွန်ုပ်ဤမျှစွဲမက်တွယ်တာနေခြင်းကို မှန်ကန်ကျနသော ကိစ္စတစ်ရပ်၊ မိန်းမပျိုကို စွဲမက်ကာ မအိပ်မနေဖြစ်နေရှာသော ကျွန်ုပ်မှာ လည်း တကယ့်သူရဲကောင်း ဟီးရိုးကြီးဟု ဆိုရချိမ့်မည်။ သို့သော် အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ် ဟီးရိုးမဟုတ်ရုံသာမက တကယ့် လူဖျင်းလူညံ့ လူအာ၊လူနုမျှသာဖြစ်သည်။

ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုအမျိုးအနွယ်မှန်းမသိ၊ သူ့မှာ လင်ရှိသလား၊ အပျိုလားလဲမသိ၊ သူ့အရည်အချင်း အခြေအနေဘယ်သို့ ဖြစ်လေသည်လည်းမသိ။ မိမိနှင့်သိကျွမ်းခင်မင်ခြင်းလည်း မရှိပါလျက် အခြောက်တိုက် စွဲလမ်းတပ်မက်နေသော ကျွန်ုပ်အား လူအာ၊ လူနုဟု ဆိုရုံသာမက လူနူးဥမ္မတ္တကဟုပင် ဆိုရချိမ့်မည်။

မှန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရူးအမိုက်မျှသာဖြစ်သည်။ ထိုရူးရမိုက်ရ ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရင်းများ လုံလောက်အောင်ရှိပေသည်။

ထိုအကြောင်းရင်းများကား . . .

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင်နေခဲ့ရ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟူသည် ယောက်ျားလေးတွေချည်း နေထိုင်

ရန်အောင်စာပေ

သင်ကြားရလေရကား ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်ကပင် မိန်းကလေးများနှင့် လက်ပွန်း တတီး ရင်းနှီးခင်မင်မှုမရှိခဲ့ပေ။ ရှိရန်အကြောင်းလည်း မဖန်တီးခဲ့။

၎င်းနောက် ရှင်ပြုချိန်တန်သောအခါ ကျွန်ုပ်ဆရာ ဘုန်းတော် ကြီး၏ ကျောင်းတွင်ပင် ကိုရင်ဝတ်လျက် ၄-၅ နှစ်မျှ သင်္ကန်းမချွတ်ဘဲ ဆက်တိုက်နေခဲ့ရသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ၄-၅ နှစ်သားဘဝမှ လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်သည့်တိုင်အောင် မိန်းမများနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်မှု လက်ပွန်းတတီး ရောထွေးရှက်တင်နေမှုမရှိကား ကျွန်ုပ်အတွက် မိန်းမဟူသည် အထူးအဆန်း အံ့မခန်းတမျှထင်နေမိတော့သည်။ တစ်နည်း အားဖြင့်ဆိုလျှင် မိန်းမကိုအထင်ကြီးလွန်းနေသည်။ (ဝါ) မိန်းမကို ကြောက်လန့်နေသည်။

ယခုတစ်ဖန် ကျွန်ုပ်သည် ၆ နံပါတ်ရွာတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီး ဖြစ်နေပြန်သောအခါမှာလည်း ကျောင်းဆရာကလည်းဖြစ်ပြန်၊ တောရွာကလည်းဖြစ်ပြန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကဲ့သို့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ၊ သာမဏေသာရပွ ဖြစ်အောင်နေရသဖြင့် မိန်းမများနှင့်ရင်းနှီးမှုမရခဲ့ပြန်ပေ။

၎င်းအပြင်ကျွန်ုပ်နေရသည့်အလုပ်မှာ တောရွာကလေးမျှသာဖြစ်ရာ တောသူတောင်သားများကိုသာ မြင်ရလေကား အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့် မိန်းမပျိုချောချောလှလှကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ‘မမြင်ဖူး၊ မူးမြစ်ထင်’ကာ တွင်တွင်ကြီး စွဲလမ်းတပ်မက်လေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့မငမ်းမရ တမ်းတမက်မောမိခြင်းမှာလည်းအထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းကျွန်ုပ်၏ ယောက်ျားပါးမဝမှု(ဝါ) မိန်းမအတွေ့အကြုံ မရှိမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုမှတရားလွန်တရားမဲ့ စွဲလမ်းတပ်မက်မိသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှား

စိတ်မိုက်သည်ပင်လျှင်ကျွန်ုပ်အား ဘဝဆိုး၌ တစ်သက်လုံးကျင်လည် ကျက်စားရအောင် ဖန်တီးပေးသတည်း။

(ငယ်ရွယ်သူယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေးများ သတိရှိကြစေ။)

ယင်းသို့ စွဲလမ်းတပ်မက်လွန်းသော(ဝါ)မိန်းမရူး ရူးလွန်းသော ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမပျိုနှင့် ဆက်သွယ်မိအောင် အစွမ်းကုန် ကြံစည် လေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဆက်သွယ်ရင်းနှီးမိကြလေတော့၏။

သူနှင့်ကျွန်ုပ် ရင်းနှီးဆက်သွယ်နေကြောင်းသတင်းကြားရသော ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်ုပ်အတွက်နှုမ္မာတသကာ ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဆူညံဆူညံ၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြ၏။

သို့မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြခြင်းကို မိုက်တွင်းနက်နေသော ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစဉ်က ရွာသူရွာသားများအား အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးမိပေသည်။

အမှန်မှာကား ရွာသူရွာသားများကို စိတ်မဆိုးသင့်ရုံမက အကြီး အကျယ် ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါပေ၏။

အကြောင်းမူကား ထိုမိန်းမ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းမြန်းကြည့် သဖြင့်သိရသည်မှာ သူ့အသက်သည် ကျွန်ုပ်ထက်သုံးနှစ်ကြီး၏။ သူသည် အပျိုမဟုတ်၊ တစ်ခုလတ်ဖြစ်၏။ ပညာအရည်အချင်း အဆင့်အတန်း လည်းမရှိလှ။ ထိုကြောင့် သူနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ချင်းမတူသူဟု ရွာသူရွာသား များအယူရှိကာ သူတို့၏ဆရာကြီးအတွက် နှုမ္မာတသ ဖျက်ဆီးကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အယူသည်းပုံမှာကား ‘အသက်ကြီးသည်၊ ငယ် သည်မှာ အရေးမဟုတ်၊ ချောရင်လှရင်တော်ပြီ၊ တစ်ခုလတ်ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့အရင်လင်ကဆိုးလို့ ကွဲကွာရတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ပို၍တောင် သနားစရာကောင်းသေး၏။ ပညာအဆင့်အတန်းမလိုပါဘူး၊ စိတ်နေသဘောထားကောင်းရင် တော်ပါပြီ’

ရန်အောင်စာပေ

ဤသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မှားယွင်းမှုကြီးစင်စစ်သာလျှင်ဖြစ်၏။

ချောခြင်းလှခြင်းသည် မျက်စိပသာဒသာလျှင်ဖြစ်သည်။ အဆင်း ရှိပြီး အချင်းရှိ- မရှိကို သေချာစေ့စပ်စွာ စစ်ဆေးစုံစမ်းသင့်၏။

တစ်ခုလတ်ဟူသည် လင်နှင့်ကွဲကွာနေခြင်းဖြစ်၏။ လင်နှင့် ကွဲရခြင်း၏။ အကြောင်းအရင်းကိုလည်းစုံစမ်းသင့်၏။ သူကဆိုး၍လော၊ သူ့လင်ကမကောင်း၍လော၊ သူကဆိုး၍ကွဲကြရလျှင် ထိုမိန်းကလေးမှာ နောက်လင်နောက်သားအပေါ်တွင်လည်း ကောင်းမည်မဟုတ်။ ဤသို့ သမာသမတ်မျှအောင်ကျွန်ုပ်မတွေးဘဲ လင်နှင့်ကွဲရသည်ဆိုခြင်းကိုပင် သနားစရာ၊ ကြင်နာစရာကလေးဟု မှတ်ယူစွဲမက်မိချေခဲ့သည်။

ပညာအရည်အချင်းမရှိသော်လည်း စိတ်နေသဘောထားကောင်း လျှင်တော်ပြီဟု ကျွန်ုပ်ထင်ယူခဲ့၏။ ဤသည်လည်းကျွန်ုပ်၏ မဟာ အမှားတော်ကြီးပင်တည်း။

ပညာအရည်အချင်းနှင့်စိတ်နေသဘောထားသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အညမညပစ္စည်းဆက်သွယ်လျက်ရှိ၏။ ပညာတတ်၊ စာတတ်၊ ပေတတ် မိန်းကလေးဖြစ်လျှင် ထိုပညာ၊ ထိုစာပေတို့ကိုဆည်းပူးဖတ်ရှုခြင်းကြောင့် ပင်လျှင် အမှားအမှန်ကိုသိလျက် စိတ်နေသဘောထားဖြောင့်မတ်ဖြူစင် ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ်ကား ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမဗဟုသုတခေါင်းပါးခဲ့သဖြင့် မမြင်ဖူး မှူးမြစ်ထင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထန်းလက်ဖက်ကို နတ်ရုပ်ထင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအထင်ကြီးမှု အရူးအမှူးဖြစ်မှုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်ကို ဆိတ်သုဉ်းစေကာအကန်းဘဝ၊ အမိုက်ဘဝသို့ ရောက်ရလေတော့၏။ ထိုကန်းမှု မိုက်မှု၏ဒဏ်သည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အားတစ်ဘဝလုံး လူညွန့် တုံးလျက် သင်းချိုင်းကုန်းအထိ ဒုက္ခပေးလေတော့သတည်း။

ရပ်ရွာက ထိုသူငယ်မနှင့် သဘောမတူကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်

သည်ထိုသူငယ်မအား တိတ်တဆိတ်ဆက်သွယ်ကာ သမီးရည်းစားဘဝ သို့ရောက်၍နေကြ၏။

ထိုအခိုက် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်သို့ရောက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်စဉ်ပြုမြဲဝတ္တရားအတိုင်း မိဘရပ်ဌာန်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏မိဘများအား နတ်များနှိုးဆော်လေရာ့သလား မပြောတတ်၊ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်သွားလျှင် ကျွန်ုပ်အားမိန်းမပေးစားရန် စီမံစိုင်းပြင်း ကြလေတော့သည်။

မိဘသည် မိဘပင်ဖြစ်၏။ သားသမီးကို ဘုရားသခင်၏မေတ္တာ ကရုဏာတော်မျိုးဖြင့် ချစ်၏။ သနား၏။ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ဖြစ်စေချင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် မျိုးကောင်းဆွေကောင်း ဆရာမကလေး တစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကာ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာများပင် ရိုက်နှိပ်၍ပြီးပါလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မျိုးလုပ်ချေတော့၏။ ‘ကျွန်ုပ်၏ ရည်းစားဦး အချစ်ဦးကို သစ္စာမဖောက်၊ အသက်အသေခံ ခံမသာ’ဟု ဟီးရိုးကြီးလုပ်ကာ မိဘစကားကိုလည်း ငြင်းပယ်လေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ညံဖျင်းနိမ့်ကျ လူပါးမဝခဲ့သော အတိတ်က အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြကာ သင်ခန်းစာပေးချင်ပါသေး၏။

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမကြောက်၍နေသူ ဖြစ်နေရကားမိဘများပေးစားမည့်ဆရာမလေးကို မယူရဲသည့်အကြောင်း တစ်ရပ်ကလည်းရှိပေသေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မိဘများပေးစားမည့် နတ်သုဒ္ဓါကို မသုံးဆောင်ဝံ့ရှာဘဲ မိဘများကို ကန္တကောစပြုလျက် ပြန်ခဲ့ပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုပြန်သော် ကျွန်ုပ်သည် အနန္တောအနန္တဂိုဏ်း ဝင် ကျေးဇူးရှင် မိဘများစိတ်မချမ်းသာအောင် ပြုခဲ့ဖူးသည့်အတွက်

ရန်အောင်စာပေ

မိဘစိမ်ရေသင့်ကာ တစ်သက်တာလုံး အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခတုံးကြီးဖြစ်ရသည်ဟု ယုံကြည်မိပါ၏။(နောင်လာနောက်သား လူငယ်များသတိရှိကြစေလို။)

၎င်းပြင် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း ‘ကျွန်ုပ်၏ ရည်းစားဦး၊ ကျွန်ုပ်၏အချစ်ဦးကို ဘယ်အခါမျှ သစ္စာမဖောက်၊ အသက်အသေခံလျှင်သာ ခံမသာ’ ဟုအာဂသူရဲကောင်းလုပ်ခဲ့ပေသည်။

“ဘာလဲ ရည်းစားဦး၊ ဘာလဲ အချစ်ဦး၊ ဘာလဲ ပရိပရ ဘဝရေစက်ပန္နခဲဖူးသော သစ္စာ အထုံပါသဖြင့် တွေ့ရပါသော ချစ်ဖက်. . .”

ဤသည်တို့ကား လူငယ်တို့မှားတတ်သည့် မှားခြင်းကြီး တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အယူသည်းပုံ၊ မိုက်လုံးကြီးပုံတို့ကို ကြည့်ပါ။ ရည်းစား. . . အချစ်ဦး. . . တဲ့။ ကျွန်ုပ် ရူးချက်နာကာ ထင်ချင်ရာထင်၍ နေခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကသာ လူပါးမဝသဖြင့် မိန်းမကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော်လည်း တစ်ဖက်ကမူကား ယောကျ်ားရပြီး သူ့လင်ကြီးနှင့် ကွဲလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

နဖူးစာ ရေစက်ဆုံ၍တွေ့ရသည်ဟု ကျွန်ုပ်အယူသည် အရူးထပုံမှာလည်း တက်တက်စဉ်အောင် လွဲမှားခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား တကယ်ပင် နဖူးစာရေစက်ဆုံ၍ တွေ့ရခြင်းအမှန်ဖြစ်ပါက သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ သက်ဆုံးတိုင် မပေါင်းရဘဲ မကြာခင်ကွဲကွာရခြင်းကိုထောက်သော် နဖူးစာရေစက်ဟူသော အယူမှာ ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲ၍ တွေးထင်သော တစ်ဖက်သတ်အယူသာလျှင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၆ နံပါတ်ရွာသို့ အပြန်တွင် ရန်ကုန်မှာ တွေ့ဆုံကြရန် ချိန်းချက်ကြလျက် အကြင်လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ကြပေသတည်း။

ဤအထိကား ကျွန်ုပ်၏အမှားကို ကျွန်ုပ်မမြင်သေး။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
ကို ဇာတ်လိုက်ဟီးရိုးတစ်ဆူဟုထင်၍ ကောင်းတုန်းပင်ရှိချေသေး၏။

အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လတ်သော် ရွာသူရွာသားများလည်း
အကြောင်းစုံ သိကြ၊ ဖြစ်ပြီးသည့်ကိစ္စကို ဥပေက္ခာပြု၍ ထားကြပြီး
ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ၆ နံပါတ် ဂါမာသို့ မာတုကာမကို ခေါ်
ဆောင်လျက် ပြောင်ပြောင်ပင် လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ကြပေသည်။

မိုက်မဲသောအမှုကို ပြုမိမှားသူသည် ထိုမိုက်ပြစ်မှ မည်သည့်အခါ
မျှ ချမ်းသာခွင့်ရမည်မဟုတ်။ တစ်နေ့နေ့တွင် မိုက်ပြစ်၏ဒဏ်ကို မရှု မလှခံ
ရမည်မှာ ဓမ္မတာသာတည်း။

အိမ်ထောင်ရေးငှက်ဆိုး ဤသို့ထိုး

တစ်နေ့သောညနေတွင် ကျောင်းလွတ်လိုက်ပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှ နေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်အရွယ်သာသာရှိသော လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူ၏အနီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးထိုင်လျက်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား အလွန်စိတ်ဓါတ်အသိသန်သူဖြစ်၏။ ထိုသူကိုမြင်လျှင် စိတ်ထဲတွင် ထင့်ကနဲဖြစ်၍ သွားကာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ သွားရလေသည်။ “ဆရာ . . . ဟောဒါက ကျွန်မတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆရာရဲ့၊ သူ့အခု ရန်ကုန်မှာ ‘စိတ္တသုခပျော်ပွဲ စားရုံ’ ဖွင့်ထားတယ်၊ သူ့နာမည်က ကိုထင် တဲ့ဆရာ”

(တကယ်ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရကား နာမည်များကို လွဲပြောင်းထားပါသည်)

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးစကားကို ကြားရသောအခါတွင်လည်းကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သက်သာရာမရ၊ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ကာ ထိုသူအား သင်္ကာယန မကင်းသလိုပင် ဖြစ်၍နေ၏။

အတန်ကြာ၍ ထိုသူပြန်သွားသောအခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်၏လေးနေ သောစိတ် ပေါ့၍ သွားပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏အကြောင်း ကို ဘာတစ်ခွန်းမျှထပ်မံ၍ မမေး၊ ထိုသူ့အကြောင်းကို မကြားချင်၊ နားမထောင်ချင်ဘဲဖြစ်၍ နေပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ပြောပြန်၏။

“ဆရာ . . . ဆရာနဲ့ကျွန်မကို ကိုထင်က ဘိုင်စကုပ်ပြချင်လို့တဲ့ မှာလိုက်တယ်ဆရာ၊ ဆရာရော ကျွန်မရော ရန်ကုန်ကို သွားကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မချမ်းသာခြင်းအနာဟောင်းသည် ထပ်၍ပေါ်လာ ပြန်ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုသူပြမည်ဆိုသော ဘိုင်စကုတ်ကို မကြည့်ချင်၊ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကိုလည်း မကြည့်စေချင်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဆရာ ဘိုင်စကုတ်မကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ” ဟု တိုတိုပင် ပြော လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဆရာတပည့်မလေးတွေခေါ်ပြီး ကျွန်မသွားကြည့် ပါရစေ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်ကား သူတစ်ပါး၏ အလိုဆန္ဒကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ရန် ဝန် လေးတတ်သူဖြစ်သည်။ အမှန်မူကား ကျွန်ုပ်မပါဘဲ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး တစ်ယောက်တည်း ကလေးတွေနှင့် လွတ်လိုက်ရမည်ကို ပို၍စိတ်မချ ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် သူ့ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုလိုသဖြင့် “ မင်းသဘော ပဲ ” ဟုသာ တိုတိုပြောလိုက်၏ ။

သူသည် ကလေးမလေးများကိုခေါ်ကာ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်ရန် သွားပါလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကားရင်တွင်းမှာ ပူ၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။ စိတ်ထဲမှာထင်၍ နေ၏။ သူတို့၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုကား ဘာမျှမသိ။ သို့မသိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်၍နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကွယ်ရာတွင် သူတို့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပျက်နေကြလေမည်နည်းဟု စာရေးဆရာပီပီ တွေးမိ

ရန်အောင်စာပေ

တွေးရာ တွေးလျက်အဆွေးကြီးဆွေး အပူကြီးပူနေမိသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးငှက်ဆိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို စ၍ ထိုးခြင်းဖြစ်ပေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က ၉ တန်းနှင့် စက္ကင်ဒရီဆရာဖြစ်တန်းသာ ရှိသဖြင့် ထိုအတန်းများအောင်ကာ ကျွန်ုပ် ကျောင်းဆရာလုပ်၍ နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ကျောင်းဆရာလုပ်၍ နေစဉ်တွင်မှ ၁၀ တန်းဖွင့်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ၁၀ တန်းကို အလွတ်ပညာသင်အဖြစ် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ အောင်မြင်ခဲ့၏ ။ တစ်ဖန်ဟိုက်ယားဂရိတ်ခေါ် အထက်တန်းဆရာဖြစ် ဖွင့်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွတ်ပညာသင်အဖြစ် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရန် အတွက် နည်းနာနိဿယဆည်းပူးရန် တောင်ငူ နော်မန်ကျောင်းသို့ ရက်အနည်းငယ် သွားရောက်လေ့လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် တောင်ငူက ပြန်ရောက်လာသောအခါ တောင်ငူက မိတ်ဆွေ များထံ ကောင်းမွန်စွာ ကျွန်ုပ်ပြန်လည်ရောက်ရှိကြောင်း စာရေးရန် အတွက် စာရေးစက္ကူကပ်ကို ထုတ်ကာ စာရေးမည်ဟုပြုစဉ် ထူးခြားသော အရာများကို တွေ့ရတော့သည်။ ထိုအရာများကား စာရေးစက္ကူကတ်၏ မင်နှိပ်စက္ကူပေါ်တွင် ခြစ်ရာထင်နေသော စာများဖြစ်၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် စာရေးစက္ကူကတ်၏ မင်နှိပ် စက္ကူပေါ်တွင် စာရွက်တင်ကာ ခဲတံဖြင့် စာရေးဟန်တူ၏ ။ ထို့ကြောင့် ခဲခြစ်ရာ စာများသည် အောက်ခံမင်နှိပ်ပေါ်တွင် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မင်နှိပ်ပေါ်မှ ခြစ်ရာစာများကို သေချာစွာဖတ်ရှု မိသောအခါတွင်ကား လူစင်စစ်က အရူးလုံးလုံး ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ထိုစာများကား ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ကိုထင့်ထံရေးသော ရည်းစား စာများသာလျှင် ဖြစ်သတည်း။

ရန်အောင်စာပေ

ကျွန်ုပ်ကား အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် စိတ်ဆိုးစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာတွေ့ရလျှင် အလွန်အကြူး စိတ်ဆိုးတတ်ပေသည်။ ယခုတွေ့ရသောကိစ္စမှာလည်း ပုထုဇဉ်လူသားတို့အတွက် ဒေါသထွက်စရာ အကောင်းဆုံးကိစ္စပင် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ကာ မိန်းမအား ခေါ်ငင်မေးမြန်း၏။ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိနေပြီဖြစ်၍ သူကား မငြင်းနိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်ကား ရိုက်ခြင်း၊ နှက်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ဝါသနာပါသူမဟုတ်ပေ။ ကျောင်းနေတပည့်များကိုပင်လျှင် ရိုက်နှက်တတ်သူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သာ ရိုက်တတ်နှက်တတ်သူ ဖြစ်ပါဘိမ္မကား ကျွန်ုပ်၏ မယားကို အားရပါးရ ဖိနာမသီးရိုက်နှက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဒေါသစိတ်ပြေသွားကောင်း ပြေသွားလိမ့်မည်။

ယခုမူကား ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသမှာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို လှိုက်၍ စားသလိုဖြစ်ကာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်ထက် ဖြစ်ရပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ဝမ်းနည်းမိသည်။ ယူကျုံးမရ အကြီးအကျယ်ဖြစ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သစ္စာကတိတည်ကြည်ပါလျက်၊ အချစ်ကြီးချစ်ပါလျက် သစ္စာဖောက်လေခြင်း၊ ကမြင်းထလေခြင်း၊ လော်မာလေခြင်းဟု ရင်ထုမနာဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ် သက်သာရာရစေခြင်းအကျိုးငှါ ကျောင်းအားလျှင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ကူးလျက် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများထံတွင်လည်ပတ်၍သာ နေလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏သစ္စာဖောက်ဇနီးကို ဇနီးဟု မမှတ်ယူတော့။ အိမ်တွင် ခဏနေသည့် ဧည့်သည် အာဂန္တုသဖွယ်သာ မှတ်ထင်ထားတော့၏။ မယားရှိလျက် မယားဟု အမှတ်မထားနိုင်တော့သော ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကား ဆိုးရွားလှ၏။ ထိုအဖြစ်မျိုးကား ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာတွေ့ကြုံခံစားခဲ့ဖူးချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သစ္စာဖောက် ဇနီး၏အကြောင်းကိုသာ တမြေ့မြေ့

ရန်အောင်စာပေ

တွေးတောနေမိ၏ ။ သို့တွေးတိုင်း တွေးတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ သောက ပရိဒေဝ တို့မှာ ပိုသည်ထက်ပိုလာကာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းများသည် တနုနုနုနုနု ကြွေကျကုန်ပြီဟု မှတ်ထင်ရ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်မှာလည်း တွေးတော ပူပန်ရလွန်းအားကြီးသဖြင့် မီးလောင်ခြင်းခံရသော သစ်တုံးပမာ လောင်ကျွမ်းပြာကျကြေမွပျက်စီးသွားကြလေပြီဟု ထင်မိ၏ ။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်ကား မူမမှန်တော့ပါ။ သောကပူ၊ ဒေါသပူ၊ ပရိဒေဝပူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ကို လောင်မြိုက်ကာ ကျွန်ုပ်မှာ လူက မရှူးသော်လည်း ဦးနှောက်ရှူး၍နေချေပြီ။ လူမသေသော်လည်း ဦးနှောက်သေ၍ နေပါလေပြီ။

‘လင်နေ ကနဦး၊ သားမွေး ကနဦး’ ဟူသော မြန်မာစကားပုံ ရှိသလို ‘မယားနေ ကနဦး’ ဟူသော စကားပုံမှာလည်း မှန်တန်ရာ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ ကနဦး မယားနေမှု အဆင်မပြေချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ် သက်တာလုံး အိမ်ထောင်ရေး သောကတွေ ပင်လယ်ဝေရလေတော့သည်။

ဤသို့သော ဒုက္ခသောကနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်၏ အမှားများကို စဉ်းစားသတိ နောင်တရမိတော့သည်။

ဟုတ်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် မျိုးရိုးဗီဇကိုမစစ်ဆေးဘဲ အရမ်းပစ်၍ ချစ်လိုက်မိသည် မဟုတ်ပါလော။

မိဘများ၏ ကြီးမားသောစေတနာဖြင့် ကောင်းပါစေချင်လွန်းလှစွာ သင့်လျော်ရာ မိန်းကလေးကို ရွေးပေးပါလျက် ကျွန်ုပ်လူမိုက် ရှောင်ခွာ လိုက်ပြီး အရွဲ့တိုက်ကာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကိုယ်ယူမည့် သူ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုလည်း ကုန်စင်အောင် စစ်ဆေးစုံစမ်းခြင်းမရှိ၊ အတော်အတန်သိပါငြားလည်း ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်း သဘောထားကာ အထင်ကြီးထင်၊ အကောင်းကြီးကောင်း အယူရှိလျက်ပြုမိမှားခဲ့ပြီ မဟုတ်တုံလော။

ရန်အောင်စာပေ

ပညာဗဟုသုတ အရည်အချင်းကို ဂရုမစိုက်၊ ချောချောလှလှ ပီယဝါစာကလေးကို တွယ်တာမက်မော တဏှာကြောထ၊ ကာမ၏အလို ကိုလိုက်ကာ မိုက်ခဲ မဲခဲ အရမ်းကျင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုမိုက်မဲသည့်ဒဏ်၊ တာတေလန်ကြောင့်။ ဂျမ်းပြန်အောင်ခံစားခဲ့ရ ပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုပုံပြု၊ ပညာဖြင့် ရှုလျက်၊ ပုလုကွေးလေး သူငယ်လေး၊ သူငယ်မလေးများ အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမမှားရအောင် ကြီးမားသော သမ္မုဇဉ်ဖြင့် ဉာဏ်ယှဉ်ကြပေတော့မောင်ရို့ . . . အမိရို့ . . ဟူ၍သာ ကျွန်ုပ်လေးနက်စွာ သတိပေးရပေတော့သည်သာတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ၆ နံပါတ်ရွာတွင် နေရသည်မှာ မပျော်ပိုက်တော့။ ကျွန်ုပ်၏ အချစ်မီးစ၊ ရာ၊ အချစ်မီးလောင်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ အချစ်လောက ပြာချသဂြိုဟ်ရာဖြစ်သော ဤရွာတွင်နေရလျှင် အဟောင်းတွေ အသစ် ပြန်၍ ဖြစ်နေကာ စိတ်ညစ်သထက်ညစ်၊ စိတ်ပူသထက်ပူ၊ နှလုံးသွေး ဆူသထက်သာ ဆူလေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ပြောင်းကာ ယခုအခါ သက်ကြီးတက္ကသိုလ် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ပုဇွန်တောင်ကျောင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေ၏ ။

သို့သော် စိတ်ညစ်ခြင်းကားမပျောက်၊ ထမင်းစားချိန် ၊ အိပ်ချိန် သာလျှင် အိမ်တွင်နေလျက် ကျန်အချိန်များတွင် ကျောင်းတက်လျှင် တက်၊ ကျောင်းတက်ချိန်မဟုတ်လျှင် စိတ်သက်သာရာ ရလိုရငြား မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများထံ လည်ပတ်လေလွင့်၍ နေခဲ့လေတော့သည်။

အိမ်ပြန်သွား၍ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် မျောက်မျက်နှာ မြင်လေလေ- အုတ်ခဲနှင့် ထုချင်လေလေဟူသော စကားပမာ ဒေါသ ထွက်မိလေသည်။ အကုသိုလ်ပွားရသည်။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။

ကျွန်ုပ်ကား သူ့အား ဥပေက္ခာပြု၍ ထားလိုက်ပါပြီ။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ဥပေက္ခာပြုကာ သူနေချင်သလိုနေမည်ကား ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိ

ရန်အောင်စာပေ

ပါပေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးဖောင်ပျက်ကြီးကား ရေစုန်တွင် မျောလှိမ့်ရာမျော၍ နေပေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ပူပင်သောကကို ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအား ပြောပြမိ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး အဆိုးကြီးဆိုးပုံကိုလည်း ပြောသင့်ရာများ အား ပြောပြမိ၏ ။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက ထိုမကောင်းသော မယားကို စွန့်ပစ်ကာ စိတ်ချမ်းသာရာချမ်းသာကြောင်း အိမ်ထောင်သစ် ပြုရန် တိုက်တွန်းကြ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏အသက်မှာ ၃၀ ကျော်မျှသာရှိသေးရာအိမ်ထောင် ပြုရန် အချိန်မကုန်လွန်သေး။ ဤနည်းအတိုင်းသာ ရေစုန်မျော၍ လိုက်နေပါဘိမူကား ကျွန်ုပ်၏ ဘဝမှာ ဆိုးသည်ထက်ဆိုး၊ နစ်သည်ထက် နစ်လျက် လူဖြစ်ဖွယ်မရှိတော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးဖြစ်သူအား . . .

“ငါမင်းနဲ့နေရတာ တစ်နေ့မှ စိတ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ကောင်း နိုင်စရာအကြောင်းလဲ နည်းနည်းမှ မရှိဘူး၊ မင်းကိုငါ အယုံအကြည် လဲ မရှိတော့ဘူး၊ လင် နဲ့ မယားဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည် စိတ်ချခြင်းမရှိဘဲ ရန်သူလို နေရတာထက် တစ်ခြားစီခွဲနေတာကပဲ ကောင်း သေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ မင်းနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီ” ဟု ပြောကာ ကလေးများထံသွား၍ နေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ခေါက်လိုက်၍ခေါ်ပါ၏ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလိုက်ဟု ငြင်းလိုက်သောအခါ အိမ်ရှိပစ္စည်းများကို ယူငင်လျက် တော့သို့ပြန်လေတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ငယ်ချစ်ဇနီးအိမ်ထောင်ဦး ချစ်မငြီး နှင့် အကွဲကြီးကွဲကာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရပေတော့သတည်း။

အချစ်ဦးမို့ မေ့ဘူးကွယ်

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးကား ကွဲကွာ၊ ကွေကွင်း ၊ ဝေးခြင်းကြီးမက
ဝေးကြချေပြီ။

သူ့အတွက်ကား ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထောင်ဦး၊ အချစ်ဦးမဟုတ်။
သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက်ကား သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဦး၊ အိမ်ထောင်ဦး
ပင်ဖြစ်တော့သည်။

‘ငယ်ကချစ်၊ အနှစ်တရာ မမေ့သာ’ ဟူသော လူကြီးသူမတို့၏
စကားမှာ မဟုတ်ဘဲနှင့် မထားခဲ့ပေ။ ဟုတ်သင့်သလောက်ကား ဟုတ်ပေ
သည်သာတည်း။

ကျွန်ုပ်ကား အချစ်ဦးနှင့် ကွဲရသည့်အတွက် တလွမ်းတတ၊ တရ
ဆွေးဆွေး၊ တနွေးပူပူဖြစ်ရတော့သည်။ အိပ်လည်း သူ့စိတ်၊ စားလည်း
သူ့စိတ်၊ သွားလည်း သူ့စိတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူ့အတွက် မအိပ်နိုင်၊ မစား
နိုင်တမိုင်မိုင် တတွေတွေဖြစ်ရချေ၏ ။ ရင်ထဲမှာ ပူလှသည်။ ဦးနှောက်
ထဲမှာ ဆူလှသည်၊ စိတ်ထဲမှာ ပွေ့နောက်ရှုပ်ထွေး၍ နေ၏။ သူ့အကြောင်း
ကိုသာ တွေးတော ငေးမောနေမိသည်။

ဤသို့ အပူကြီးပူ၊ အဆွေးကြီးဆွေးရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်သည်
ရောဂါ၏အရင်းအမြစ်ကို ထိုစဉ်က မတွေးမိဘဲ အပူ၏ဒဏ်ကိုသာလျှင်
ရေစုန်မျော၍ ခံကား ပူပြီးရင်းပူရင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ယခုအသက်ကြီး၍ အသိအမြင် ပွင့်လင်းလာသောအခါတွင်မှ ထိုစဉ်ကာလက အဖြစ်သနစ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်မိရာမှ ကျွန်ုပ် အရူးအမူး ပူပန်သောကရောက်ခြင်း၏ ရင်းမြစ်ဗီဇကို တိတိကျကျ သိရချေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ပူဆွေးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကား 'ငါ' ဟူသော 'အတ္တ' သာတည်း။

ဤစကား ဟုတ်မှန်လှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ငါဟူသော အတ္တအားကြီး နေမှုကြောင့် 'ငါ့မယား'၊ 'ငါ့အချစ်ဦး'၊ 'ငါ့အိမ်ထောင်ဦး' ဟု စွဲလမ်း တပ်မက်ကာထိုငါ၏အတွက်ပင်လျှင် ပူပင်လောင်မြိုက် သောကမီးတိုက် ခြင်းခံခဲ့ရသည်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ဤငါ၏သဘော၊ ငါ၏ပရိယာယ်ကို အနည်းငယ်မျှ ပင် သိမြင်ထင်ပေါ်ငြားက ဤမျှပူဆွေးရမည်မဟုတ်ချေတကား။

ယင်းသို့ ရောဂါ၏ရင်းမြစ် မူလဗီဇ မျိုးစေ့ကိုမသိနိုင်ခဲ့သော ကြောင့် အပူကြီးပူရ၊ အဆွေးကြီးဆွေးရပါများသောအခါ . . .

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကို ပြန်၍ခေါ်ရန် အကြံပြုမိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား 'ခဲမှန်ဖူးသော စာသူငယ်' ထက်ဆိုးကာ 'အမြောက်မှန်ခဲဖူးသောလဒကြီး' ဖြစ်ခဲ့ပြီး မဟုတ်တုံလော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးကို ပြန်၍ခေါ်လျှင် . . .

သူသည် နဂိုအကျင့် ဖျောက်ပါမည်လော။

အကယ်၍ နဂိုအကျင့် မဖျောက်ပချေသော် သူ့ကိုပြန်လည် ခေါ်ယူသည့်အတွက် 'ဆေးအတွက်လေး' မဖြစ်ပါလော။

အကယ်တန္တူ . . . နဂိုအကျင့် ဖျောက်သည်ပဲထားပါဦးတော့၊ မူလအဖြစ်ဟောင်းအတွက်ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ထားကာ ဖျောက်ဖျက်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လော။

ရန်အောင်စာပေ

အကယ်တစေ သူ့အပြစ်ကို ကျွန်ုပ်က ခွင့်လွှတ်ခြင်းမပြုနိုင် ချေသော် ကျွန်ုပ်၏ သောကပရိဒေဝမှာ ပို၍သာပွားများရမည် မဟုတ် ပါလော။

ဤကဲ့သို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်၊ အလှန်လှန် အပြန်ပြန် ဝေဖန် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ပွား၍ ကြည့်မိ၏။

လူ့စိတ်က ဆန်းကြယ်လှဘိခြင်း။ လူဟူသည်မိမိပြုလုပ်လိုသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဆင်ခြေဆင်လက် အမျိုးမျိုးပေးကာ ဆွဲဆောင်တွေးတော တတ်မြဲဖြစ်၏။ (ဤသို့ ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲ၍ တွေးခြင်းမှာ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌော မကျသော (ဝါ) မမှန်ကန်သော တွေးချက်သာလျှင်ဖြစ်သည်။)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ်က ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲ၍တွေးကာ ကိုယ့် ဘက်ကဆင်ခြေတွေ နင်းကန်ရှာ၏။ ထို့နောက် ဤသို့ဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။

“သူ့အတွက် ဒီလောက် စိတ်စက်မကောင်းအဖြစ်တော့ မခံနိုင် ပါဘူး၊ စိတ်ကောင်းသွားအောင် ပြန်ခေါ်ပေါ့၊ နောက်တော့ ကောင်းရင်လဲ ပေါင်း၊ မကောင်းတော့ ဂျောင်းပေါ့”

အကြောင်းယုတ္တိအခြေခံကင်းမဲ့လှသော ဤဆင်ခြေကိုယ်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အမွန်အမြတ်ကြီးထင်ကာ ဤအတိုင်းပင် ဆောင်ရွက်တော့ မည်ဟု စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ပေသတည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဇနီး ရောက်ရှိနေထိုင်သည့် အရပ်ကို စုံစမ်းစနည်းနာရ၏။

သိရပေပြီ။ သူ့မောင် သိန်းမောင် (အနှီ သိန်းမောင်ကား ‘ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်’ ဟူ၍ ဟံသာဝတီနယ်တွင် ဟိုးလေတကျော် ဖြစ်ခဲ့သော သိန်းမောင်ပင်တည်း။) ထိုသိန်းမောင်နေသည့် ဘော်ဂလွတ် ရွာတွင် နေထိုင်သည်ဟု သတင်းရ၏။

ရန်အောင်စာပေ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘော်ဂလွတ်သို့ သွားရန်အတွက် ရန်ကုန် မှ သန်လျင်သို့ သင်္ဘောဖြင့် လာခဲ့၏။ သန်လျင် မှ ကျောက်တန်းသို့ မော်တော်ကားစီးရပေသည်။ ကျောက်တန်းသို့ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ရောက်လာ၏။

ကျောက်တန်းမှ ဘော်ဂလွတ်သို့ သမ္ဗန်စီးရမည် ဖြစ်ရာ လိုက်ပို့မည့် သမ္ဗန်ကို လိုက်ရှာ၏။ မည်သူ့မျှ ပို့ချင်သူ မရှိပေ။ အကြောင်း မူကား ဘော်ဂလွတ်မှာ ချောင်းဖျားတွင် တည်ရှိရာ ရေကျဖြစ်နေသဖြင့် ရေဆန်ကြီးကို လှော်ခတ်သွားရသည့်အတွက် မပို့ချင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကား မရမနေ လိုက်၍ ရှာသည်။ ရောက်လိုတွေ့လိုသည့် ဇောက သူ့အရပ်နှင့်နီးလာလေလေ ပို၍ပြင်းထန်လေ ဖြစ်နေပေသကဲ့။

နေဝင်လောက်တွင်မှ လိုက်၍ ပို့မည့် ကုလားသမ္ဗန်တစ်စင်းကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် အခစားနားကာ အဆမတန် တောင်းခံပေသည်။ ကျွန်ုပ် အဘယ်မှာလျှင် ငြင်းဆန်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း . . . ။ သမ္ဗန်ကုလား တောင်းခံသည့်ဈေးကိုပင် စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းကာ ပေးလိုက်လျက် သမ္ဗန်ဖြင့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

ထိုကာလကား မိုးရာသီဖြစ်ရာ မိုးပင်မရွာသော်ငြားလည်း မိုးသား မိုးရပ်တွေ ပိတ်ဖုံးလျက် ကြယ်ရောင်၊ လရောင်ကင်းမဲ့လှ၏။ ပကတိ မှောင်မိုက်ကြီး ဖြစ်၍ နေဘိသည်။

၎င်းအပြင် ဘော်ဂလွတ်ချောင်းမှာ ချောင်းကမ်းဝဲယာတွင် သစ်ပင် ချုံနွယ်တွေ အားကြီးလှရကား ပို၍ပင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လှပေ၏။

ညည့်ကား တဖြည်းဖြည်း နက်၍နက်၍ လာချေပြီ။ လောက အားလုံးကားဆိတ်သုဉ်း ငြိမ်သက်လျက် ‘ကျွီ’ ခနဲ ‘ကျွီ’ခနဲ မြည်သည့် ခတ်တက်သံကိုသာလျှင်ကြားရသည်။

ညည့်နက်သန်းခေါင် မှောင်ကြီးမည်းမည်း၊ လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်

လှသော ဤကန္တာရကြီးအတွင်းတွင် မတော်တဆ လူဆိုးသူဆိုးနှင့် တွေ့ပေချေသော် ကျွန်ုပ်ဇီဝိန်ကြွေဖို့သာလျှင် ရှိတော့၏။

ဤသို့တွေးတောသောအခါ အတော်ကြီးထိတ်လန့်လာတော့သည်။ သို့ထိတ်လန့်သည်ဟုဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်လုပ်ပုံတွေ မှားယွင်းချွတ်ချော် လေပြီလားဟု တွေးတောသတိဆင်ခြင်ကြည့်မိ၏။

သို့သော်နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ကား မဖြစ်တော့ချေ။ ‘သန်းခေါင် ထက်တိုး၍ ညဉ့်မနက်နိုင်တော့ဘူး’ ဟူသည့် စကားပုံအတိုင်း မိုက် လက်စနှင့် ဆက်၍မိုက်မိတော့သည်။

သို့တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ကျိုးလန့်စာစားလာခဲ့ရာ သန်းခေါင် ယံခန့်တွင် ဘော်ဂလွတ်ရွာသို့ ရောက်လေတော့၏။

သမ္ဗန်ကုလားအား သမ္ဗန်ခပေးပြီးနောက် ရွာပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ရှိသော် အိမ်တံခါးတွေအားလုံးပိတ်၊ မီးတွေအားလုံးမှိတ်လျက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှစွာ သုဿန်တစပြင်ပမာသာလျှင် တွေ့ရပေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ ရောက်ဖူးသည့်အရပ်မဟုတ်ရကား ဘယ်ကို သွား၍ ဘယ်ကိုလာရမည်မသိ၊ ဘယ်သူ့ကိုမေးစမ်းပြီး ဘယ်လမ်းသို့ ယွန်းရမည်မသိ။ တစ်အိမ်အိမ်သို့ဝင်ကာ ခေါ်ဝေါ်ရမည်ကလည်း ထိုအိမ်ရှင် ကိုမသိရကား ကျွန်ုပ်ကို သင်္ကာယနမင်းကင်းဖြစ်လျက် လူဆိုးသူဆိုး တင်ကာရန်မူပေချေသော် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဘေးဒဏ်သင့်ရမည် မဟုတ် ပါလော။

အချစ်စိတ်(ဝါ) ကာမစိတ် ဤစိတ်ဆင်ရိုင်း၏ လှည့်ဖြား သွေး ဆောင်ရာသို့ပါခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မှာဒုက္ခကြီးစွာတွေ့ရသောအခါတွင်မှ နောင်တ တရားကလေး ရေးရေးပေါ်၍လာမိ၏။ သို့သော်ကျွန်ုပ်၏ အမှားကိုပြန်၍ပြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းသာတော့ပါချေ။ သမ္ဗန်သမားလည်း ပြန်၍ သွားပြီဖြစ်၏။

ရန်အောင်စာပေ

ကျွန်ုပ်မရောက်ဖူးသောအရပ်၊ ကျွန်ုပ်မသိသောလူတွေ၏ အလယ်၊ တစ်ရွာလုံးတံခါးပိတ်၍ အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်သောအချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ် အဘယ်မျှယောင်လယ်လယ်ဖြစ်၍ နေရမည်ကို စာဖြင့်ဖော်ပြခြင်းထက် တွေး၍ကြည့်ခြင်းက ပိုမိုသဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲတွင်ရပ်ကာ ဘယ်ကိုမျှမသွားတတ်၊ မလာတတ်ဘဲ မတ်တတ်ကြီးသာ ကျောက်ရုပ်ပမာတည်နေရ၏။ ဤအတိုင်းပင်လျှင် မိုးစင်စင်လင်း၍ လူသူများနိုးလာကြသည့်တိုင်အောင် နေသွားရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်ကံအကြွင်းကလေးကား ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်အတော်ကြာကြီး ရပ်တန့်ငေးမောနေစဉ်တွင် အလည် လွန်ရာမှပြန်လာဟန်တူသော ကာလသားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံ တူရူလျှောက်၍လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ထိုသူနှစ်ယောက်သာလျှင်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်သနစ်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် တူညီ၍နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုသူ၏ထံသို့ပြေးကပ်သွားကာ . . .

“သိန်းမောင်တို့အိမ် ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးရ၏။

ထိုသူငယ်က “ဘယ် သိန်းမောင်လဲ” ဟုပြန်မေးရာ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖ သိန်းမောင်ကို ထိုသူနားလည်အောင် သရုပ်ဖော်၍ပြရပေသည်။

ထိုအခါတွင်မှ ထိုသူက “ဪ . . . သိပြီသိပြီ၊ လာလိုက်ခဲ့၊ ကျွန်တော် ပြပေးမယ်” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရ ထိုသူ၏နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်မသိ၍သာ ခဲယဉ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နေသည့်နေရာ

နှင့်သိန်းမောင်၏အိမ်မှာ များစွာဝေးလှသည်မဟုတ်၊ လှမ်း၍ခေါ်လျှင်ပင် ကြားလောက်ပေသည်။

သိန်းမောင်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လိုက်ပို့သောသူက “ဟောဒီအိမ်ပဲ” သို့ ညွှန်ပြကာ သူလိုရာသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သိန်းမောင်၏ အိမ်ရှေ့တည့်တည့် လမ်းပေါ်တွင် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ကာ ဘယ်ဇာတ်လမ်းကစ၍ ကရမည်ကို တွေးတော စည်းဝါးရိုက်၍ နေရချေသေးသည်။

ထို့နောက် အကြံရကာ အိမ်နားသို့ကပ်၊ အိမ်တံခါးကိုပုပ်ကာ “ဟေ့မရှင်- မရှင်” ဟု ကျွန်ုပ်ဇနီး၏နာမည်ကို တုန်ရီမောဟိုက်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အိမ်ထဲမှ . . .

“ဘယ်သူလဲ”ဟု ပြန်၍မေးသည့် ကျွန်ုပ်ဇနီး၏အသံကိုကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ၍သွားသည်။ လပေါင်းများစွာ ပူပန် လောင်မြိုက်ခဲ့သည့် ချစ်မီးလျှံကား တစ်ခဏချင်းတွင် ပျောက်ကင်း လွင့်စင်၍ သွားလေတော့သတည်း။

“ငါပါဟ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးဖွင့်ပေးနိုး၊ တံခါးဖွင့်ပေးနိုးဖြင့် တမေ့တမော စောင့်နေပါသော်ငြားလည်း တော်တော်နှင့် တံခါးဖွင့်မပေးသဖြင့် . . .

“ဟ . . . တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါလေ၊ ငါပါ။ ရန်ကုန်က လိုက်လာတာ” ဟု ထပ်၍ပြော၏။ တံခါးအဖွင့်ခိုင်းသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်ဇနီး သိမှသိပါလေစဟုတွေးကာ ထပ်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ပြောပြီးသော်လည်း တော်တော်နှင့် တံခါးဖွင့်မပေးဘဲ တမော တကောကြီးပင် ကြာပြန်ချေသေးသည်။

ရန်အောင်စာပေ

“ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်နာ၍သွားလေပြီလား၊ မိန်းမဟူသည် စိတ်ဆိုးစရာရှိလျှင် အသည်းအမည်း ကြီးတတ်ပါဘိခြင်း၊ တစ်ခြားကိုမကြည့်ပါနှင့် ဆန္ဒန်ဆင်မင်း၏ မိဖုရားငယ် စူဠသုဘဒ္ဒါကို ကြည့်ပါ။ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ဘဝက ရန်ငြိုးကိုပင်လျှင် ယခု လောလော ဆယ် ခံစားရဘိသကဲ့သို့ အငြိုးမပြေနိုင်ဘဲ ဆန္ဒန်ဆင်မင်းကို သတ်ဖြစ် အောင်သတ်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ စိဉ္စမာနသည် လွန်ခဲ့သောဘဝ များ ကမ္ဘာများစွာ အသင်္ချေအသင်္ချေက ဆိုးခဲ့မိသော ဘုရားလောင်း၏ အပြစ်ကိုပင် မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ အဆုံးစွန်သောဘဝ ဗုဒ္ဓစင်စစ်အဖြစ်ကြီး ဖြစ်စဉ်တွင်ပင် တွင်တွင်ကြီးဂလဲ့စားချေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော”

စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တမေ့တမော စဉ်းစားနေစဉ်တွင်မှ တံခါးပွင့်လာပါတော့သည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသာလျှင်မက အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဖျာသင်ဖြူးခင်း၍ ပေးပြီးနောက်. . .

“ဆရာ ဘာကိစ္စလာတာလဲ” ဟုမေး၏။

“ငါ မင်းကိုသတိရလို့ လာတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ကို ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်ပေသည်။

“ဆရာ ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“မင်းက ပြန်စေချင်တဲ့နေ့မှာ ပြန်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် နက်ဖြန်မနက် စောစောပြန်လေ၊ ကျွန်မလဲ လိုက်ပို့ ပါ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်အထိလိုက်ပို့မှာလဲကွ”

“ရန်ကုန်အထိပေါ့”

ရန်အောင်စာပေ

ကျွန်ုပ်အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားတော့သည်။ မယား၊ ဇနီး၊
ကျွန်ုပ်၏အချစ်ဦး ကျွန်ုပ်ပြန်၍ရပြန်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းသို့
ရောက်ချေတော့မည်။

ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။

သူ့စကားအတိုင်းပင် နောက်နေ့ အရုဏ်တက်အချိန်လောက်တွင်
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘော်ဂလွတ်ရွာမှခရီးထွက်ခဲ့ကြသတည်း။

အိမ်ထောင်ရေးနိဂုံး ဤသို့ဆုံး

ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ မှာ ဒေါပုံဘက်ရှိ သူ့အစ်မတစ်ယောက်အိမ်တွင် စတဲချကာ တည်းခို နေထိုင်ကြ၏။ ရောက်စ,တွေ့စတွင်ကား သူနှင့်ကျွန်ုပ် ရစကကဲ့သို့ စိတ်ကြည်နှူးနှစ်သိမ့်မိ၏။

သို့သော် . . . သို့သော် . . .

ရက်အတော်ကြာညောင်းခဲ့သောအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ လေး, ထွေးစ, ရှုပ်ထွေးစ ပြုလေတော့သည်။

အတိတ်ကဖြစ်စဉ်များကို တရေးရေးထင်မြင်၍လာ၏။ နတ် သုဒ္ဓါတွင် မစင်တစ်ပဲသားကျသည်ဆိုသောထုံးကို စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်ုပ်ညှိုးနွမ်းမချမ်းမြေ့ပုံကိုမြင်သော ကျွန်ုပ်ဇနီးက အကင်းပါးစွာဖြင့် ပင် . . .

“ဆရာ . . . ကျွန်မကိုခေါ်လာတာ ဘယ်သဘောလဲ” ဟုစ၍မေး၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မကွယ်မဝှက်ဘဲ မှန်ကန်ရာကို ပြောချလိုက်ပေ သည်။

“ငါလေ မင်းမရှိတော့ မင့်ကို လွမ်းလွန်း ဆွေးလွန်းလို့ လိုက် ခေါ်တာပဲကွ၊ အေး . . . အခုလို အတူတူနေရပြန်တော့လဲ အရင်က အဖြစ်

ရန်အောင်စာပေ

သနစ်တွေ တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြန်သကွာ၊ ငါ ရူးပြီထင် ပါရဲ့ မရှင်ရယ်၊ ရူးပါပြီ. . . ရူးပါပြီ၊ ငါ့အဖြစ်ဟာ ရူးလဲ ရူးလောက်ပါ သကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်၏။

သူလည်း အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ မျက်နှာ ညှိုးငယ်နွမ်းလျ၍ နေရှာ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ဒေါပုံရန်ကုန် ဘက်သို့ကူးခဲ့ရာ ရန်ကုန်မှ အပြန်တွင်ကား သူ့ကိုမတွေ့ရတော့ချေ။

အိမ်ရှင်များကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါတွင်ကား. . .

“ဘော်ဂလွတ်ကို ပြန်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ” ဟုတို့တို့ပင် ပြောပြ၏။

ကျွန်ုပ် မနေပြန်ပါတော့ချေ။ ရန်ကုန်ပေါ်တွင် ရှိသေးလိုရှိသေးငြား လိုက်၍ရှာ၏။ ရန်ကုန်ပေါ်တွင် မတွေ့ရသောအခါ နောက်နေ့တွင်ပင် ဘော်ဂလွတ်သို့ လိုက်ပြန်ချေတော့သတည်း။

ဘော်ဂလွတ်သို့မရောက်မီ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ် အမျိုးမျိုး စဉ်းစား ချိန်ဆ၍ လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်လက်ဦးပထမ ညကြီးသန်းခေါင်သူ့အိမ်တံခါးကိုခေါက်စဉ် ရုတ်တရက် တံခါးဖွင့်မပေးသည်ကို စဉ်းစားမိသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးပြန် သောအခါတွင်လည်း သူ့အခြေအနေ မျက်နှာထားပျက်၍ နေပြန်သည်ကို ဆင်ခြင်မိသည်။ ဘော်ဂလွတ်တွင် နေ့ရက်မဆိုင်းဘဲ ညရောက် မနက် ပြန်လုပ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုလည်း ချိန်ဆကြည့်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အပေါ်တွင် သင်္ကာယနဲ့ မကင်းဖြစ်ကာ ဘော်ဂလွတ်သို့အရောက်တွင် သူ့အိမ်သို့မသွားဘဲ အခြားအိမ်တစ်အိမ် တွင်ဝင်ရောက်စတဲချကာ သူ့အကြောင်းကိုစုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရ၏။

ကြားရချက်များကား အသည်းနာဖွယ်ကောင်းပေစွာ။ ထိုအိမ်ရှင်

ရန်အောင်စာပေ

ပြောသောစကားများကား ကျွန်ုပ်၏နားတွင်းသို့ သံရေပူဖြင့် လောင်း၍ သွင်းလိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်ရတော့သည်။

“ဆရာရယ်. . . ဆရာ့ကိုပြောရမှာ အားလဲနာပါရဲ့၊ သနားလဲ သနားပါရဲ့၊ ဆရာစိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီးတော့သာ နားထောင်ပါတော့၊ မရှင်တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ယောက်ျား ရနေရှာပြီဆရာ”

ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရကား ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

အတန်ကြာမှ “အို. . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒီအကြောင်း ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ မပြောတာပါလိမ့်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သူလွတ်လွတ် လပ်လပ်ပဲထင်လို့ ရန်ကုန်ကိုတောင်ခေါ်သွားပြီး အတူတကွနေကြသေး တယ်၊ ကျုပ်ကိုဘာပြုလို့ဖွင့်မပြောတာလဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က အံ့ဩ ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်၏။

“မပြောတတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ သူ့ကိုမေးကြည့်မှဘဲ ဒီအကြောင်း သိရပါလိမ့်မယ်” ဟု အိမ်ရှင်က ပြောပြသည်။

“သူ့ကိုလဲ မေးစမ်းနေဖို့ မလိုပါဘူးလေ၊ သူယောက်ျားရနေပေါ့ ဟာပဲ၊ ကျုပ်လဲ ရန်ကုန်ပြန်ရုံပေါ့၊ ဒီကနေတော့ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ပါရစေနော်၊ နက်ဖြန်မနက်စောစော ကျုပ်ပြန်ပို့မယ်”

“နေပါဆရာ. . . နေပါ၊ တစ်ညမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာနေချင် သလောက် နေနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်၏ဇနီးလုပ်ပုံအတွက် အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကွဲကွာပြီးနောက် လအနည်းငယ်အတွင်း နောက်ထပ်လင်သားရနေသည်မှာ ကဲလွန်း၊ လွန်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေသောကြောင့် အားကိုးအားထားရှာရသည်

ရန်အောင်စာပေ

ဆိုရမည်ကလည်း ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်သည့်ငွေကြေးများ၊ လက်ဝတ်လက်စားများကား ထိုခေတ်ကတန်ဖိုးနှင့် ပိုင်းဖြတ်လျှင် ၃နှစ်ပင် စား၍ ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိ။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ငယ်ချစ်၊ အချစ်ဦး၊ အိမ်ထောင်ဦး၊ နဖူးစာရေစက်ဆုံ၍ တွေ့ရသောမယားဟု အထင်ကြီးကြီး ကြီးခဲ့သောမယားကား ကျွန်ုပ်အား ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ပေးလှပါပေသည်တကား။

ထိုနေ့ည အတော်မိုးချုပ်သောအခါ ကျွန်ုပ်ထံသို့ သူပေါက်၍လာ၏။ တောရွာဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားကြားကာ ကျွန်ုပ်ရောက်လာကြောင်း သူ့ထံသတင်းရောက်သွားဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုမြင်သောအခါ စိတ်တစ်မျိုးကြီးဖြစ်၍နေသည်။ သူ့အား ချစ်ရမှာလား၊ မုန်းရမှာလား၊ သနားရမှာလား၊ စက်ဆုပ်ရမှာလားဟု ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

သူ့ကျွန်ုပ်ထံရောက်လျှင် အိမ်ရှင်များသည် အလိုက်သိစွာ ဖဲခွာရှောင်ထွက်၍ သွားကြ၏။

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ. . မင်းလုပ်ပုံကို၊ မင်းမှာ ယောက်ျားရနေပြီဆို” ကျွန်ုပ်က သွယ်ဝိုက်၍မနေဘဲ ဤသို့ပင် တုံးတိကြီး မေးချလိုက်သည်။

သူသည် မျက်ရည်တွေလည်ကာ တစ်စုံတရာ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့၍နေရှာ၏။

“ပြောလေ. . . ငါမေးတာကို၊ မင်းယောက်ျားရနေပြီ ဟုတ်လား” ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်က ဒေါသသံဖြင့် ခပ်မာမာမေးလိုက်သောအခါတွင် မှ သူသည် ခေါင်းကိုညင်သာစွာညိတ်၍ပြ၏။

“အံ့ပဲ. . . အံ့ပါရဲ့ကွာ၊ ယောက်ျားရနေရင်လဲ ရနေတဲ့အကြောင်း ငါ့ကိုပြောပြပြီး အေးအေးပဲနေပါတော့လား၊ ဘာပြုလို့ ရန်ကုန်ကို

ရန်အောင်စာပေ

ပြန်လိုက်လာရတာလဲ. . . ၊ ငါကတော့ အကျိုးအကြောင်းမသိတော့ မင်းကို အရင်ကလိုပဲ သဘောထားပြီး. . . ”

“ဆရာ့ကို သနားလို့ . . . ချစ်လို့ပါ”

“ဟ. . . မင်းလုပ်တာက ချစ်ရာမရောက်ဘူး၊ နှစ်ရာရောက်တယ်၊ ကဲ. . . ကြည့်လေ. . . ငါ့မှာနေရင်းထိုင်ရင်း သူများမယားကိုမတော်မတရား စော်ကားရာ ကျမနေဘူးလား”

“ဆရာက ကျွန်မ လင်ကြီးပါ”

“အို. . . အရင်ကသာ ငါကလင်ကြီးကွ၊ ခုလို ကွဲနေကြတဲ့အခါ ငါ မင့်လင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူစိမ်းဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီလို သူစိမ်းယောက်ျား က သူများမယားကို ပေါင်းသင်းရင် အကုသိုလ်ဖြစ်မှာ ကြောက်လှသကွာ၊ အေး. . . မသိလို့ တော်သေးတယ်ဆိုချင် ဆိုရမှာပဲ”

“ဒီလိုစိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဆရာရယ်၊ နောင်ရေးအတွက် ဆရာဘယ်လိုစီမံမယ်ကြံပါသလဲ” ဟု သူကငိုရွှက်သံ ကလေးဖြင့် မေးရှာ၏။

“အို. . . ဘာများ. . . ထူးထူးထွေထွေ စီမံနေစရာ ရှိတော့လို့လဲ၊ မင်းလဲ ယောက်ျားရနေပြီ၊ ငါလဲအေးအေးဆေးဆေး ရန်ကုန်ပြန်ရုံပေါ့”

“ကျွန်မ ဆရာ့နောက်လိုက်လာရင် ဆရာ အရင်ကလို ကျွန်မကို ပြန်ပေါင်းနိုင်ပါဦးမလား”

ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်နားကို ကျွန်ုပ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

‘ဟိုပင် ဒီပင်ကူးပါတဲ့ မျောက်ကြီး ဟိုဒင်းကျယ်’ဆိုသော မိန်းမ မျိုးနှင့်တွေ့နေရချေပြီတကား။ ကျွန်ုပ်၏ဖြစ်အင်ကား ဆန်းကျယ်လှစွာ၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် တရားလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ် ကျင့်တတ်သူဖြစ်ပါဘိ မူကား သူ့မယားကို ကိုယ့်မယားပြန်လုပ်ကာ သံသရာဝန်ထုတ်ကြီး တက်ပြန်ချေတော့မည်သာတည်း။

“နေစမ်းပါဦး. . . မင်းပြောတဲ့ပုံက၊ ကဲ. . . ဆိုပါတော့၊မင်းငါ့နောက် ပြန်လိုက်ပါပြီတဲ့၊ ဟိုလူကျေနပ်ပါ့မလား၊ ငါ့ကိုမယားခိုးမှုနဲ့ တရား မစွဲပေဘူးလား၊ သို့မဟုတ် ငါ့ကို လိုက်ပြီး ရန်မရွာပေဘူးလား၊ ရန်မရွာဘူး၊ တရားမစွဲဘူးဘဲထားပါဦးတော့၊ ဟိုလူမှာ စိတ်ကောင်း နိုင်ပါတော့မလား၊ ငါ့မှာကော ငရဲငအံ့ မကြီးပေဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲတွင်ရှိသမျှ ပြဿနာအထွေထွေကို ရေရေ လယ်လယ် မေးလိုက်ပေ၏။

“ဟိုလူဆိုတာက မလေးစားလောက်တဲ့ ကောင်လေးပါဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ထားရာကနေ. . . သေဆိုသေ. . . ၊ ရှင်ဆိုရှင်တဲ့အစားထဲကပါ၊ ဆရာ ကသာ ကျွန်မကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပေါင်းသင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဆရာ့နောက် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဤတွင် ကျွန်ုပ် အထင်အကြီးကြီး ကြီးခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ဇနီး သဘောကို ပေါ်လောကြီးပေါ်အောင် သိရပေတော့၏။

သူကား ပြောင်းမှုလွဲမှု၊ ခုန်မှု ကူးမှုတွင် နည်းနည်းကလေးမျှ ဝန်မလေးသော မိန်းကလေးဖြစ်ချေသည်တကား။ ကျွန်ုပ်လူပေါင်းမှားချေပြီ။ ကျွန်ုပ် ခုတင် ရွှေနန်းထင်မိခဲ့သည်မှာ အလွဲကြီးလွဲချေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ မိုက်ပြစ်၊ မှားပြစ်ကို ကျွန်ုပ်သည် လူးလိုမ့်၍ ခံနေရချေပြီတကား။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိသောအခါ သူ့အား တွယ်တာစွဲလမ်းနေသည့် သံယောဇဉ်ကြိုးများ ထောင်းကနဲ၊ ထောင်းကနဲ ပြတ်ကုန်တော့သည်။ သူ့အားသူစိမ်းတရံဆံ၊ အသိအကျွမ်း မိန်းမတစ်ဦးဟုသာ ထင်မိတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားတွင် စွဲကပ် ကုပ်တွယ်နေသည့် ကိလေသာအာသဝေါ သံယောဇဉ်ကြောတို့သည် ပြတ်သတ်ကွာကျရုံသာလျှင်မက ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားပင်လျှင် ပြုတ်ပျက်

ရန်အောင်စာပေ

ကြေမွ၊ ရစရာမရှိအောင်ဖြစ်၍ သွားတော့သည်ဟုထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က တည်ငြိမ်အေးချမ်းသောအသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်၏။

“မရှင် . . . ဆရာ့စိတ်ကို ဆရာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဟိုလူဆိုတာကို ဖြူတယ် . . . မည်းတယ် ဆရာမမြင်ဖူးပေမယ့်ဆရာတော့ ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာနဲ့ကွဲပြီးတဲ့နောက်မှာ သူနဲ့ညား တာမို့သူဟာ မင်းယောက်ျား၊ ဆရာက သူစိမ်းပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်ရက်နဲ့ ဟိုတလောက ဆရာ့နောက်လိုက်လာတာဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာဘယ်လောက် များ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရှာလေမလဲကွယ်၊ ဆရာဖြင့်ကိုယ်ချင်းစာကြည့် ပြီး သူ့ကိုသနားလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်ရတယ်၊ ဆရာလေ ရှေးဖြစ်ဟောင်း တွေပြန်တွေ့မိတယ်၊ ဆရာနဲ့မင်းချစ်ချစ်ခင်ခင်ပေါင်းသင်းနေကြ စဉ်ကဟို . . . ကိုထင်ဆိုတဲ့လူ ခလောက်ဆန်လုပ်မှုအတွက် ဆရာ့မှာ သေမလောက်ဒုက္ခရောက်ရပါတယ်၊ အခုလဲဟိုလူဟာ ဆရာရောက် ရတဲ့ဒုက္ခမျိုး ရောက်နေရှာမှာပဲ၊ ဆရာ့မှာနောက်နောင်က အကုသိုလ် ကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့၊ ကိုယ်အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အချစ်ဦးကို သူတစ်ပါး စော်ကားခြင်းခံရတယ်၊ ဝဋ်ဟောင်းရှိရင် ဒီလောက်နဲ့ပဲကျေပါစေတော့ လို့ဆုတောင်းပါတယ်၊ နောက်ထပ် သံသရာဝန် အတက်မခံပါရစေနဲ့ တော့၊ ကဲ . . . ဆရာပြောတာ နားရှင်းပြီမဟုတ်လား၊ အေးအေးပဲပြန်တော့ မရှင်၊ အဲဒီသူငယ်နဲ့ပဲ လင်မှတ်မှတ်သားမှတ်မှတ် ပေါင်းပေတော့၊ မင်းအတွက် တစ်သက်လုံး မှတ်ထားဖို့ သင်ခန်းစာကတော့ ကိုယ်လင် ကိုယ့်သားကို သက်ဆုံးတိုင်ပေါင်းပါမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ တည်တည် တံ့တံ့ပေါင်းပါ၊ ဟိုခုန်ဒီကူးစိတ်ထားတွေမထားနဲ့၊ အဲဒီစိတ်မျိုးဟာ လောကလဲမကောင်းဘူး၊ သံသရာလဲမကောင်းဘူး၊ အဲဒီဆရာ့နောက်ဆုံး စကားကို မသေမချင်းမှတ်ပေတော့၊ ကဲ . . . မင်းပြန်နိုင်ပါပြီကွယ်”

ကျွန်ုပ်၏အဆုံးစွန်သောစကားကို ကြားရသောအခါ မရှင်သည်

ရန်အောင်စာပေ

တစ်ရှိုက်မက်မက် တစ်သက်ငင်ငင်ဖြစ်ကာ ချွန်းပွဲချ၍ ငိုရွာသည်။ အမှန်ကား သူသည် ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ပြန်လိုက်ချင်ရှာ၏။ ကျွန်ုပ်ကား မခေါ်ဝံ့တော့ချေ။ သံသရာဝန်ကိုကြောက်လှပါ။ အကုသိုလ်ကို ရွံ့လှပါ၏။ အကုသိုလ်ဟူသည် အရိပ်ပမာ ကိုယ်နှင့်ပါလျက် အခွင့်သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှိပ်စက်တတ်မြဲမဟုတ်ပါလော။

မရှင်မှာ အားရအောင်ငိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုရိုခိုးကန်တော့ကာ သူ့ရို့ တောဓလေ့အတိုင်း မုန့်သေတ္တာလွတ်ကလေးတွင် ရေနံဆီ မီးခွက်ကလေးထည့်၍ ကား လက်တွင်ကိုင်စွဲသည်။ မိုးကလေးတဖြောက်ဖြောက်ရွာ၍နေရကား ထီးကလေးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်သည်။

“ဆရာ. . . ကျွန်မသွားပြီနော်”ဟု ငိုရှိုက်သံကလေးဖြင့် နောက်ဆုံးသော နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလျက် ရွာလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်၍ သွားရှာ၏။

အချစ်ဦး. . . အိမ်ထောင်းဦး. . . ကျွန်ုပ်၏ချစ်ဇနီး. . . နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏မယား. . . ။

သန်ခေါင်ယံအချိန်. . . မိုးကလေး ဖြောက်တီးဖြောက်တောက်ရွာနေခိုက်တွင် မီးခွက်ကလေးကိုကိုင်ဆွဲ. . . ထီးကလေးဆောင်းကာ သူ့လင်ထံသွားနေသည်ကိုမြင်ရသော ကျွန်ုပ်စိတ်တွေကား အရူးပမာ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားများလည်း ကြေမွပျက်စီးကုန်ကြပါပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်မှာချာချာလည်လျက် ပျက်စီးခြင်းမက ပျက်စီးရပါလေတော့သတည်း။

ကဲ. . . စာဖတ်သူ မောင်ရို့. . . အမိရို့. . . ကျွန်ုပ်၏ တကယ်ချစ်စဉ်ကိုတွင်တွင်စဉ်းစား ဉာဏ်ဖြင့်ပွား၍ ရှုစားကြစမ်းပါလော့။

ကျွန်ုပ်သည် မဆင်ခြင် မစဉ်းစားဘဲ အရမ်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိ

ရန်အောင်စာပေ

သည်။ ထိုမိုက်ပြစ်မိုက်ဒဏ်သည် သေသည်ထက် ဆိုးအောင်ပင်ခံခဲ့ရ ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သနားဖွယ်သတ္တဝါပင် မဟုတ်တုံလော။

အကယ်၍ သနားသည်ဖြစ်ငြားအံ့ . . . ကျွန်ုပ်အား သနားသည့် ကရုဏာစိတ်ကို သင်တို့ထံ ပြန်လှည့်စေကာ သင်တို့ကိုယ်သင်တို့ သနားကြည့်ကြစမ်းပါ။

မောင်နှင့်အမိတို့သည် ကျွန်ုပ်မှားမိခဲ့သလို မှားချေသော်၊ ကျွန်ုပ် မိုက်ခဲ့သလို မိုက်ခဲ့ပါချေသော် . . . ကျွန်ုပ်ခံရသည့် ဒုက္ခမျိုး၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ခံရသည့် ဒုက္ခမျိုးထက်ဆိုးသော ဒုက္ခမျိုးကို မုချဆတ်ဆတ်ခံရမည် သာဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုမည်ကြံလျှင် လျင်လျင်မြန်မြန် လော လောဆယ်ဆယ်ကြီး မပြုပါနှင့်။ မစုံစမ်း ၊ မမေးမြန်း၊ မစစ်ဆေး၊ မစောကြောဘဲမပြုပါနှင့်။ ငါ့စိတ်နှင့်ငါ့ကိုယ် ငါထင်သလို မလုပ်ပါနှင့်။ စစ်ဆေး၊ မေးမြန်း၊ လေ့လာ ကြီးစွာသော သတိဖြင့် ပြုကြပါလေ။ မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်သင်္ဂဟများအား တိုင်ပင်နှီးနှော၍ ပြုကြပါလေ။

သို့ မောင်နှင့်မိတို့ အိမ်ထောင်ရေးအသိပညာ အလိမ္မာပွားကြပြီ ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်ခံစားခဲ့ရသည့် အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခမှာ မောင်တို့ အမိ တို့အား သင်ခန်းစာပေနိုင်ကြပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဒုက္ခခံရကျိုးနပ်ပေပြီဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မှတ်ထင် ကြည်ရွှင်ဝမ်းသာမည်သာ ဖြစ်ပါလေတော့ သတည်း။

မိန်းကလေးများ သတိထား

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အတောင့်မကြီး၊ အသီးမမာ၊ အခြေအနေ မမြင့်မီက မယားယူမိမှားသော ငနွားကလေးတစ်ကောင်၏ အကြောင်းကို ထောက်သဖြင့်လည်းကောင်း။

သမ္မန်သမားဘဝ၊ လက်တန်းချပြီး၊ ရရာကိုယူမိသဖြင့် ၊ မချိတရိ အပူပွားကာ၊ မယားသစ် ရှာပုံတော်ကြီးဖြင့်၊ ခရီးပြင်းနှင့်နေရရှာသော သူကြီးမင်းကို လည်းကောင်း။

ချဉ်ချဉ်တူးတူး၊ မူးလျှင်ပြီးစတမ်း၊ အကန်းပမာ၊ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်သဖြင့် ၊ စိတ်ရှုပ်ပွေ့နောက်၊ ဂျမ်းသဒါ မှောက်ပြီးလျှင် အပေါက် အလမ်းမတည့် ဖြစ်ရရှာသော၊ မဟာ- အကျွန်ုပ် ရန်အောင်၏ ထုံးကို လည်းကောင်း။

နှလုံးသွင်းကာ စဉ်းစားချိန်ဆ၍ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးကြရာသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ယောက်ျားရင့်မာကြီးသည်ပင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေလျှင် သေမတတ်ဒုက္ခရောက်ရပါသေးပါက မိန်းကလေးဘဝ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်သဘာဝ၊ ဣန္ဒြေရှင် ချောအလှတို့မှာ အိမ်ထောင်ဘက် အဆင်မပြေလျှင် ပို၍ပင် ဒုက္ခရောက်ရမည်ကောက်ဖြစ်ပေ တော့သည်။

ရန်အောင်စာပေ

ကိုယ်တွေ့ ကလေးတစ်ရပ် ထုတ်ဆောင်ပြသပါအံ့။

လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကမ်းမြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားခဲ့၏ ။

ထိုမြို့တွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ကာ စာပေရေး၍နေစဉ် တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်တည်းသည့် အိမ်နှင့်ကပ်၍ နေသော အိမ်တစ်အိမ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာပီပီ ထိုမိန်းမအား သေချာစေ့ငှါ ဂရု ပြုလျက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်မိ၏ ။

သူ့အသက်ကား ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိလိမ့်မည်ထင်၏ ။ သို့သော် အသားအရေ စိုပြည်ညက်ညော မိန်းမချော မိန်းမလှ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြန်းကနဲကြည့်လျှင် အသက် ၃၀ ခန့်လောက်ဟုသာ ထင်ရ၏ ။

ကျွန်ုပ်ကား မိန်းမချော မိန်းမလှပေါင်းများစွာတို့ကို တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ရင်နှိုးဆက်ဆံဖူးပါ၏ ။ သို့သော် ဤမိန်းမကား ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူး သမျှမိန်းမတို့တွင် အချောဆုံး အလှဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏ ။

သူ့အသားမှာ ဖြူသည်ဟုလည်းမဆိုနိုင်၊ ညိုသည်ဟုလည်း မပြော သာ၊ ဝါသည်ဟုလည်း အမည်တပ်၍ မဖြစ်သော အသားဝင်းဖြစ်၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်၊ နဖူး၊ ပါးပြင်၊ နားရွက်၊ လည်တိုင်မှစ၍ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မကျန် လွန်စွာအချိုးကျလျက် ကြည့်မဝ၊ ရှုမအား၊ ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူပါရမီရှင်၊ ကံထူး မကလေးဟုပင် ဆိုရချိမ့်မည်။

ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်သာလျှင် လှပတင့်တယ်သည်မဟုတ်၊ သူ့အမူ အရာ၊ အပြောအဆို၊ အသံနေအသံထား၊ သွားဟန်လာဟန်မကျန် အင်မတန် ပြေပြစ်သိမ်မွေ့လျက် သူ့ကို မြင်မိလျှင် မျက်စိလွဲရှောင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် တော်ပေ၊ ညွန့်ပေ၊ လွန်ပေ၊ ထူးပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

သူသည် အပျိုလော၊ အအိုလောဟု သိလိုစိတ်ပေါ်လာ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အပျိုနှင့်လည်းတူ၏။ အသက်ကြီး၍လားတော့ မပြော တတ်၊ အချို့အချက်အလက်များမှာ အအိုလို၊ လည်းထင်မှတ်ဖွယ်ဖြစ်၏။

သူ့မျက်နှာနေ မျက်နှာထားနှင့် အပြောအဆိုကို ထောက်ချင့်ခြင်း အားဖြင့် သဘောသကာယလည်း ကောင်းပုံပေါ်၏။

ဤမိန်းမပျိုကိုရသော ယောက်ျားသည် ကံကောင်းပေစွ၊ ကံထူး ပေစွ၊ ဖိုးကော်ပဲဟု ကျွန်ုပ်စိတ်တွင်းက တွေးမိကာ ပါးစပ် မနေနိုင်တော့ ဘဲ.

“ဟေ့. . . ဟိုဘက်အိမ်က မိန်းမဟာ အပျိုလား၊ အအိုလားဟ” ဟု ကျွန်ုပ် တည်းခိုသည့် အိမ်ရှင်မကလေးအား မေးလိုက်၏။

“အင်မတန် တော်တယ်ဆရာ၊ ရုပ်တင်တော်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်နေသဘောထားလည်း အင်မတန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်”

“အေးပါ. . . ဒါတွေ ငါမြင်နေရသားပဲ၊ အပျိုလား. . . အအိုလား. . . ငါမေးတာပြောစမ်းပါဟ”

“အပျိုဆိုရင် ဆရာကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အို. . . ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးဟာ၊ သိချင်လို့မေးတာပါ၊ စာရေး ဆရာဆိုတာ ဒီလိုထူးထူးခြားခြား၊ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေကို မေးရာ မြန်းရာ မှတ်သားရတယ်ဟ”

“အပျိုကြီးဆရာရဲ့”

“အို. . .”

ကျွန်ုပ် ‘အို’လိုက်သည်မှာ အကြောင်းထူးရှိပါသည်။

ဤမျှ ချော၊ ဤမျှ သဘောကောင်းသော မိန်းမထူး၊ မိန်းမမြတ် ဖြစ်ပါလျှက် ဘယ်အတွက် အိမ်ထောင်မပြုလေသနည်း။ သူ့အား လက်ထပ်လိုသူ ယောက်ျားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ပေါ်တန်ရာ၏။

ရန်အောင်စာပေ

သို့ဖြစ်လျက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေခြင်းမှာ အကြောင်းထူး တစ်ခုခု ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးကာ ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားလာပြန် လေသည်။

“ဒီလောက်အရည်အချင်းပြည့်ဝနေတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ် မယ့်သူ မပေါ်လာလို့လားကွယ်”

“ပေါ်သားပဲ. . . ၊ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လက်မထပ်တာ”

“ဟေ. . . အကြောင်းထူးရှိလို့ဟုတ်လား၊ဘယ်လိုအကြောင်းထူးလဲ ပြောစမ်းပါဟ. . . ဗဟုသုတရတာပေါ့”

အိမ်ရှင် မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေ သေးပဲ ပြုံး၍နေ၏ ။

“အပျိုကြီးဇာတာပါသည်။ လူပျိုကြီးဇာတာပါသည်။”ဟု ဗေဒင်ဆရာများ ဟောတတ်သည့်အတိုင်း တကယ်များမှန်လေရော့သလား ဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိပေသည်။

“ပြောစမ်းပါဟ. . . ဘယ်လိုအကြောင်းထူးကြောင့် သူ့အိမ်ထောင် မပြုတာလဲ”

“ဒီလိုဆရာရဲ့၊ သူ ၁၈ နှစ်သမီးလောက်မှာ စက်သူဌေးသား တစ်ယောက်နဲ့ သမီးရည်စားဖြစ်ကြတယ်။ နောက်တော့ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်ရယ်လို့မသိဘူး၊ အဲဒီစက်သူဌေးသားကသူ့ကို မယူဘဲ စွန့်ပစ်သွားတဲ့အတွက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကနေ့အထိ နေလာခဲ့တာပဲ”

“ဪ. . . ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးရွံရှာသွား တယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“အဟုတ်ဘူးဆရာ. . . ”

“နင်ဟာကလဲ ဘာလဲဟ. . . ဘာမဟုတ်တာလဲ”

ရန်အောင်စာပေ

အိမ်ရှင်မကလေးသည် ပြောရ-မပြောရ ချီတံ့ချီတံ့ပြုဟန်ဖြင့် အတော်ကြာနေပြီးမှ . . .

“အမှန်က ဒီလိုဆရာ . . . ၊ စက်သူဌေးသားနဲ့ သမီးရည်းစား ဖြစ်ကြရာက ကိုယ်ဝန်ရှိလာရော၊ အဲဒီလိုကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ သူဌေး သားက ခွာသွားတယ်၊ တရားတဘောင်စွဲနေရင်လဲ သူဌေးနဲ့ ဆင်းရဲသား ဆိုတော့ တုပြိုင်ဖို့ အခက်သားကလား၊ နောက်ပြီးတော့ အမှုနိုင်တာ၊ မနိုင်တာအပထား၊ အရှက်တစ်ကွဲ၊ အကျိုးနည်း၊ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ရ ဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကိုတစ်ခြားမြို့မှာသွားဖွားတယ်၊ ကလေးလဲ အဖတ်မတင်ရှာပါဘူး၊ သူကတော့ ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်တာပါပဲ၊ သို့ပေမယ့် ဒါမျိုးဆိုတာက အင်မတန်အနံ့ထွက်တဲ့ဟာမျိုးကလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရိပ်မိကုန်ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ လူကောင်းသူကောင်းတွေက ရှောင်ကြ တယ်၊ ကလေးကခြေကျပြန်တော့လဲ သူက မယူချင်ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အပျိုကြီးအမည်ခံပြီး ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့တာပဲ”

ဤလည်း သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ပင်။ မိန်းကလေးများသည် ခရီး မလွန်အောင် ထိန်းသိမ်းရပေမည်။ အထက်ပါမိန်းကလေးသည် ထိန်းသိမ်း နိုင်ပါဘိမူကား သူဌေးသားနှင့်ညားမည်ဟု အတပ်ဆိုနိုင်၏။ ယခုမူကား ပန်းတိုင်မရောက်မီ လှေပေါက်သဖြင့် ကမောက်ကမဖြစ်ရရှာလေသည်။ မိန်းကလေးများ သတိထား မှတ်သားဆင်ခြင်ဖွယ်ပင်တည်း။

အပျိုလှိုမနေမိလို့ ငိုမိတယ်လေး

မိန်းကလေးများအတွက် ‘အပျိုစင်’ ၊ ‘အပျိုစစ်’ ဘဝဟူသည် အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အဖိုးတန်ဆုံး၊ အထွက်မြတ်ဆုံး၊ ရတနာအစစ်ဆုံး ‘အမြုတေ’ ပင်ဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်မပြုရသေးသော ကျွန်ုပ်တို့၏သမီးများ၊ နှမများ၊ တူမများသည် အိမ်ထောင်မပြုရသေးမီ (ဝါ) လက်မထပ်ရသေးမီ ‘အပျိုစင်’ဘဝလျှောက်ပျက်သုဉ်းခြင်းမရှိအောင် ကြီးစွာသော သတိကိုဆောင်ရပေမည်။

ဤ ‘အပျိုစင်’ ဘကို မည်သည့်တိုင်းပြည်၊ မည်သည့်လူမျိုး မဆိုအဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အထွက်အမြတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြ၏။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် အပျိုကြီးအမည်ခံ မိန်းကလေးကဲ့သို့ ‘သမီးရည်းစားလည်းမက’ ဟူသော အဖြစ်မျိုး၊ ဖုံးမနိုင် ဖိမရသော ကိစ္စမျိုးဖြစ်ပွားခြင်းကို မဆိုထားဘိ။

- ယောက်ျားကလေးများနှင့် ဒွေးရောယှက်တင်နေခြင်း။
- ယောက်ျားကလေးများနှင့် ခင်မင်ပွန်းတည်းလွန်းခြင်း။
- ယောက်ျားကလေးများနှင့် အတူသွားလာနေထိုင်ခြင်း။
- ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးဦးနှင့် ရည်းစားထားခြင်း။

ရန်အောင်စာပေ

စသည်များကိုပင် ကြီးစွာသောသတိဖြင့် ရှောင်ကြဉ်အပ်လှပေသည်။
ဤတွင် မေးဖွယ်ရှိပါ၏။ “ရည်းစားမထားရရင် လင်သားလဲ
မယူရတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေးတွေအားလုံး အပျိုကြီး
ချည့်လုပ်နေရတော့မလား”

ဤအမေးအတွက် လုံလောက်သောအဖြေရှိပါ၏။

သီလရှင်မလုပ်နိုင်သော မိန်းကလေး၊ ဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်ကို
ဆောက်တည်ကာ အပျိုကြီးမလုပ်နိုင်သောမိန်းကလေးများအရွယ်ရောက်
လာလျှင် သင့်သူ တော်သူ ကောင်းမြတ်သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုကြရ
ပေမည်။

သို့သော်အလှူရှင်မှန်းသိအောင် အလှူမကျင်းပသေးမီ မဏ္ဍပ်တိုင်
မတက်ချင်ပါနှင့်။

ဆိုလိုရင်းကား ‘ရည်းစား’ ဟူသည် မိမိနှင့်လက်ထပ်လျှင်
သင်လျော်မည်ထင်၍ လျာထားမှန်းဆထားသူဖြစ်၏။ သို့လျာထား မှန်းဆ
ခြင်းကို ကာယကံရှင်နှစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် ကာယကံရှင်တို့၏ မိဘဆွေမျိုး
ရင်းနှီးသူများသိလျှင် တော်ပေပြီ။

“မ၊ မည်သူနှင့် မောင် ဘယ်ဝါ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေပြီကွ” ဟု
လှည်းနေ၊ လှေအောင်း၊ မြင်းဇောင်းမကျန် သိဖို့အရေးမဟုတ်ချေ။
(ဝါ)တောအရပ်များတွင် အလှူလုပ်ခါနီး ‘ဗျိုး’ ဟစ်သလိုဟစ်၍ပြုရသော
ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူကား ‘ရည်းစား’ ဟူသည် မှန်းဆ ရာထားချက်မျှ
သာဖြစ်ရာ နေရာ ကျမကျ၊ ကိစ္စ အောင်မြင်၊မအောင်မြင်ကို အဘယ်
မှာလျှင် သိနိုင်ပါအံ့နည်း။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏မိုက်မှားချက်ကိုကြည့်လျှင်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြုံကြိုက် သဘောနှစ်ခြိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ

ရန်အောင်စာပေ

သိကြားမင်းက နကင်းနှင့် ဆင်းကာ မယ်ဘဇာ မောင်ဘဇိတို့လက်ထပ် တော်မူပါဘိဟု ဗျာဒိတ်ပေးခြင်းလည်းမဟုတ်၊ သတ္တဘာဂ ဖူးစာရေးနတ် မင်းက စုတ်ချက်ကြီး ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်မောင်မင်းနှင့် မယ်မိ အိမ်ထောင်ဘက် ပြုလေဘိဟု ကတိဝန်ခံချက် ပေးခြင်းလည်း မဟုတ်။

ကျားနှင့် မ တို့သွားရင်းလာရင်းကူးသန်းရင်းဖြင့် အလှဉ်းသင့်၍ တွေ့ဆုံကာ စိတ်ထဲမှာ ကြံစည်ကြခြင်းသာလျှင်ဖြစ်ရာ၊ ရည်းစားဟူ၍ ထားကြသူတိုင်း အကြောင်းပါကြ၊ လက်ထပ်ရမည်ဟု ဒိဋ္ဌမပြောနိုင်ချေ။

အကယ်၍လူသိရှင်ကြား သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြပြီဟု ဟိုးလေး တကျော် ဖြစ်နေပြီးမှ အကြောင်းမသင့်၊ အခွင့်မသာ၍ မညားရပါလျှင် ယောက်ျားမှာ မထောင်းသာ၊ မိန်းကလေးမှာသာ နာမည်ပျက်တတ်၏။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘အပျိုကြီးအမည်ခံ’ မိန်းကလေး၏အဖြစ် မျိုး မဟုတ်သည့်တိုင်အောင်၊ ရည်စားပျက်၊ရည်းစားကွဲ၊ရည်းစားနှင့် လွဲရသူများမှာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာပျက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ထို့ကြောင့် ရည်စားထားလျှင် လူမသိအောင် ထားရ၏။ ‘သမီး ရည်းစားလည်း မက’ ဆိုသောအဖြစ်မျိုးသို့ ဘယ်အခါမျှမရောက်အောင် ကြီးစွာသော သတိကို ဆောင်ရပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမူကား ယောက်ျားဟူသည်ကလေးနှင့်အင်မတန်တူသော သတ္တဝါများဖြစ်၏။ ကလေးသည် ကစားစရာတစ်ခုကို မရလေ လိုချင်လေ ဖြစ်၏။ ထိုကစားစရာကို တကယ်ရ တကယ်ပိုင်လျှင် အခြားကစား စရာအသစ်ကို ပူဆာတတ်ပြန်၏။

ထိုနည်းတူပင် ယောက်ျားများမှာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို တကယ်ပိုင်ဆိုင် စိုးမိုးပြီဟူသော အခြေအနေမျိုးသို့ရောက်လျှင် စိတ်တစ်မျိုး ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်တတ်၏။

ရန်အောင်စာပေ

ဤတွင် လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ပြီးသော လင်မယားထက် သမီးရည်းစားဘဝမှာ ပို၍စိုးရိမ်ရလေသည်။ အကြောင်းမူကား လူသိ ရှင်ကြား လက်ထပ်ပြီးသောအခါတွင်ကား ‘ဒါ ကျွန်မလင်’ ဟု ထင်ထင်ရှားရှားပြောနိုင်၏။ တရားဥပဒေအရလည်း ပိုင်ဆိုင်၏။ သမီး ရည်းစားဘဝတွင်ကား ဤသို့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောပိုင်ခွင့်မရှိရကား စည်းမဲ့သော ယောက်ျားများ၏ လှည့်ဖြားသွေဖီခြင်းကို ခံရတတ်လေသည်။

၎င်းအပြင် သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်။ ရည်မှန်းထားသူလည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် အများသူငါတို့၏မျက်စိတွင် အမြင်မတော်အောင် ရောနှောယှက်တင် နွဲ့ယှဉ်သွားလာခြင်း မပြုအပ်ပေ။

သို့ ဘယ်လိုမျှမဟုတ်သူနှင့် အတူယှဉ်တွဲသွားလာမှုကြောင့် ဤ ယောက်ျားနှင့် ဤမိန်းမ ရိုးမှရိုးပါလေစဟု ထင်မြင်ခြင်းခံရလျှင် နစ်နာ လျက် တန်ဖိုးယုတ်ကာ လူကောင်း သူကောင်းတို့ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ခံရတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုတော်သူတစ်ဦးက ဤသို့ပြောဆိုဖူး၏ ။

“မောင်ရန်ရာ. . . ငါလေ အခုပေါင်းနေတဲ့ ငါ့မယားနဲ့ အကြောင်း ပါကြသကွ၊ ငါ့မယားမှာ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဘူး၊ အထီးဆို ယင်ဖို တောင် မသန်းဖူးတဲ့ အပျိုစင်ကလေးလို့ ထင်နေမိသကဲ့ကဲ့၊ အဲ. . . ငါနဲ့သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးတော့မှ အရင်က ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ ကြားရတော့ ငါဖြင့်လေ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာကွာ မပြောပါနဲ့တော့”

ယောက်ျားဟူသည် ဤလိုသတ္တဝါမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ရိုးကား အိမ်ထောင်မကျခင်က ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်၊ နစ်ချင်သလိုနစ်ခဲ့တတ်ကြ သော်လည်း သူတို့လက်ထပ်ယူသည့် မိန်းကလေးမှာ အလျင်က ရည်းစား ရှိခဲ့ဖူးသည်ဆိုခြင်းကိုပင် မကြားဝံ့မခံသာ ရှိတတ်ကြလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

အရင်က ရည်းစားရှိဖူးရင် . . အရင်က ဟိုယောက်ျား၊ ဒီယောက်ျား
နဲ့တွဲပြီး သွားလာဖူးရင် သူတို့ချင်း လွတ်လွတ်ကင်းကင်းမှ ရှိပါလေစ။
လင်သည် ယောက်ျားတို့သည် မိမိတို့၏ဇနီးအား ဤနည်း
တွေ့တောကာ သင်္ကာယနမကင်း ဖြစ်တတ်၏ ။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးဟူသည် မြူမှုမတင် သန့်ရှင်းစင်လျက်
‘အပျိုစင် အပျိုစစ်’ ဘဝကို အရအမီ ကြိုးကုတ်အားထုတ်သင့်ကြပေ
သည်တကား။

နောက်တစ်ချိ ကြောက်ပြီကွယ် ခင်လေး

ယောက်ျားကလေးများနှင့် ဒွေးရောယှက်နေခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး၊ ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးများကို သူတစ်ပါးနမ်းပြီး သော ပန်းပွင့်ပမာ အထင်အမြင်သေးကာ ရှောင်ဖယ်လိုကြ၏။ ။ လင်သား ရဖူးသော မိန်းမများ၊ ကလေးရဖူးသော မိန်းမများကိုကား နွမ်းနယ် ကြေမ့နေသည့် ပန်းပမာ ပို၍ပင် ရှောင်ကြဉ်ကြတတ်လေသည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် စက်သူဌေးနှင့် ကလေးရဖူးသော မိန်းမအား လူကောင်းသူကောင်းများက ရှောင်ကြဉ်ကြသည်ကို ထောက်၍ ကြည့်လေ။

၎င်းပြင် မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မိမိကစိတ်ရိုး၊ သဘောရိုးဖြင့် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ရောရောနှောနှော ရင်းရင်း နှီးနှီးနေငြားအံ့။ ယောက်ျားကလေးများနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ သွားလာကူးသန်း ခြင်းပြုအံ့။ မိန်းကလေး၏ စိတ်တွင်ကား ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားများမှာကား သာယာခြင်း၊ ဇိမ်ခံခြင်း၊ စိတ်ကူးဖြင့်ကြည်နူးခြင်းများ ဖြစ်တတ်ကြလေရာ သူစိမ်းယောက်ျား၏ ကြည်နူးသာယာမှုကို ခံရခြင်းမှာလည်း မိန်းကလေးအတွက် ဂုဏ်ပျက်ဖွယ် ကိစ္စတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်တုံလော။

ရန်အောင်စာပေ

၎င်းပြင် လူမှန်သမျှ အသစ်အဆန်းကိုကြိုက်၏။ အကောင်းအမွန်ကို မြတ်နိုး၏။ စိတ်သာယာကြည်နူးမှုကို လိုလား၏။ မိမိအား ဒုက္ခပေးသည့်သူကို စက်ဆုပ်၏။ ဤသဘောတွေကို သိ၍ ထားပြီးလျှင် မိန်းကလေးများသည် မိမိ၏ရည်းစားအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏လင်သားအပေါ်တွင်လည်းကောင်း ပြုစု ယုယ ဆက်ဆံရာတွင် မိမိအား အမြဲသစ်သည်၊ ကောင်းသည်၊ ဆန်းသည်၊ မွန်မြတ်သည်ဟု ထင်နေအောင် ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းကြရပေမည်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရာ ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်းက သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကိစ္စတစ်ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“သူငယ်ချင်းရာ. . . ငါ့မှာ တွေ့လိုက်မှဖြင့် အဆန်းချည်းပဲကွ၊ မကြာသေးခင်က ငါလေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ တော်ပုံတော်ပန်းနဲ့မို့ ငါလဲ သူ့ကိုယူမယ်လို့စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလိုက်မိသကွာ. . . ၊ အဲဒီလို စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးမကြာခင်ဘဲ သူနဲ့ငါ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြရောဆိုပါတော့ကွာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးတော့ ‘သမီးရည်းစားလည်း မက’ ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားကြပါလေရော”

“အေး. . . အဲဒီလို ဘဝမျိုးရောက်မှ ဘာ သမီးချော အမူအကျင့် တွေပေါ်လာတော့တာပဲကွာ၊ သူနဲ့ငါ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးမဖြစ်ခင်ကတော့ တကယ့်ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပိပိယိယိ ၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး နေသလောက် အဲဒီလိုအရင်းအနှီးကြီးရင်းနှီးကြတဲ့အခါကျတော့ ဗိုင်းတောင့်တွေ လေဗွေမွေ့သလို ထချင်တိုင်းထ၊ မြူးချင်တိုင်းမြူး၊ ရူးချင်တိုင်းရူးနဲ့တစ်ခါတည်း တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ကျင့်တော့တာပါပဲကွာ”

ရန်အောင်စာပေ

“ငါတော့ အတော်အံ့ဩသွားတယ်၊ စိတ်လဲပျက်တယ်၊ စိတ်မကောင်းလဲဖြစ်မိတယ်၊ သူလိုချင်တာတွေ ငါ့ကိုမှတာတဲ့ကွာ၊ နိုင်လွန်အုပ်တဲ့၊ ရေဒီယိုတဲ့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တဲ့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကတော့ သူစီးချင်လို့ဆိုပဲ၊ ငါ့မှာ သူလိုချင်တာတွေကို ဝယ်ခြမ်းပေးနိုင်လောက်အောင်ချမ်းသာတဲ့လူလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့သူ့ကိုသာယူမိလို့ အကြင်လင်မယားဖြစ်ရင် သူလိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးနိုင်လောက်အောင် ငါ ဓားပြတိုက်ရမယ်လို့ ထင်မိသကွ”

“ဒါထက်ဆိုတာကတော့ ကချင်က၊ ခုန်ချင်ခုန်နဲ့ ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်တဲ့ မြင်းလိုပါပဲကွာ... အေ... အဆိုးဆုံးကရှိသေးတယ်၊ ငါကသူ့ကို ချစ်စနိုးလို့ စာ တဲ့ ပြောင်တဲ့အခါမှာ ငါ့ကို မအေနှမဆဲသေးတယ် မောင်ရေ”

“အင်း... ဒီကလေးမနဲ့အိမ်ထောင်ပြုရင် ငါတော့ ခက်ထာရဲ့ ဟိုဘက်ဆယ်ဘူတာလောက် လွန်တော့မှာပဲဆိုတာ သိတာနဲ့ပဲ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ရတယ်ကွာ၊ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းပေမယ့် လဲမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ လင်ရယ် မယားရယ်ဖြစ်မှ ကွဲကွာရတာနဲ့စာရင် အခုလို သမီးရည်းစားဘဝကကွဲရတာက သူ့အတွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ တော်သေးရဲ့ အောင့်မေ့ပြီး မလွဲသာလွန်းလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး သူနဲ့ ခွဲခွာရေးလုပ်လိုက်ရတာကွ”

ထို ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း ပြောစကားကို ထောက်ထားကာ သင်ခန်းစာယူရန် အချက်များစွာရှိပေသည်။

လူတို့၏ ဓမ္မတာ အကောင်းအမွန် အသစ်အဆန်းကိုသာလျှင် အလိုရှိတတ်မြဲဖြစ်ရာ သမီးရည်းစားဖြစ်ဦးစက ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်း ကြံ့ကြီးတစ်ခွဲသား လုပ်နေသဖြင့် အထင်ကြီးကာ တကယ်ယူတော့ မည်ဟုကြံစည်ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ ဗီဇစရိုက်တွေပေါ်၊ မြင်မတော် ရှုမကောင်း၊

ရန်အောင်စာပေ

သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်း၍ပြုသည့်အတွက် စိတ်ပျက်၍ လက်လျှော့ ခပ်သော့သော့ ဆုတ်ခွာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသာဓကကိုထောက်ထားကာ မိန်းကလေးများသည် ဣန္ဒြေ သိက္ခာကို ‘သေသည်တိုင်အောင်’ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သင့်ကြ၏။

သမီးရည်းစားမျှမဖြစ်မီ တွေ့ဦးစက အပြောအဆို အနေအထိုင် ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်း၊ ချုပ်တည်းပြုပြင်နေမှုကြောင့် အထင်ကြီးကာ အကောင်းအမြတ်မှတ်ကာ ယောက်ျားများ မက်မောတွယ်တာခြင်းဖြစ်၏။

သို့မဟုတ်မဟုတ် ယောက်ျားသည် သမီးရည်းစားဖြစ်သောအခါလည်း ပထမမူလက ထိုနည်းအတိုင်းပင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ကလေးနေသည်ကို မြင်လိုတွေ့လို အထင်ကြီးလို စွဲမက်လို၏။

“ငါနဲ့သူ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေပေါ့ဟာပဲ၊ ငါဘယ်လိုနေနေ သူမေတ္တာပျက်မှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု မိန်းကလေးများထင်မှတ်ကာ အထင် သေးစရာ၊ အမြင်မှားစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာတို့ကို ပြောမိ ပြုမိ လုပ်မိ မှားပါက ယောက်ျားများစိတ်ပျက်လျက် ချစ်သက်ကြွေကာ ကွဲကွာခြင်းဘူတာသို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ကပ်တတ်လေသည်။

သမီးရည်းစားဘဝတွင်ပင် မဆိုထားဘိ၊ မိမိတို့ချင်း အကြောင်း ဆက်၍ ပေါင်းဖက်ကာ လင်မယားဘဝသို့ရောက်ကြသည့်တိုင်အောင်. . .

မိမိတို့ချင်းသမီးရည်းစားမဖြစ်မီက သိက္ခာဣန္ဒြေ စောင့်စည်းကာ အထင်ကြီးအောင်နေခဲ့ကြလိုနေသင့်ကြ၏။ သမီးရည်းစားဘဝလိုပင် မက်မောတွယ်တာ၊ မေတ္တာတွေ ကရုဏာတွေပိုအောင် ကြည်ချိုရွှင်ပျ ချစ်စရာအမှုအရာမျိုး နေသင့်၏။

“ငါ အပျို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ လင်နဲ့သားနဲ့ အအိုဖြစ်ပါပြီ၊ ငါ့လင်ဟာ ငါ့လင်ပဲပေါ့၊ ငါဘယ်လိုနေနေ ငါ့လင်ဟာ ငါ့ချစ်မှာ

ရန်အောင်စာပေ

ပါပဲ”ဟု အထင်ရောက်ကာ အဝတ်အစား၊ အပြီးအလိမ်း၊ အနေအထိုင် တို့ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မနေထိုင်သင့်ချေ။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ယောက်ျားဟူသည် ကလေး နှင့်လွန်စွာတူသော သတ္တဝါတွေဖြစ်ရာ အရုပ်ကလေးတစ်ခု ဟောင်း လျှင် အရုပ်အသစ်ကို ရှာလို၊ ရလို၊ သုံးစွဲလို၏။

ထိုကဲ့သို့ပြီးကဖြစ်နေတတ်သော စိတ်ပျက်စရာ မယားများကြောင့် လင်သားတို့ မယားငယ်ယူကြသည်လည်း ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် သမီးရည်းစားဘဝမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လင်မယားဘဝသို့ပဲ ရောက်ရောက်၊ အပျိုစင်၊ အပျိုစစ်ဘဝက ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်နေသလိုပင် နေကာ အပြီးအလိမ်း အဝတ်အစားများလည်း လင်သားမက်မောတွယ်တာ မေတ္တာစိတ်တွေပွားအောင် ဆင်မြန်းဝတ်စားပါမှ မောင်မင်းကြီးသား လူငနွား တို့သည် ကြီးမားသော တွယ်တာခြင်းဖြင့် ယမင်းအလှ မြာမဒကိုသွားရည်ကျကာ အပါးမှမခွာနိုင်ဘဲ မက်မောမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်း အတွင်းရေးဖော်လျက် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းအပ်ပါသတည်း။

သောင်းကျန်းသည့်ခိတ် ဤသို့နိုင်

“ကျွန်တော် မိန်းမလိုချင်လှပြီ ဆရာ”
ဤသို့ပြောလာသည့် သတ္တဝါကလေးများကိုလည်း တစ်ခါခါ
တွေ့ရ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်က “နင် မိန်းမလိုချင်တာ ငါက ဘာလုပ်
ပေးရမှာလဲဟင်-ခွေးမသားကလေး၊ နင့်ကိုမိန်းမရှာပေးရဦးမှာလားဟ”

ဤသို့ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် အောက်ပါ အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ သဘောမျိုးကို
ဟောပြောပြသ ဆိုဆုံးမရ၏။

အထက်အခန်းများတွင် ဆိုခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း လူသတ္တဝါမှန်သမျှ၏
အာဝေဏိကသဘာဝတာဝန်မှာ အသက်နှင့်ခန္ဓာရှည်ကြာစွာတည်မြဲမှုနှင့်
မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုပင်ဖြစ်သည်။

မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် အရွယ်ရောက်
လာသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အချစ်စိတ် အချစ်တွေ့တွေဝင်ကာ ချစ်အာရုံ
ကို ခံစားလိုသည်။ (ဝါ) အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်ပေါ်လာသည်။

သစ်ပင်များ၊ တိရစ္ဆာန်များမှာမူကား အိမ်ထောင်ပြုရန် (ဝါ)
မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုကိုဆောင်ရွက်ရန်အချိန်ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ရန်အောင်စာပေ

တစ်စုံတရာ အတားအဆီးအပိတ်အပင်မရှိဘဲ အိမ်ထောင်ပြုကြသည်။
(ဝါ) မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုတာဝန်ကို အားသွန်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

လူများမှာမူကား အိမ်ထောင်ပြုရန် အရွယ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် (ဝါ) အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ် ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တိရစ္ဆာန်ပမာ လျင်မြန်စောစွာ ချက်ချင်းလက်ငင်း အိမ်ထောင်ပြု၍ မဖြစ်ချေတကား။

အကြောင်းမူကား လူ့ထုံးစံ၊ လူ့ဓမ္မတာ၊ လူ့စည်းကမ်း စနစ် ကန့်သတ်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အရ အိမ်ထောင်ပြုလိုလျှင် လူသိရှင်ကြား အခမ်းအနားလုပ်ရ၏။ ထိုအတွက်လည်း ငွေကုန်ကြေးကျ များပေသည်။

ထိုအခမ်းအနားအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျမများရန် ယခုခေတ်တွင် ရုံးမှာလက်ထပ်လျှင် စရိတ်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ကိစ္စပြီးစီးနိုင်သည် ဖြစ်သော် ငြားလည်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရေး စသော လူမှုရေးရာ၊ လူ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေ များပြားစွာရှိပေသေးရာ နောင်ရေးမဖူလုံဘဲလျက် အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်ခုံသို့ တက်၍ ကရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်လူများမှာ အရွယ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် (ဝါ) အိမ်ထောင်ပြုလိုသည့်စိတ် ပေါ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထောင်ပြုနိုင် သူကား အနည်းအကျဉ်းမှသာရှိလျက် ကျန်လူများမှာမူကား ပညာမပြည့်စုံ သေး၍၊ စီးပွားရေး၌ မဖူလုံသေး၍၊ အိမ်ထောင်ဘက်မတွေ့သေး၍ စသော လိုလေသေးကိစ္စအဝဝတို့ကြောင့် နောက်ကျနှောင့်နှေး၊ အိမ်ထောင် ရေးဇာတ်ခုံတွင် မြူးခုန်ရွှင်ပြ ဝင်၍မရဘဲ အချိန်ဆွဲ၍နေကြရ၏။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပါကနှင့် အကြောင်း မညီညွတ် မှုကြောင့် ဆိုင်းငံ့ဖင့်ကြာ အချိန်ကာလဆွဲ၍နေရသေးသောအခါ အိမ်ထောင် ပြုချင်စိတ် (ဝါ) အချစ်စိတ်သည် ယိုဖိတ်ပေါက်ကွဲ အသည်းအူ

ရန်အောင်စာပေ

ပြောင်းပြန်လန်မတတ် အခံရကျပ်လျက် အရူးဇာတ်ခင်းသလိုပင် တစ်ခါ တရံ ဖြစ်ကြရတတ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော မိုက်မဲအဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာရာဂ၊ ပြွမ်းပြွမ်းထလျက် ဥမ္မတ္ထကဖြစ်သောအခါတွင် . . .

‘အချစ်တွင်မျက်စိမရှိ၊ (ဝါ)အချစ်သည်အကန်း’ ဟူသော စကား အတိုင်း မျက်ကန်းပမာ ထင်ရာကိုစွတ်၍လုပ်မိမှားသဖြင့် ကြီးမားသော ဒုက္ခနှင့် တွေ့ရတတ်၏။

မိန်းကလေးများမှာလည်း ထိုသည့်ရောဂါ အဆိပ်နာက ပြင်းစွာ နှိပ်စက်လေရကား မဆင်ခြင်မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အိမ်တွင်ရှိသည့်မာလီ၊ အစေခံ။ ဒရဝမ်၊ ပျာတာ၊ ဒရိုင်ဘာတို့နှင့်မတော်မလျော်ရာ ဖြစ်ကုန်ကြ တတ်၏။

ယောက်ျားများမှာလည်း ထိုနည်းမခြား မှောက်မှားလွန်ကျူး အရူးအမူးဖြစ်ကာ မသွားအပ်သည့်အိမ်ယာသို့ သွားလျက် ကြီးမားသော ရောဂါပိုးကို သည်ပိုးယူဆောင် ဝှိုခေါ်အောင် ဒုက္ခရောက်ရကား နှုသုနှု၊ ကန်သူကန်း၊ ရူးနှမ်းသူရူးနှမ်းလျက် သက်တမ်းစေ့မနေရဘဲ သေရွာသို့ ကြွကြ ရတတ်လေသည်။

‘ကာမရောဂါ၊ ကိုယ်တွင်းနာကား၊ ကုရာနတ္ထိ၊ ဆေးမရှိ’ ဟူ သော စကားကို ရှေးပညာရှိကြီးများ ပြောဆိုရေးသားထားခဲ့သော်ငြားလည်း အနာသိလျှင် ဆေးရှိရမည်မှာ အမှန်သာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။

အချစ်စိတ်၊ (ဝါ) ကာမစိတ်၊ (ဝါ) တစ်ထောင်ငါးရာကိလေသာ စိတ်ကား စိတ်ကောင်းလော၊ စိတ်ယုတ်မာလောဟု စောကြောစစ်ဆေး ဉာဏ်ဖြင့်တွေးလျှင် ကလေးမဟုတ်သည့် အရွယ်ရောက်ပြီးသူမှန်သမျှ အနီကာမစိတ်၏ ဆိုးရွားယုတ်မာ ရွံစရာကောင်းပုံကို အလုံးစုံသိကြမည် သာ ဖြစ်ပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုသည့်မကောင်းသော စိတ်ယုတ်မာ ယင်းတဏှာကို ဘဇာကြောင့် လက်ခံသိမ်းပိုက် အလိုလိုက်၍ ထားရမည်နည်း။ ဤသို့တွေးကာ ဖြေဆေးကို ရှာကြရာ၏။

၎င်းပြင် လူဟူသည်မှာ တိရစ္ဆာန်နှင့်မတူ တလူလူဖြင့် ဉာဏ်ဖြူ ဉာဏ်စင်၊ အသိဉာဏ်ဝင်တတ်သောကြောင့် လူဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

တိရစ္ဆာန်များမှာကား စားမှု၊ အိပ်မှု၊ အိမ်ထောင်ပြုမှု ဤသုံးခု ကိုသာလျှင် သိ၏။ လူများမှာ တိရစ္ဆာန်ပမာ ထိုသုံးခုသာသိလျှင် တိရစ္ဆာန်ဟုပင် ခေါ်ရချိမ့်မည်။

လူဖြစ်လာလျှင် အသိဉာဏ်ကို စေစားကာ မိမိ၏ချမ်းသာသုခ ရကြီးရအောင် လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြရာ၏။

အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်ကား အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သဘာဝက လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသဘာဝစိတ်မိုက်ကို အလိုက်သင့်ရေစုန်မျှောလျက် ဘသား ချော၊ ဘသမီးချောတို့က မလိုက်သင့်ပေ။ သဘာဝစိတ်မိုက်ပေါ်လျှင် သိတတ် မြင်တတ် ဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ်စိတ်၊ ဝိဇ္ဇာစိတ်၊ အလိမ္မာစိတ်ကို ရှေ့ဆောင်ပြုကာ စိတ်ရှူးစိတ်မိုက်ကို နှင်ထုတ်ပစ်ရာ၏။

စိတ်ယုတ်စိတ်မိုက်ပေါ်လျှင် “ဤကား စိတ်ယုတ်မာတည်း။ ဤ စိတ်သည် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးမယ့်မာရ်နတ်ပေတကား။ ဤစိတ်မျိုးကား ခွေးစိတ်၊ ဝက်စိတ်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ဤစိတ်မိုက်၏ သွေးဆောင်ရာသို့ လူရင့်မာ ကြီးပါလျှင် တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာမျှမထူးဖြစ်တော့မည်” စသည်ဖြင့် အသိ ဉာဏ်ဝင်ကာ ထိုစိတ်ယုတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖျောက်၍ပစ်ရာ၏။

ဖျောက်နည်းကား စိတ်ဟူသည် နှစ်ထွေနှစ်မျိုး တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်တည်း ပေါ်သည်မဟုတ်ချေ။ စိတ်ဆိုးဝင်လျှင် စိတ်ကောင်းမရှိ၊ စိတ်ကောင်းရောက်လျှင် စိတ်ဆိုးပျောက်၏။

ရန်အောင်စာပေ

ထို့ကြောင့် စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်မာတို့ဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာ စီးဖြန်းခြင်း စသော တရားစိတ်၊ တရားအလုပ်များ ဆောင်ရွက်နိုင်၏။

အချစ်စာပေ၊ ကာမစာပေမဟုတ်သော စာကောင်းပေမ္မန်တို့ကို ဖတ်ရာ၏။ သင်္ခါရမ္မကို ဆင်ခြင်ရာ၏။ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် စကားကောင်း စကားမွန်ပြော၍ နေရာ၏။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဘောလုံး ပွဲစသည်များကြည့်ရှုနိုင်၏။ စိတ် နှစ်သက်ဖွယ် ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်သော ရှုမြင်ကွင်းများကိုကြည့်ရာ၏။ ဤသို့နည်းဖြင့် စိတ်ကောင်းဝင်အောင် ပြုလျှင် အနီစိတ်ယုတ်မာသည် ပြေးခွာပျောက်ပျက်ရမည် အမှန်ဖြစ် သတည်း။

နု၊ ရူး၊ ကျိုး၊ ကန်း၊ ရောဂါဆန်း

တစ်နေ့သောအခါ သူငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက် သွားကြရာ အိမ်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထို ဆိုင်တွင်ရှိသောပစ္စည်းတစ်ခုကို အလိုရှိသဖြင့် ဝင်ရောက်ဝယ်ယူကြပြီး နောက် ဆက်လက်လမ်းလျှောက်ကြစဉ်. . .

ကျွန်ုပ်က “အဲဒီအိမ်ဟာ အသက်မွေးမကောင်းဘူး ထင်တာကွ” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူပါလာသူ သူငယ်က “ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဆရာဘယ်နှယ့်ကြောင့် သိလဲ၊ ဘာလဲ၊ ညာလဲ” စသည်ဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို မေးလေတော့ရာ. . .

ကျွန်ုပ်က “ဘာလဲကွ. . . မင်းက ရောဂါကို ငွေပေးပြီး ဝယ်ချင် သေးလို့လား” ဟု အစချီကာ အောက်ပါ ကမြင်းနာဠိကာကို ဟောပြု ရပေတော့သတည်း။

တိုင်းပြည်တိုင်းလိုပင် ဤအသက်မွေးမကောင်းသော မိန်းကလေး များရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲသောတိုင်းပြည်၊ ဉာဏ်ပညာနည်းပါး သော တိုင်းပြည်တို့မှာ ပို၍များတတ်ပေသည်။ ဤတွင် ဉာဏ်ပညာ ဆိုသည်မှာ စိတ်နေစိတ်ထား ယုတ်ညံ့၊ စာရိတ္တမကောင်းခြင်းကို ဆိုလို သည်။

ရန်အောင်စာပေ

နိုင်ငံကြီး တိုင်းကြီးပြည်ကြီးများတွင်ပင် ဤအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူ၊ ဤအလုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ စီးပွားရှာသူ မြောက်မြားစွာရှိကြပေရာ စိတ်နေစိတ်ထား ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းသောကြောင့် ဤအလုပ်ကို လုပ်ကြရသည်။ (ဝါ) ဤအလုပ်ကို တည်ထောင်ကာ စီးပွားရှာကြသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုဟူသည် တိုက်ကြီး တာကြီးနှင့် နေနိုင်ခြင်းပေါ်တွင်မတည်၊ မော်တော်ကားကြီး စီးနိုင်သူနှင့် မဆိုင်၊ ခေတ်အလျောက် ဆင်မြန်းကာ ဖက်ရှင်ထုတ်တတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ အနီတိုက်ကြီးနှင့်နေ၍ မော်တော်ကားကြီးစီးကာ ခေတ်ဆန်အောင် ပြုပြင်ခြယ်လှယ်တတ်သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား စိတ်နေစိတ်ထား မမြင့်မြတ်ကပျက်စီးတတ်လေသည်။ အနောက်နိုင်ငံတွင် စာရိတ္တပျက်ပြားရသည့် မိန်းကလေးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပြည်က ပျက်စီးရရှာသည့် မိန်းကလေးများထက် လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်သည်ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်နေစိတ်ထား ယုတ်ညံ့မှု (ဝါ) လော်လီဖောက်ပြားသောစိတ် ကဲလွန်မှုကြောင့် ပျက်စီးရလေသည်။

တကယ် စိတ်နေစိတ်ထားမြင့်မြတ်၍ ယုတ်ညံ့သောအမှုကို အမှန်ပင် မပြုလိုသော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်ပါက အသက်သေခံ ခံမသာ၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤဘဝသို့ အရောက်ခံမည် မဟုတ်ချေ။

မိန်းကလေးများ ဤဘဝသို့ရောက်ရခြင်း၏ အခြားအကြောင်းများကား ပညာ၊ ဥစ္စာ ချို့တဲ့ဆင်းရဲမှုကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ အူမ၊ တောင့်မှ သီလဆောင့်နိုင်သည်ဆိုသော စကားအတိုင်း အူမ၊ မတောင့်ဘဲ ဆင်းရဲမွဲတေ စားရမဲ့၊ ဝတ်ရမဲ့အခြေသို့ ရောက်ရသောအခါ မျက်စိမှိတ်ကာ မတော်ရာကို ပြုရသူ လည်းရှိ၏။

၎င်းပြင် ခေတ်ဆန်လွန်းခြင်း၊ နံ့လွန်းခြင်း၊ ကမြင်းလွန်းခြင်းကြောင့်

ရန်အောင်စာပေ

ယောက်ျားတကာနှင့်တွဲ၊ ပျော်ရွှင်ပွဲသွား၊ ဖြီးဖို့၊ လိမ်းဖို့၊ အလှပြင်ဖို့၊ ပျော်ပါးဖို့လောက်သာ အာရုံစိုက်သော မိန်းကလေးများမှာလည်း တစ်စတစ်စနှင့် ပျက်မှန်းမသိပျက်ကာ နောက်ဆုံးတွင် အဖတ်ဆည်မရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ကြရလေသည်။

ထို့ပြင် မသူတော်များ၏ သွေးဆောင်လှည့်ဖြားမှု(ဝါ) အနိုင်အထက် နှိပ်စက်စေခိုင်းမှုကြောင့် မမှားလိုဘဲမှားကာ ဘဝတုံးရသော မိန်းကလေးမျိုးလည်းရှိပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအလုပ်သည် စင်စစ်မကောင်းသော အလုပ်၊ စုတ်ပဲ့ညစ်ညမ်းသော အလုပ်သာလျှင်ဖြစ်ရာ ဤအလုပ်ကိုလုပ်သူ မိန်းကလေးများ (အထူးသဖြင့်) ဤအလုပ်ကို တည်ထောင်ကာ စီးပွားရှာသူ လူမသမာများ ပျောက်ပျက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိမ်နင်းဖျောက်ဖျက်ပစ်သင့်သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ပို၍ဆိုးသည်မှာကား ဤအလုပ်ကို လုပ်သူများရှိနေလျှင် ဤနေရာမျိုးသို့ သွားသူများလည်း ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသော ရောဂါဆိုးကို ငွေပေး၍ဝယ်ကာ မရှုမလှခံစားကြရလေသည်။

ဤရောဂါကား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးရောဂါဖြစ်၏။ ဤရောဂါစွဲကပ်သဖြင့် သေချိန်မကျ၊ သက်တမ်းမစေ့သေးဘဲ သေဆုံးရသူတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်ရှိ၏။ အကယ်၍ အသက်မသေ တည်နေရသော်ငြားလည်း ရောဂါ၏ဒဏ်ကြောင့် ရူးခြင်း၊ နူးခြင်း၊ ကန်းခြင်း၊ ပင်းခြင်း၊ ကျိုးခြင်း၊ ဆွံ့အခြင်း၊ လူစဉ်မမှီခြင်းစသော ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးဝေဒနာတွေကိုသာ ခံစားရမည် ဖြစ်လေသည်။

အရူးထောင်သို့ ရောက်ရှိနေသော ရူးသွပ်သူများအနက် ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှသည် ဤရောဂါဆိုး၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့် ရူးသွပ်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ အနုဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသနေသော အနုဝေဒနာသည်

ရန်အောင်စာပေ

များစွာမှာလည်း ဤရောဂါကြောင့်ဖြစ်ပွားခြင်းသာလျှင်များ၏။ မျက်စိကွယ်သူ၊ နားလေးသူ၊ ဆွံ့အနေသူစသည်များတွင်လည်း ဤရောဂါနှိပ်စက်မှုကြောင့် ဝေဒနာစွဲကပ်သူ များစွာရှိလေသည်။

ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးပြန်သည်မှာကား ဤရောဂါသည် ကမြင်းထသူ ကာယကံရှင်တွင်သာလျှင် ရပ်တည်၍မနေဘဲ လင်မှသည် မယားသို့ ကူး၍၊ တစ်ဖန် သားသမီးသို့ ကူးစက်ပြန်လေရာ ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက်သာလျှင်မက၊ ဆွေမျိုးဆက်လေသမျှ ဤရောဂါက နှိပ်စက်သောကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှရောဂါအပေါင်းတို့ အနက် ကြောက်မက်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ရောဂါဆိုးပင် ဖြစ်၏။

အချို့ကလေးများသည် မွေးကတည်းက အနာတွေ ဗလပျစ်ပါလာတတ်၏။ အချို့ကလေးများမှာ မွေးကတည်းက မျက်စိကွယ်ကြရ၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ မိဘ၏ရောဂါဆိုး၊ အမွေကိုခံယူခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိမိ၏မတော်မတရား ဖောက်ပြားလော်မာမှုကြောင့် အပြစ်ကင်းသော မိမိ၏သားမယား၊ သနားဖွယ်ကောင်းသော မိမိ၏ရင်သွေးသားသမီး၊ မြေးမြစ်ကလေးများမှာ မရှုမလှဒုက္ခဝေဒနာပြင်းပြစွာခံကြရသည့်အဖြစ်သနစ်ကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် လူစိတ်ရှိသူမှန်သမျှ ဤရောဂါကို ရှောင်ကြဉ်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဤရောဂါကား ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝယ်ယူရသည်မဟုတ်၊ တစ်ကြိမ်ဝယ်၊ တစ်ကြိမ်မိုက်မှားရုံနှင့်ပင် ရောဂါအထုပ်အထည်ကြီး ရရှိနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတိရွာတွင် ကိုချစ်ဖုန်းဟူသော လူတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူကား လွန်စွာ ကာယဗလ ထွားကျိုင်းသန်မာလျက် ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ပြည့်စုံလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း

ရန်အောင်စာပေ

က အင်္ဂလိပ်များ စစ်သားစုဆောင်းရာတွင် ဝင်ရောက်လျက် စံပြစစ်သားကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

စစ်အတွင်းက အာရေဗျပြည်၊ ဘာဆရာမြို့၊ မြို့စောင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းရ၏။ ထိုစဉ်ကပင် အထက်ပါ ရောဂါဆိုးကို ဝယ်ယူရရှိခဲ့လေ သည်။

စစ်ပြီး၍ ပြန်လာသောအခါတွင်ကား ယခင်က ကိုချစ်ဖုန်းမဟုတ် တော့ပြီ။ အရိုးပေါ် အရေတင်လျက် ရောဂါဒဏ်ချက်ကို မရှုမလှခံစားရကာ မကြာမီပင် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

အကယ်၍ ကိုချစ်ဖုန်းသည် ထိုရောဂါကို မဝယ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ပါက ယနေ့ထက်တိုင်အောင် အသက်ရှည်လျက် ပထမကမ္ဘာစစ်ပြန် အင်မတန် နမူနာယူထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် သမိုင်းတွင် ကျန်ရစ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမူကား မိုက်မဲညစ်စုတ် ယုတ်မာဆိုးရွားသော ချစ်ဖုန်းဟူသည့် အမည်းကွက်ကြီးဖြင့်သာလျှင် သက်တမ်းမစေ့ဘဲ သေမင်းပြည်သို့ သွား ရရှာလေသတည်း။

မကောင်းအခဉ် ပြင်မရ

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့် မကောင်းသော အသက်မွေးမှုပြုသူ မိန်းကလေးများရှိသည့်အတွက် လူမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်ပါ နှစ်နာပျက်စီးတတ် ပေရကား ထိုမိန်းကလေးမျိုးကို ပျောက်ကင်းအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက် သင့်ကြ၏။

မျှော်မြင်ဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ်ပညာ အသိလိမ္မာမျိုး တိုးအောင် ပညာသင်ကြားခြင်း၊ စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြင့်လည်းဆောင်ရွက်နိုင်၏။

စီးပွားရေး ကျပ်တည်းခက်ခဲနေလျှင်လည်း မျက်စိမှိတ်ကာ ပြုတတ် ကြလေရာ၊ လူတိုင်း လူတိုင်း (ဝါ) မိန်းကလေးတိုင်း၏ စီးပွားရေး အခြေအနေကို ဖူလုံပြည့်စုံအောင် ပြုလုပ်ပေးဖို့လည်း လိုလေသည်။ ပညာမဲ့လျှင် စီးပွားရေးလည်း ချို့တဲ့တတ်၏ ။ စီးပွားခေါင်းပါးလျှင် ပညာလည်း ရှားပါးတတ်ပေရာ၊ စီးပွားနှင့်ပညာ (ဝါ) ပညာနှင့် စီးပွား ကား တစ်ခုကိုတစ်ခု အမှီပြု၍ နေသည့် အညမညပစ္စည်းများ ဖြစ်လေသည်။

စာရိတ္တပျက်ပြားနေသော မိန်းကလေးများအား စာရိတ္တပြန်လည် ကောင်းမွန်လာရခြင်းအကျိုးငှါ ‘ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့’ ဖွဲ့စည်းလျက် အကျင့်စာရိတ္တကို ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက် အသက် မွေးမှုအတတ်ပညာကို သင်ကြားပေးခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်ပေးကြ၏ ။

ရန်အောင်စာပေ

ဤသို့ပြုပြင်ပေးခြင်းအတွက် အကျိုးရှိသင့်သလောက် ရှိသော် ငြားလည်း ပျက်ပြီးမှပြင်လျှင် မပျက်ခင်ကလောက် ကောင်းချင်မှ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ပျက်ပြီးမှပြင်သည်ထက် မပျက်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းက ပို၍ကောင်း၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများ မပျက်စီးစေလိုသော ‘အမျိုးသမီး အဖွဲ့များ’၊ ‘ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များ’ မှစ၍ အစိုးရပါမကျန် တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံးသည် ‘ပျက်ပြီးမှပြင်ခြင်း’ ထက် ‘မပျက်စီးအောင် ကာကွယ်’ ခြင်းကို အပူတပြင်းလုပ်ဆောင်သင့်၏ ။

မိန်းကလေးများ ပျက်စီးရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ရှာချေမည်။ သို့ရာလျှင် အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း. . .

- (၁) ဉာဏ်ပညာနည်းပါးမှု၊
- (၂) ဝမ်းစာ မဖူလုံမှု၊
- (၃) လူမသမာတို့ သွေးဆောင်လှည့်ဖြားမှု
- (၄) လူယုတ်မာတို့က အနိုင်အထက် နှိပ်စက်စေခြင်းမှု

များသည်သာလျှင် ပျက်စီးရခြင်းအကြောင်းရင်းများဖြစ်ရာ၊ ထို အကြောင်းရင်းများ ပျောက်ကင်းအောင် အပူတပြင်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် ကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ပျက်ပြီးမှ ပြင်လျှင် အင်မတန်ခဲယဉ်းလှသော သာဓကတစ်ရပ် ကိုထုတ်ဆောင်ပြပါအံ့။

လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်စဉ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြသည်ကို ကြားရလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

“သူငယ်ချင်းရာ. . . ငါ့မှာ သားမယားမရှိလို့ သားမယားယူမယ် ကြံသကွ၊ ငါက တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့လူဆိုတော့ မယား မယူခင်စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိတယ်။ မယားဆိုတာ ဆင်းရဲတဲ့မိန်းမကိုပဲယူယူ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကိုပဲယူယူ ကိုယ်က လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးရတာပါပဲ။ ဒီတော့ ဆင်းရဲတဲ့မိန်းမလေး၊ အားကိုးအားထားမရှိတဲ့ မိန်းမလေးမျိုးယူရင် သူတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရာရောက်လို့ ကုသိုလ်တောင်ရသေးရဲ့လို့ ငါထင်သကွ။

“အဲဒီလိုအထင်ရောက်ပြီး တော်မယ့်မိန်းမလေး ရှာနေတုန်း အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။ ငါလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ကောင်မလေးပါပဲ။ အားကိုးအားထား မိဘ ဆွေမျိုးလဲမရှိဘူး။ ဆင်းလဲဆင်းရဲတယ်။ အဲ. . . သူ့မှာ နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတာကတော့ သူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်က သိပ်မကောင်း ဘူးကွ. . . ။

“နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်မကောင်းဘူးဆိုတာကတော့ မိန်းမလေး ဟာ အကျင့် ခပ်ပျက်ပျက်ကလေးလို့ ကြားရတယ်။ သို့ပေမယ့် ငါက စိတ်ကူးယဉ်သမားဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိတယ်။ မိန်းမလေးတွေ ပျက်စီးရတဲ့အကြောင်းရင်းတွေကတော့ ဝမ်းရေးမဖူလုံလို့လဲပျက်စီးတယ်။ အပေါင်းအသင်းမကောင်းရင်လဲ ပျက်စီးတယ်။ နောက်ပြီး လင်စိတ် သားစိတ် ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ လင်သား အနားမရှိပြန်တဲ့အတွက်လဲ ပျက်စီးတတ်တယ်။ အဲ. . . အခုတော့ အဲဒီမိန်းမလေးဟာငါနဲ့သာညားရရင် ဝမ်းရေးအတွက်လဲ မပူပင်ရတော့ဘူး။ အပေါင်းအသင်းမကောင်းမှာလဲ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။ လင်စိတ်သားစိတ်ပေါ်လာပြန်ရင်လဲ လင်သားရှိနေပြီ ဖြစ်လို့ ဘာမှနှောက်အယှက်ရှိစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ပျက်စီးချင်တဲ့ မိန်းမလေးဟာ မပျက်စီးနိုင်တော့ဘူး။ အကြောင်းမသင့် အခွင့်မသာ

ရန်အောင်စာပေ

လို့ ပျက်စီးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တောင်မှပဲ အကြောင်းသင့် အခွင့်သာ နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မိန်းမကောင်းလေးပြန်ဖြစ်သွားရမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါဟာ ပျက်စီးတဲ့မိန်းကလေးကို ကယ်ဆယ်ရာလဲရောက်တယ်လို့ တွေးပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို ယူလိုက်ပါရော မောင်ရာ. . . ။

“အင်း. . . စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ ထင်သလိုမဖြစ်တာ များတယ် ကွ။ ငါ သူ့ကို ယူပြီး စားမှုလဲမပူရ၊ ဝတ်မှုလဲမပူရ၊ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်အောင်ထားပါတယ်။ အင်း. . . သို့ပေမယ့် သူ့ငယ်ကျင့် မဖျောက်ချင်ဘူးဟေ့။ ငါအလုပ်သွားတဲ့အခါ အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်က ယောက်ျားတွေနဲ့ ထွေးရောယှက်တင် ထင်သလိုနေ သကွ။ သူနဲ့ငါ အတူတူပဲ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဟိုယောက်ျား လှမ်းခေါ်၊ ဒီယောက်ျားလှမ်းနှုတ်ဆက်နဲ့ တကယ်ပဲ ဆိတ်ကြီးပဲလှော် ကျနေတာပါပဲ။ အဲဒီ သူနှုတ်ဆက်တဲ့ ယောက်ျားတွေကလဲ တစ်ယောက်မှ ဟန်ဟန်ပန်ပန် မဟုတ်ဘူး။ ဂျပိုးတေလေ ကလေးကခြေအစားထဲက ချည်းပဲ။ ငါက ဒီလိုမတော်တဲ့သူနဲ့ မခေါ်ဖို့ မပြောဖို့ပြောပါတယ်။ မရဘူး။ သူ့ဟိုစဉ်က ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ဘဝက သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း မိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့တူပါတယ်။ သူ့မှာ မိန်းမမိတ်ဆွေ ရယ်လို့ တွေ့ကို မတွေ့ဖူးပါဘူး. . . ။

အဲဒီလို ဆုံးမလို့မရ၊ ဆိုနိုင်ခက်ခဲဖြစ်နေပေမယ့် ငါကြိုးစားပြီး သူ့ကို သည်းခံဆုံးမပါတယ်။ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြပါတယ်။ မရပါဘူး မောင်ရာ။ ငါအလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူကအိမ်မှာ အလွန်အမင်းဖြစ်ပြီး နေချင်သလို နေတော့ တာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ငါက သူ့အကြောင်းကို သိရလို့ အလုပ်ဆင်းချိန် မတိုင်မီ စောစော အိမ်ပြန်သွားတဲ့အခါ သူ့ကို မတွေ့ရတာကများတယ်။ ဘယ်သွားသလဲမေးတော့ ဘာကိစ္စရှိလို့၊ ညာကိစ္စရှိလို့နဲ့ အမျိုးမျိုးအကြောင်း

ရန်အောင်စာပေ

ပြတယ်၊ သို့ပေမယ့် သူ့ဇတ်ထုပ်မဟန်ကြောင်း သူ့မျက်နှာထား အမူအရာကြည့်ရုံနဲ့က သိနိုင်ပါတယ်။ . . ။

“ငါလဲ တတ်နိုင်သမျှတော့ သည်းခံပြီးပေါင်းပါသေးတယ်၊ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ ဆုံးမလို့မရတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ကို စွန့်ပစ်မလို့ ကြံထား တယ်၊ သူ့ကို ငါစွန့်ပစ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူဟာ ဒု်ရင်း ပြန် ရောက်သွားရတော့မှာပဲဆိုတာ သိပြီးဖြစ်နေတော့ ငါလဲမစွန့်ပစ်ရက်ဘူး၊ ငါ့မယားဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပျက်စီးနေပြီဆိုတာကို မမြင်ရက် မကြားရက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မစွန့်ရအောင် အမျိုးမျိုး ဆုံးမတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ဆူဆူပူပူနဲ့ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းတောင် ပြုမိတယ်။

“အေး. . . ‘ချီးထဲကလောက် ချီးထဲပျော်တယ်’ ဆိုတဲ့ လူကြီးသူမ စကားဟာ မှန်တဲ့အခါကျတော့ အင်မတန်မှန်သကဲ့၊ တစ်နေ့ ငါအလုပ် ဆင်းလာတော့ အိမ်မှာ သူ့မတွေ့တော့ဘူး၊ စာကလေးတစ်စောင်သာတွေ့ ရတယ်၊ သူ့စာအဓိပ္ပါယ်ကတော့ ‘ချုပ်ချယ်လွန်းတဲ့ ရှင်နဲ့မနေချင်လို့ လွတ်လပ်တဲ့နေရာ ထွက်သွားပြီ’ တဲ့၊ အဲဒီတော့ ပျက်စီးနေတဲ့မိန်းကလေး ကို ပျက်ပြီးမှ ပြင်တာထက် မပျက်ခင်က မပျက်စီးရအောင် တားဆီး တာက ပို၍လဲလွယ်၊ ကောင်းလဲကောင်းပါသကွာ သူငယ်ချင်းရာ” တဲ့။

အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာ ခဉ်းစားပါ

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ၏ အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှားပုံကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးဟူသည် စိတ်ကူး ယဉ်၍ မရ၊ လက်တွေ့သုံးသပ်ရကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဆင်းရဲသော မိန်းကလေး၊ ပညာအရည်အချင်း ညံ့ဖျင်းအောက်ကျ နေသော မိန်းကလေး၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်သဖြင့် ပျက်စီးရရှာ သော မိန်းကလေးများကို သနားကြင်နာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာထားရမည်ကား မှန်၏။ တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ကူညီ သင့်သည်လည်း ဟုတ်၏။ သို့သော် သနားခြင်းကြောင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပြုရမည်၊ (ဝါ) မယားအရာ ထားရမည်ကား မဟုတ်ပေ။

သနားစရာကောင်းသော အချက်သည် အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာတွင် အဓိက အရေးကြီးသောအချက် မဟုတ်ချေ။

အိမ်ထောင်ဘက်ဟူသည် စိတ်သဘောချင်း တူမျှဖို့လို၏။ အကျင့် စရိုက်ချင်း လိုက်ဖက်ဖို့လို၏။ ပညာအရည်အချင်းသည် အရေးကြီး၏။ စိတ်နေသဘောထား မြင့်မြတ်မှုရှိရန်လို၏။ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ရန်လည်း အရေးကြီး၏။ စီးပွားရေးဖက်စပ်လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ကိုလည်း သတိထားရ ပေမည်။

ရန်အောင်စာပေ

အကြောင်းမူကား အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟူသည် ကုမ္ပဏီငယ်တစ်ခု တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခြင်းနှင့် တူလေရာ အိမ်ထောင်ဘက်နှစ်ဦးမှာ အစုစပ်၊ ပါတနာ၊ ကုမ္ပဏီပင်ဖြစ်လျက် အရာရာတွင် ဆိုးတူကောင်းဘက်၊ တိုင်ပင်ဘော် တိုင်ပင်ဘက် ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။

မနုဿ လူ့ဘုံတွင် တွေ့ကြုံခံစားရသော ဒုက္ခ၊ သောက အထွေ ထွေတို့အနက် အိမ်ထောင်ဘက်မကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခံစားရသည့် ဒုက္ခများမှာ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းထက်မနည်းရှိပေလိမ့်မည် ထင်သည်။

ထိုနည်းအတူ လောကီလူသားတို့ ခံစားရသည့် သုခ၊သောမနဿ၊ ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးဘွယ်အရပ်ရပ်တို့မှာလည်း အိမ်ထောင်ဘက် ကောင်းမှု ကြောင့် ပေါ်ပေါက်ရခြင်းသာလျှင် များလေသည်။

၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ဘက်ဟူသည် တစ်နေ့အရေးမဟုတ်၊ တစ်လ အရေးမဟုတ် တစ်နှစ်အရေးလည်းမဟုတ်၊ မသေမချင်း သက်ဆုံးတိုင် အတူနေကာ အမြဲတစေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမည့် အရေးဖြစ်လေရာ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ရာတွင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်၊မြန်မြန်ထက်ထက်၊ မဆောင်ရွက် မပြုလုပ်သင့်ချေ။

‘ကိုယ်ထင် ခုတင်ရွှေနန်း’၊ ‘ကိုယ်နှစ်သက်လျှင် ထန်းလက်ဖက် ကိုပင် နတ်ရုပ်ထင်သည်’ ဟူသော စကားများမှာ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးရာတွင် အသုံးပြုမည့် သင်ခန်းစာတွေသာ ဖြစ်လေသည်။

မှန်၏။ ကိုယ်ထင်လျှင် ခုတင်ကိုပင် ရွှေနန်းတော်ကြီးဟု အောက် မေ့တတ်သည့်သဖွယ် မိမိချစ်ခင်စုံမက် မေတ္တာသက်နေသူအား မိုးကျ ရွှေကိုယ်၊ တိမ်ကြားမင်းခေါင် ရွှေစင်ရုပ်ကလေး၊ အတုမဲ့ ရွှေကိုယ်တော် ကလေးဟု ထင်မိမှားတတ်ကြလေသည်။ ထိုထင်မိမှားသဖြင့် အိမ်ထောင် အပြုမှားကာ တစ်ဘဝလုံး အညွန့်တုံးလျက် လူလုံးမလှဖြစ်ရသူတွေ အနန္တော အနန္တရှိ၏။

သို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာတွင် နဖူးပေါ်လက်တင်၊ လက်ပေါ် နဖူးတင် ဆင်ခြင်စဉ်းစား ကြီးမားသောသတိအလိမ္မာဉာဏ် ဖြင့်ညှိလျက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၊ နှေးကွေးလေးကန် အင်မတန် ဂရုစိုက်နိုင်မှ မယားကောင်း၊ လင်ကောင်း ရကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုခေတ်မှာ လွန်စွာ ပရိယာယ်မာယာများသောခေတ်ဖြစ်၏။ လွန်စွာအယောင်ဆောင် ဟန်ဆောင်များသောခေတ်ဖြစ်၏ ။

သူ့ခိုးဓားပြကပေမင့် သူတော်ကောင်းဂိုက်ကျ၍ နေတတ်၏။ ပညာခေါင်းပါး လူငနွားကပေမင့် ကြီးမားသော ပညာရှင် ကြီးယောင် ဟန်ဆောင်တတ်၏ ။ ဝ မရှိဘဲ ဝိလုပ်တတ်သူတွေ များလှပေရာ ထိုထို အယောင်ဆောင်တို့ကို အဟုတ်အမှန်မှတ်ကာ ဖျပ်ကနဲ အိမ်ထောင်ပြုမိ လျှင် မချိတရီ ဒုက္ခခံရမည်သာတည်း။

၎င်းပြင် အချစ်စိတ် (ဝါ) ကာမစိတ် (တစ်နည်း) တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာစိတ်သည် လူကောင်းစင်စစ်ကို အကန်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ် ပေရာ တဏှာပေမ သမုဒယ ကြိုးဆွဲရာသို့လိုက်ပါ၍ မသွားမိအောင် သတိကို အထူးဆောင်ရပေမည်။

မိမိနှစ်သက်လျှင် ထန်းလက်ဖက်ကိုပင်လျှင် နတ်ရုပ်ထင်တတ် မြဲဓမ္မတာအတိုင်း မိမိနှစ်သက်နေရုံဖြင့် ဤသူသည် တော်လှပြီ၊ ကောင်းလှ ပြီဟု မမှတ်ယူသင့်ပေ။

မိမိအား တကယ်စေတနာ မေတ္တာထားသည့် မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း တို့ကို ပြောပြတိုင်ပင်ကာ တော်မတော်၊သင့် မသင့်အကြံဉာဏ်ကောင်းတောင်းသင့်ကြ၏။ ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင် ကား ကိုယ်နှစ်သက်နေသူကိုအကောင်းချည်း ထင်တတ်မြဲဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင်မဟုတ်သူ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများကမူကား မှန်ရာကန်ရာ သိမြင်နားလည်နိုင်ပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

အထက်ပါတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ဖြစ်စဉ်ကိုရှုပါ။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား ကောင်းလှပြီ၊ တော်လှပြီဟု ထင်မှတ်ကာ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရန် အကြံဖြင့် ‘သမီးရည်းစားလည်းမက’ ဟူသော အခြေမျိုးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး၊ ထိုအချိန်အခါသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ အနီမိန်းကလေးမှာ ဖုန်းသမ္ပူပေါ်၊ ဟုတ်သလောက်ကျော်ရကား၊ မတော်မှန်းသိ၊ စိတ်ဘဝင် မထိတော့ဘဲ၊ နုန်းချိစွာ နောက်ဆုတ်ရချေသည်။

ဤတွင် မိန်းကလေး၏ ဟန်ဆောင်မှုလည်းပါ၏ ။ မိန်းကလေး မှာမချစ်ခင်၊ မကြိုက်ခင်၊ ခရီးမလွန်ခင်က အင်မတန် သိက္ခာဏုန္ဒြေ ရှိသော်ငြားလည်း ဘသားချောနှင့် တကယ်ချစ်မိကြသောအခါ ဖုံးဖိသမျှ ဘွားကနဲ ပေါ်ခြင်းဖြစ်၏ ။

ထိုမိန်းကလေးမျိုးကဲ့သို့ပင် ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိကာ သူတော်ကောင်း ကြီး လူတော် လူတတ် လူမြတ် လူလိမ္မာကြီးယောင် ဟန်ဆောင်၍ နေသူယောက်ျားတွေ ပို၍ များလေရာ သဘောလော၊ သရောလော၊ ဝမ်းတွင်းစိတ်လော၊ အပြင်ဘန်းလောဟု တွေးတောချိန်ဆကြည့်သင့် ကြ၏။

အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရာတွင် အသိ အလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနှင့် စိတ်နေ သဘောထား မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်မှုသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ စိတ်နေသဘောထားမြင့်မြတ်မှုဟူသည် စီးပွားဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ မှု၊ တိုက်ကြီး တာကြီး၊ မော်တော်ကားကြီးနှင့် ဟည်းနေအောင် ချမ်းသာမှုနှင့် မဆိုင်ချေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသူမှာဖြစ်လျက် စိတ်နေ စိတ်ထားမှာ ၂ ပြားမျှမတန်သူများလည်း ရှိတတ်ပေသည်။

သို့သော် စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံသူတို့သည် အကျင့်ယုတ်ကြသည် ဟုလည်း တစ်ထစ်ချ မတွေးသင့်။ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံလျှင် ပညာ

ရန်အောင်စာပေ

ဗဟုသုတဆည်းပူးရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးများတွင် အရေးပါ အရာ ရောက်နိုင်ပေရာ၊ ပင်ကိုယ်စိတ်နေစိတ်ထား ကောင်းမွန်လျက် စီးပွား ဥစ္စာလည်း တိုးတက်သူတို့မှာ ပို၍ ဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတပြည့်ဝခိုင်ပြီး နိုင်ပေသည်။

ဆင်းရဲမွဲပြာ လွန်စွာအောက်ကျသူ ကလေးများမှသာ စိတ်နေ စိတ်ထား ရိုးသားသိမ်မွေ့လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမယဉ်သင့်ပေ။ အထက် တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူကို သနားကြင်နာထိုက်သည် မှန်သော်လည်း သနာခြင်းကြောင့် အိမ်ထောင်ဘက် မပြုသင့်ပေ။ (ဝါ) သနားခြင်းနှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပြုခြင်းကား တစ်မျိုးစီသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းရဲသောသူများ၊ ငွေကြေးချို့တဲ့သူများ၊ ပရိယေသနဝမ်းစာကို မချမ်းသာသဖြင့် ပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေရသူများမှာ ပညာဗဟုသုတ ခေါင်းပါး ကြရရှာလေသည်။ ထိုသူမျိုးမှာ ပညာသင်ရန် ငွေကြေးမပြည့်စုံ၊ ဗဟုသုတ ဆည်းပူးရန်အချိန်မရ၊ လူကောင်းသူကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရန် အခွင့်မသာသဖြင့် အရည်အချင်း စိတ်နေသဘောထား လျော့ပါး ယုတ်ညံ့ ရှာတတ်ကြ၏ ။ ထိုသူကို သနားဖွယ်ကောင်းသဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်မထိုက်သည်မှန်သော်လည်း သက်ဆုံးတိုင်အောင် စိတ်တူ သဘောတူ ကြည်ဖြူပေါင်းဘက်ရမည့် အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးရန်ကား မသင့်ပေ။

၎င်းပြင် လူတစ်ဦး၏ အပြောအဆိုကို ထောက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အပြုအမူ အလုပ်အကိုင်ကို ချင့်ချိန်၍ လည်းကောင်း ထိုသူ၏ အရည် အချင်းကို အတော်အတန် အကဲခတ်နိုင်ပါ၏။

ဘိုင်စကုတ်ထဲတွင် တွေ့ရသော မိန်းကလေးထက် တရားပွဲတွင် တွေ့ရသော မိန်းကလေးက ပို၍အဆင့်အတန်းမြင့်မည်ဟု တွေးထင်နိုင်

ရန်အောင်စာပေ

သည်။ မြင်းပွဲများတွင် တွေ့ရသော ယောက်ျားထက် ဘုရားကုန်းတော် ပေါ်တွင်တွေ့ရသော ယောက်ျားက စိတ်နေသဘောထား မြင့်မြတ်လိမ့်မည် ဟု မြော်လင့်နိုင်၏ ။

လူများသည် ဖုံးဖိမျိုသိပ်ကာ လျှို့ဝှက်တတ်သော သဘောရှိကြ သော်လည်း ကြာရှည်လေးမြင့်ကာ ဖုံး၍မထားနိုင်ချေ။ လောဘကြီးတတ် သူသည် တစ်နေ့တွင် ပေါ်လာရ၏ ။ ဒေါသကြီးတတ်သူသည် အခွင့်သာ လျှင် ဒေါသခိုးထွက်သည်ကို မြင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်နေသဘောထား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်သူမှာလည်း လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်ကာ တစ်ချောင်ချောင်က သတင်းကြားရမည်သာဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို သိချင်လျှင် နှစ်ရှည် လများ စောင့်စား၍ကြည့်ပါက ဖုံးဖိထားသမျှ ပေါ်ရမည်မှာ ဓမ္မတာသာ ဖြစ်ပေသတည်း။

မျိုးရိုးဗီဇ ကောင်းပါမှ

‘လူမှာအမျိုး၊ ကြက်မှာအရိုး’ ဟူသော စကားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ‘လူ’ နှင့် ‘ကြက်’ တည်ရှိနေသေးသမျှ မှန်ကန်မည့်စကားပင် ဖြစ်၏ ။

လူဟူသည်မှာလည်း ဓာတ်ကောင်၊ ဓာတ်ရုပ်၊ ဓာတ်သတ္တဝါပင် ဖြစ်ရာ တိရစ္ဆာန်များ၊ သစ်ပင်များကဲ့သို့ပင် မျိုးရိုးဗီဇအတိုင်း (ဝါ) မိဘ၏အကျင့်စရိုက်အတိုင်း ဖြစ်ရလေ၏ ။

သရက်စေ့မှ သရက်ပင်သာပေါက်၏ ။ မန်ကျည်းစေ့မှ မန်ကျည်းပင်သာလျှင် ပေါက်သည်။ သရက်စေ့မန်ကျည်းပင် ပေါက်အောင် ဘယ်တန်ခိုးတော်ရှင်မျှ မတတ်စွမ်းနိုင်ချေ။ ၎င်းပြင် သရက်စေ့သည် သရက်ပင်သီးသည့် သရက်သီး၏ အတွင်းမှသာ ရနိုင်လေရာ သရက်ပင် သရက်သီးမရှိဘဲ သရက်စေ့ဖြစ်အောင် မည်သူမျှ မဖန်တီးနိုင်ပေ။ ဤကား ဓါတ်သဘော၏ စွမ်းရည်သတ္တိဖြစ်၏။

ထိုနည်းတူ လူများမှာလည်း ဓာတ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမြဲ ဓမ္မသာလျှင်ဖြစ်ရာ အမြော်အမြင် ရှိသော မိဘမှ အမြော်အမြင်ရှိသော သားသမီး၊ မိုက်မဲသောမိဘမှ မိုက်မဲသော သားသမီးသာလျှင် မွေးဖွား ထွန်းကားမြဲဖြစ်လေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ဤတွင် ‘အမြော်အမြင်ရှိခြင်း’၊ ‘မိုက်မဲခြင်း’ ဟူသည်မှာ ကျောင်းသင်ပညာရပ်ကိုဆိုလိုခြင်းမဟုတ်၊ ပင်ကိုယ်ဗီဇစိတ်ထား နှလုံးသားကိုသာလျှင် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

မိခင်နှင့်ဘဝတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်ကြရသော သားသမီးအဆက်အနွယ်တို့သည် သူတို့၏ မိဘများ၏ နှလုံးဗီဇစိတ်ဓါတ်အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း ပါလာမြဲဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား . . . သေးငယ်လှစွာသော ညောင်စေ့ကလေးကို ဓါတ်ခွဲ၍ ကြည့်လျှင် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော တည်းဟူသော ဓာတ်လေးပါးသာလျှင် တွေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဓာတ်ခွဲမရ၊ စမ်းသပ်၍ မဖြစ်သော အခြားဓါတ်တွေ (ဝါ) သတ္တိတွေရှိပေသေးသည်။ ထို ဓာတ်သတ္တိများကား ညောင်ပင်ကလေးပေါက်ရန်၊ ထိုညောင်ပင်ကလေးမှ တဖြည်းဖြည်း ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်ရန်၊ အနီညောင်ပင်ကြီးမှ အသီးတွေ သီးရန်၊ ထိုညောင်ပင်သည် မိခင်ညောင်ပင်ကြီးကဲ့သို့ ရာပေါင်းများစွာသော နှစ်ကာလ အရှည်တည်နေရန် ဓါတ်တွေ သတ္တိတွေသည် ညောင်စေ့တွင် ပါဝင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါဓာတ်များ သတ္တိများကား နောက်မှ အသစ်အသစ် ပေါ်ပေါက်ရှိလာခြင်းမဟုတ်၊ ညောင်စေ့ကလေး၏ အတွင်းတွင်ပင် အသင့်ပါလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနည်းတူပင် လူဟူ၍ ဖြစ်လာရမည့် လူ့အလောင်းအလျာကလေးသည် သန္ဓေတည်ဦးစ ကာလရေကြည် ဘဝကပင် အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့် ညောင်စေ့ငယ်ပမာ ဓာတ်တွေ သတ္တိပါလျက်ရှိ၏ ။ ထိုဓာတ်များ သတ္တိများကား အခြားမဟုတ်၊ မိဘတို့၏ မျိုးစေ့ဗီဇသတ္တိစွမ်းအင်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုဓာတ်သတ္တိကို အနောက်နိုင်ငံ လောကဓာတ်ဆရာများက

ရန်အောင်စာပေ

‘ဟိုမုန်း’ ဟုခေါ်ကြ၏ ။ မြန်မာစကားနှင့်ဆိုလျှင် ‘သတ္တိဓာတ်’ ပင် ဖြစ်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် လူဆိုးလူကောင်းရွေးရာတွင် (ဝါ) အိမ်ထောင်သက် ရွေးရာတွင် မိဘ၊ ဘိုးဘွားတို့၏ အကြောင်းအရာ စိတ်နေ စိတ်ထား စွမ်းအား သတ္တိများကိုပါ စုံစမ်းစစ်ဆေးရလေသည်။

အသက်အာမခံကုမ္ပဏီများသည် လူတစ်ဦးအား အသက်အာမခံ လက်ခံရာတွင် ထိုသူ၏ မိဘဘိုးဘွားများ၏ သက်တမ်းကို မေးတတ်၏။ ထိုသူ မိဘဘိုးဘွားများ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ၊ ရောဂါဥပါဒ်ကပ် ရောက်ခြင်းရာဇဝင်ကို စုံစမ်းတတ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား အသက် ရှည်သော မျိုးရိုးမှ ပေါက်ဖွားလျှင် အသက်ရှည်တတ်၏။ အသက် တိုသော မျိုးရိုးမှ ပေါက်ပွားလျှင် အသက်တိုတတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အသက်ရှည်သည် တိုသည်ပင်လျှင် မိဘ ဘိုးဘွား၏ အနွယ်အဆက် ကိုလိုက်၍ ပေါ်တတ်သေးပါက အခြား စိတ်နေ စိတ်ထား၊ အကျင့်အမှု ဓလေ့စရိုက်တို့ကော အဘယ်ကြောင့် မိဘ၏ အဆက်အနွယ် အတိုင်းမလိုက် ဘဲ ရှိချိမ့်မည်နည်း။

ကျားမကြီးမှ ကျားကလေးမွေးသည် မဟုတ်တုံလော။ ယုန်မကြီးမှ ယုန်ကလေးတွေ မွေးမြီမဟုတ်ပါလော။ ကျားကလေးသည် ယုန်ကျင့် မကျင့် ၊ ယုန်ကလေးသည် ကျားလိုမလုပ် ၊ မိခင်ဖြစ်သော ကျားမ ယုန်မတို့၏ အကျင့်စရိုက်အတိုင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူပင် မိဘက စိတ်နေသဘောထားရိုးသားဖြောင့်မတ် လျှင် သားသမီးလည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်တတ်၏ ။ မိဘက အကျင့်ဆိုး လျှင် သားသမီးလည်း အကျင့်ဆိုးတတ်၏ ။လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ၊ မာန၊ ကြင်နာမှု၊ မေတ္တာစိတ်၊ မျှတမှု၊ သတ္တိ စသည့် မကောင်းသော

ရန်အောင်စာပေ

စရိုက်၊ ကောင်းသော စရိုက်များမှာလည်း မိဘများနှင့် ထပ်တူသာလျှင် ဖြစ်ရလေသတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် တောရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားရာ လူပုံ လူသွေး ပြေပြစ်ချောမွေ့လျက် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့်ပြည့်စုံသော တော ကျောင်းဆရာကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏ ။ ထိုဆရာကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်ခင်မင်ရင်းနှီးကာ သူတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားရာ အတော်ကြီး အံ့ဩမိပေသည်။

အကြောင်းမူကား ထိုဆရာကလေး၏ မိခင်ရော ,ဖခင်ပါ အရုပ်ဆိုး အကြီးတန်များ ဖြစ်ကြသည့်ပြင် အတော်ရိုးကာ အေ-အေ, စကားမျှ လေးလုံးကွဲအောင် မပြောတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုဆရာကလေးမရှိခိုက် သူတို့အိမ်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားရာ သူ့ဖခင်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်မနေနိုင်ဘဲ ‘ဦးသားကတော့ဖြင့်. . . အတိဇာတ ဆိုတဲ့ မိဘထက်မြက်တဲ့သား ဖြစ်နေပြီကောလေ’ ဟု ပြောလိုက်မိ၏ ။

ထိုအခါ ဆရာကလေး၏ဖခင်က ပြုံးကာ ‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူက သူ့အဖေနဲ့ တူလို့ပါ’ ဟု ပြော၏။

ထိုစကားအတွက် ကျွန်ုပ်အတန်ငယ် အံ့ဩသွားကာ ‘သူ့အဖေ က ဦးပဲမဟုတ်လား. . . ’ဟုမေးလိုက်မိပြန်လေသည်။

“ကျုပ်က သူ့အဖေအရင်းမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူ့အမေသူ့ကိုကိုယ်ဝန် ရှိနေတုန်း သူ့အဖေဆုံးသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့အမေနဲ့ကျုပ်နဲ့ အကြောင်းပါ ကြသဗျာ၊ သူ့မွေးလာတော့ ကျုပ်ကိုပဲအဖေထင်နေတာဟာ ဒီနေ့အထိ ပါပဲ၊ သို့ပေမယ့် ကျုပ်သားမဟုတ်တော့ ကျုပ်နဲ့ မတူပေဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဪ. . . ဒါထက်ဒီအကြောင်းကို သူ့ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ဒီအကြောင်း

သူမသိရှာဘူး၊ သူသိရင် သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်ဗျာ. . .’
ဟု ဖခင်အရင်းနှင့်မခြား ပထွေးက ပြောရှာသည်။

ဤတွင်မှ ‘ကြက်မှာအရိုး၊ လူမှာအမျိုး’ ဆိုသောစကား၏ မှန်
လွန်းပုံကို ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်၍သွား၏။

ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်ပါ အဖြစ်ထူးမျိုးကို
တွေ့ရတတ်ပေသည်။

မျိုးကောင်း ဆွေကောင်း မိကောင်း ဖကောင်းမှမွေးဖွားပါလျက်
ဆိုးတေညစ်ကျူ မကောင်းမှုကို အပြုကြီးပြု၍နေသော မိုက်မဲထောင်စာ
လူဗာလတို့ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုသူ၏ဖခင်သော်လည်းကောင်း ထိုအကျင့်မျိုး
ရှိရမည်။ သို့မဟုတ် မိဘက် ဖဘက်က ဆွေမျိုး တစ်စုံတစ်ယောက်သော်
လည်းကောင်း ထိုအကျင့်မျိုးရှိရမည်။ မည်သည့်ဆွေမျိုး အဆက်အသွယ်
မျှ ထိုအကျင့်မျိုး မရှိဘဲလျက် ထိုသူသာလျှင် ထိုအကျင့်ယုတ် အကျင့်ဆိုး
ရှိနေပါက ထိုသူမှာ ‘သားရင်း သမီးရင်းမဟုတ်’ ဟုသာ ဗေဒင်ဟော
ပါတော့၊ မမှန်၊မရှိနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် မျိုးရိုးဗီဇသည် အဘယ်မျှအရေးကြီးကြောင်း သိရပြီ
ဖြစ်ရကား အသင် လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့နှင့် သက်ဆုံးတိုင်ယှဉ်တွဲကာ
စခန်းသွားရမည့် အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးရာတွင် အဘယ်ကြောင့် မျိုးရိုး
ဗီဇကို မစစ်ဆေး မစောကြောသင့်ဘဲရှိရပါအံ့နည်း။

သိဒ္ဓိပြီးနည်း နိဿယည်း

ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝီယသိဒ္ဓိ၊ ဓနသိဒ္ဓိ စသည်ဖြင့် သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး (ဝါ) ပြီးဆေးအဖုံဖုံ (တစ်နည်း) အောင်မြင်ထမြောက်ရန်နည်းလမ်း အသွယ် သွယ်ရှိလေရာ ဤအခန်းတွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ ကား အိမ်ထောင်ရေးအတွက်သာလျှင်မက၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ အကြံအစည်အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ထမြောက် ရေးအတွက်ပါ အသုံးဝင်အကျိုးရှိနိုင်မည် ဖြစ်ရကား ဤအခန်းကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ခပ်ဖွင့်ဖွင့်ရေးမည် ကြံမိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မြင်သက်သေရှိလောကတွင် လူသည် အမြင့်မြတ်ဆုံး အထူးချွန်ဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံး၊ တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်း။

လူများမှာ တွေးတတ်၊ ကြံတတ်၊ ဖန်တီးတတ်၊ လုပ်ဆောင်တတ် သော အသိဉာဏ်ပညာရှိသောကြောင့် လူသည် အခြားသက်ရှိသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ထက် မြင့်မြတ်သာလွန်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် လူသည် အခြားသတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်တို့ထက် စိတ်၏တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

လူတွင် တန်ခိုးရှိသည်ဆိုရာ၌ မိုးပျံ၊ မြေလျှိုးနိုင်ခြင်းကို ဆိုခြင်း

ရန်အောင်စာပေ

မဟုတ်၊ လူများမှာ မမြင်ရသောတန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်တွေထွက်လျက် ရှိ၏။ ထိုတန်ခိုးရှိန်စော်၏ အရိပ်အခြည်တို့သည် မျက်နှာတွင်လည်း ကောင်း၊ မျက်လုံးတွင်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာနေထားပုံ၊ လှုပ်ရှားပုံ တွင်လည်းကောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှား၏။

လူနှစ်ယောက် ယှဉ်မိလျှင် (ဝါ) လူနှစ်ဦးတို့တွေ့ကြုံဆုံခိုက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမိလျှင် တစ်ဦးသည် ဆရာသဖွယ် တစ်ဦးမှာ တပည့်ပမာ အလိုလိုဖြစ်၍ သွား၏။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ထိုသူနှစ်ဦး တို့၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ခြင်းမတူမှုကြောင့်ဖြစ်၏။

လူ၏တန်ခိုးဆိုသည်မှာ လူအချင်းချင်း ထင်မြင်ယူမှတ်နေခြင်း ကြောင့်မဟုတ်၊ တကယ်လည်းတန်ခိုးရှိန်စော်ရှိလေသည်။

သာဓကကား အတော်ဆိုးသော ခွေးများ၊ မြင်းများ၊ နွားများ၊ ကျွဲများသည် တိရစ္ဆာန်ချင်းမကြောက်သော်ငြားလည်း လူကိုမူကား အတော်ကြောက်ကြ၏။

မြင်း၊ နွားကိုမဆိုထားဘိ၊ အသားစားသည့် ကျားရဲ သစ်ရဲ ခြင်္သေ့ရဲများသည်ပင်လျှင် တောတောင်အတွင်းမှာ လူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ပါက ရုတ်တရက် ရန်မမှုဝံ့ဘဲ နောက်တွန့်ဆုတ်ဆိုင်း၍ နေတတ် လေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကား လူတွင် တန်ခိုးရှိန်စောရှိကြောင်း အထောက်အထားပင်ဖြစ်၏။

လူ၏ ထွက်သက်တွင် တန်ခိုးဓာတ်တစ်မျိုး ပါသွားသည်ဟု ယောဂီနည်းအရအဆိုရှိ၏။ ထိုတန်ခိုးရှိသောထွက်သက်ကို ရှုရှိုက်ရသော (ဝါ) ထိုထွက်သက်၏ လွှမ်းမိုးခြင်းခံရသောသူအပေါင်းသည် ကာယကံ ရှင်အား ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခံညားခြင်း၊ (တစ်နည်း) မုန်းတီး ရွံ့ရှာခြင်း စသည်များ ဖြစ်တတ်၏။

ထိုသည့် ထွက်သက်၏ အရှိန်အစော်ကို ခံရသော သူအပေါင်း

ရန်အောင်စာပေ

တို့က ထွက်သက်ရှင်အား ကြည်ညိုချစ်ခင်စိတ် (ဝါ) မုန်းတီးရွံ့ရှာစိတ် ဖြစ်ရခြင်းမှာ ထွက်သက်ရှင်၏ အဇ္ဈတ္တစိတ် (ဝါ) တန်ခိုးအလျောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုတန်ခိုးကား စိတ်မှပေါ်သော တန်ခိုးဖြစ်၏။ စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ရှိသူ၏ ထွက်သက်တွင် ဓာတ်ကောင်း ဓာတ်မြတ်တွေ့ပါသွား၏။ ထိုဓာတ်ကို ခံယူရသောသူများက ထိုသူအား ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြပါသည်။

စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်မာ မွေးသူများ၏ ထွက်သက်တွင် ဓာတ်ဆိုး ဓာတ်ယုတ်တွေ့ပါသွားလျက် ထိုဓာတ်ကို ခံယူရသူအပေါင်း၏ မုန်းတီး ရွံ့ရှာခြင်းကို ခံရလေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုကြည့် လျှင်(သို့မဟုတ်) မျက်လုံးကိုကြည့်လျှင် ထိုသူသည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်ကို အနည်းနှင့်အများ အကဲခတ်နိုင်ကြ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ထိုသူတို့၏ မျက်နှာ မျက်လုံးတို့မှ ဓာတ်တွေ့၊ တန်ခိုးတွေ့ အရှိန်အဝါတွေ့ အမှတ်လက္ခဏာတွေ့ ထွက်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အနောက်နိုင်ငံ လောကဓာတ်ဆရာတို့သည် စက်ကိရိယာတစ်မျိုး ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ကြရာတွင် လူမှ ရောင်ခြည်များထွက်လျက်နေသည် ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုရောင်ခြည်၏ အရောင်အဆင်းကား လူ၏စရိုက်၊ ဗီဇ၊ စိတ်နေစိတ်ထားအလျောက် ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်ရာ နောင်သောအခါတွင် လူတစ်ယောက်အား လူဆိုးဖြစ်သည် လူကောင်းဖြစ်သည်ကို ထိုစက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကာ အလွယ်တကူ သိနိုင်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းပြင် လူတစ်ယောက်သည် အမှန်အကန်ကိုပြောသည်၊ မုသား ပြောသည်ကိုလည်း တပ်အပ်သေချာသိရန် စမ်းသပ်နိုင်သည့်စက် ပေါ်နေပြီ ဖြစ်ရာ စက်ကိရိယာဖြင့် စမ်းသပ်တွေ့ရှိနိုင်ခြင်းကိုထောက်လျှင် လူများ၏

ရန်အောင်စာပေ

စိတ်သန္တာန် တန်ခိုးရှိန်စော်သည် တစ်နေရာတွင် ထင်ပေါ်၍နေသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤမျှသော အထောက်အထားဖြင့် လူတို့တွင် တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပေပြီ။ ထိုတန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်မျိုး ရအောင် မည်ကဲ့သို့ကျင့်ကြံအားထုတ် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်နည်း ဟူသော ပြဿနာပေါ်၍လာ၏။

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တန်ခိုးရှိန်စော်အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပါက သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးကြီးသူကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အိမ်ထောင်ရေးတွင် သာမက၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး စသည့် လူမှုရေးရာအဖြာဖြာတို့တွင်ပင် လွန်စွာအသုံးဝင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသည့် တန်ခိုးရှိန်စော်ရနည်း၊ ထွက်နည်းကို အောက်တွင် ဖော်ပြပေအံ့။

မျက်စိတန်ခိုး

လူ၏အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့တွင် မျက်စိသည် တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် လူ၏တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်တို့မှာ မျက်စိမှ အများဆုံး ထွက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ မျက်စိကိုကြည့်လျှင် ထိုသူ သည် တန်ခိုးရှိသူလား၊ တန်ခိုးမဲ့သူလား၊ လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလား စသည်ဖြင့် ခွဲခြား၍ သိနိုင်၏။

တန်ခိုးရှိန်စော်ကြီးသူများ၊ ထင်ရှားကျော်စောသူများ၊ ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏မျက်စိသည် လူသာမန်တို့၏ မျက်စိနှင့်မတူဘဲ အရောင်အဝါ တစ်မျိုးထွက်၍ နေပေသည်။ လူဆိုး၊ သူခိုး၊ ဂျပိုး၊ တေလေ စသည့် လူညစ်လူယုတ်မာများ၏ မျက်စိမှာလည်း ဆိုးရွားယုတ်မာသော အမှတ် လက္ခဏာ အထိမ်းအမှတ်တွေပြု၍ နေ၏။

ထို့ကြောင့် လူ့အကြောင်းသိလို က မျက်စိကိုကြည့်ကာ အကဲ ခတ်နိုင်လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် တန်ခိုးကြီးသူ (ဝါ) သိဒ္ဓိ ပြီးသူဖြစ်အောင် မျက်စိတန်ခိုးကြီးမှု၊ မျက်စိသိဒ္ဓိပြီးမှုဖြစ်အောင် လေ့ကျင့် အားထုတ်၍ ပေးရလေသည်။

မျက်စိတန်ခိုးကြီးအောင် ပြုလုပ်နည်းမှာ အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် အလွယ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးနည်းတစ်နည်းကို ဖော်ပြပေအံ့။

ရန်အောင်စာပေ

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်၏ရှေ့တွင်ဖြစ်စေ၊ မှန်ကြီးကြီးတစ်ချပ် ရှေ့တွင် ဖြစ်စေ ရပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်၍သော်လည်းကောင်း နေပါ။ ထိုနောက် မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသည့် မိမိ၏မျက်စိအလယ်ရှိ သူငယ်အိမ် ကို စိုက်ကြည့်ပါ။ သို့ကြည့်ရာတွင် မျက်နှာထားမှာ ကြည်ကြည် လင်လင်ထားရမည်။ စိတ်မှာလည်း ကြည်လင်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းစင် သော စိတ်မျိုးထား ရမည်။ အပြစ်ကင်းသောစိတ်ဟူသည်ကား လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မာန်မာနစိတ်၊ တဏှာရာဂစိတ် စသော စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်မာတွေဖယ်ကာ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ် စသော စိတ်သန့်စိတ်ကောင်း ထားရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ထားကာ ကြည်လင်သောမျက်နှာ ထား(ဝါ) ပြုံးရယ်ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားဖြင့် မှန်ထဲတွင်ပေါ်သည့် မိမိ၏မျက်စိသူငယ်အိမ်တည့်တည့်သို့(မျက်တောင်မခတ်ဘဲ) စိုက်ကြည့် နေရမည်။

သို့ကြည့်နေစဉ် စိတ်ထဲကလည်း ဤသို့ရွတ်ဆိုနှလုံးသွင်းရမည်။

“ငါ၏မျက်စိသည် ကြည်လင်တောက်ပ တန်ခိုးကြီး၏။ ငါ၏ မျက်စိကို မြင်သမျှ လူအပေါင်းတို့သည် ငါ့အား ချစ်ခင်စွဲမက်နေရမည်။ ငါ၏မျက်စိတန်ခိုးဖြင့် အုပ်မိ ချုပ်မိသော လူအပေါင်းတို့သည် ငါ၏ အမိန့်ဩဇာကို လိုက်နာရမည်”

ဤကဲ့သို့ရွတ်ဆိုရန် စကားကား နမူနာအားဖြင့် ဖော်ပြခြင်းသာ လျှင်ဖြစ်၏ ။ ဤရွတ်ဆိုစီးဖြန်းရမည့်စကားမှာ မိမိလိုသလို ရွတ်ဆိုနိုင် သည်။

ဥပမာ. . . ‘မလှ’ဟူသော မိန်းကလေးကို မိမိက ချစ်ခင်နှစ်သက် နေသည်ဆိုပါစို့၊ မလှက မိမိကိုမြင်လျှင် ချစ်ခင်စွဲမက်စေချင်လျှင်(ဝါ) မလှက မိမိအားတုံ့ပြန်ကာ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်စေလိုလျှင် အထက်

ရန်အောင်စာပေ

တွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း မှန်ထဲရှိ မိမိ၏ မျက်စိသူငယ်အိမ်ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ကာ ‘ငါ၏မျက်စိသည်ကြည်လင်တောက်ပ တန်ခိုးကြီး၏။ မလှသည် ငါ့မျက်စိကိုမြင်လျှင် ချစ်ခင်စွဲမက်နေရမည်’ ဟု ရွတ်ဆိုစီးဖြန်းနိုင်သည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ ပုဂ္ဂလိကဌာန် ရွတ်ဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဓမ္မဒိဋ္ဌာန် အဖြစ်ဖြင့် အထက်တွင် ပထမဖော်ပြသည့် စကားမျိုးရွတ်ဆိုစီးဖြန်းခြင်းသည် ပို၍ကောင်း၏။ ပို၍တန်ခိုးထွက်နိုင်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မှန်ထဲရှိ မိမိသူငယ်အိမ်ကို မမှိတ်မသုန်ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်ရင်း စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်မွေးကာ မိမိလိုရာဆန္ဒအတိုင်း ရွတ်ဆိုရာတွင် အစပထမလေ့ကျင့်စဉ်တွင် ကြာကြာမကြည့်နိုင်ဘဲ ခဏအကြာတွင် မျက်စိညောင်း၍လာတတ်သည်။ သို့သော် တတ်နိုင်သမျှကြာအောင် ကြည့်ပေးပါ။ အလွန်အမင်း မျက်စိညောင်း၍ ဆက်လက်စူးစိုက် မကြည့်နိုင်တော့လျှင် မျက်တောင်ခတ်နိုင်ပါ၏။

မျက်တောင်ခတ်ပြီး၍ မျက်စိအညောင်းသက်သာလျှင် ပြန်၍ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုကာ လိုရာဆန္ဒကို ရွတ်ဆိုရမည်။

ဤကဲ့သို့ ဆက်ကာဆက်ကာကျင့်ရာတွင် တစ်ကြိမ်လေ့ကျင့်လျှင် နာရီဝက်ထက်ပို၍မကြာစေရ။ အချိန်ကြာလွန်းလျှင် မျက်စိကိုထိခိုက်ကာ မျက်စိဝေဒနာရမည်စိုးရ၏။ ၎င်းပြင် ကြာရှည်စွာလေ့ကျင့်လျှင် စိတ်ငြီးငွေ့လေလွင့်ကာ မတည်မငြိမ် ဖြစ်တတ်လေသည်။

ဤသို့ လေ့ကျင့်ရာတွင် အထူးသတိထားရမည့် အချက်တစ်ရပ် မှာကား စိတ်မပြန်လွင့်စေရန် ဖြစ်သည်။

မှန်ကိုကြည့်၍ အထက်ပါအတိုင်း လေ့ကျင့်ရာတွင် စိတ်ကလည်း မိမိ၏ သူငယ်အိမ်ကိုသာ စွဲလမ်းနေလျက် မိမိရွတ်ဆိုသည့်ဆန္ဒအာသာပေါ်

သို့သာ ရောက်နေရမည်။ စိတ်လေလွင့်ဖောက်ပြားကာ ဟိုရောက်ဒီရောက် ရောက်နေလျှင် ရည်ရွယ်ချက်အထမြောက်မည် မဟုတ်။

ဤနည်းကိုကျင့်စတွင် မျက်စိမကြာခဏ ညောင်းတတ်၏။ စိတ် ဟိုရောက် ဒီရောက်ဖြစ်တတ်၏။ မျက်စိညောင်းခြင်းမှာကား ကျင့်ပါ များလျှင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြာရှည်စွာကြည့်နိုင်လာလိမ့်မည်။ စိတ် ပြန်လွင့်ခြင်းမှာလည်း ကျင့်သားရလျှင် စိတ်တည်မြဲ ခိုင်ခံ့လာမည်ဖြစ်၏။

ဤနည်းကား လောကီနည်းခေါ်လျှင်လည်း ဟုတ်ပါ၏။ ယောဂီနည်းခေါ်လျှင်လည်း ခေါ်နိုင်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ လုပ်ထုံးလုပ် နည်းဖြစ်သော သမထနည်းနှင့်လည်း သဘောထားချင်း ဆင်ဆင်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤနည်းမှာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အချစ်ရေးကိစ္စတွင်သာမက ကြီးပွားရေး၊ အကြံအစည်အောင်မြင်ထမြောက်ရေး၊ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကြီးမားရေးတွင်သာလျှင်မက ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖြစ်ရေးတွင် ပင် အကူအညီအထောက်အပံ့ ဖြစ်စေနိုင်ပေသေးသည်။

ဤနည်းကို နေ့စဉ်လေ့ကျင့်ပေးပါက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြာရှည် စွာ ကြည့်နိုင်လာ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်မှုလည်း ပို၍ရှိလာ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြာရှည်စိုက်ကြည့်နိုင်ခြင်း၊ စိတ်တည်ကြည်လာခြင်းများသည်ပင်လျှင် မိမိ၏မျက်စိတန်ခိုးကြီးလာကြောင်း အထောက်အထား သာဓကများ ဖြစ်လေသည်။

ရက်,လများစွာ ကျင့်သားရ၍ အောင်မြင် ထမြောက်လာသော အခါတွင်ကား (တစ်နာရီမျှ) မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေခြင်းကိုပင် ပြုနိုင်၏။ လူသာမန်တို့၏မျက်စိကား တစ်နာရီတွင်ပင် အကြိမ်များစွာ မျက်တောင်ခတ်၏။ ဆိုခဲ့သည့်လေ့ကျင့်သူသည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တစ်နာရီမျှ စိုက်ကြည့်နေနိုင်သည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ မျက်စိတန်ခိုး, စိတ်တန်ခိုးကြီးနေပြီကို ချင့်ချိန်၍ကြည့်လျှင် သိနိုင်၏။

ရန်အောင်စာပေ

တစ်နာရီမကြာသည့်တိုင်အောင် ၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ်၊ ၁၅ မိနစ် စသည်ဖြင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အဆင့်ဆင့် ပိုမိုကြည့်ရှုနိုင်လာလျှင် ပင်မမိ၏ မျက်စိတန်ခိုးမှာလည်း အဆင့်ဆင့်ကြီးထွားလာပြီကို တပ်အပ် သေချာသိနိုင်လေသည်။

အချို့ မိန်းမပျို၊ ယောက်ျားပျိုတို့၏ မျက်စိများမှာ ထွန်းလင်း ထောက်ပ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူး ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုမိန်းမပျို၊ ယောက်ျားပျိုတို့၏ မျက်စိကို မြင်မြင် သမျှ လူအပေါင်းတို့သည် ချစ်ခင်နှစ်သက် စွဲမက်တ၊ သကြရ၏။ ထိုလုံမပျို လူလင်ပျိုတို့၏ မျက်စိတန်ခိုးကြီးနေခြင်းမှာကား တမင် လေ့ကျင့်ပေးသောကြောင့်ကားမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်တိုင်မသိပါဘဲလျက် အလိုအလျောက် လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသောကြောင့် မျက်စိတန်ခိုး ကြီးကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သည့်နည်းဖြင့် အလိုအလျောက် လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်သွား သနည်းဟူငြားအံ့ . . . ။ မိန်းမပျို ယောက်ျားပျိုတို့ ဓမ္မတာ တင့်တင့် တယ်တယ် ဝတ်စားဆင်ယင်ကြသည်။ လှလှပပဖိုးလိမ်းပြုပြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏အလှအပကို မှန်ကြေးမုံပြင်တွင် တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ‘ငါချောတယ်၊ ငါလှတယ်၊ ငါ့ကိုမြင်တဲ့လူတွေက ငါ့ကိုချစ်ကြမှာပဲ’ ဟု ပျိုရွယ်သူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း စိတ်ထဲကထင်မှတ်နေကြ၏။ သို့ မှန်ထဲတွင် ပီတိဖြင့် တစ်ရိပ်ရိပ်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကသာယာကြည်နူး၍ နေခြင်းသည်ပင်လျှင် မျက်စိတန်ခိုးကြီးနည်း နိဿယည်းကို အလို အလျောက် လေ့ကျင့်မိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အလိုအလျောက် လေ့ကျင့်မိကြသူများမှာကား မိမိကိုယ် တိုင် လေ့ကျင့်နေမှန်းမသိ၊ တမင်လည်းလေ့ကျင့်ခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် တန်ခိုးကြီးသင့်သလောက်မကြီးဘဲ အသင့်အတန်သာရကြလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

နည်းနာစနစ်ကျနစွာ တကယ်ကျင့်ကြံ အားထုတ်သူများမှာ အဘယ်မျှ တန်ခိုးကြီးမည်ကို စဉ်းစား၍ကြည့်လျှင်လည်း သိနိုင်ပါ၏။ တကယ်အားထုတ်ကြည့်လျှင် ပို၍ပင် လက်တွေ့ကားသိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဤနည်းကား မျက်စိတန်ခိုးကြီးအောင်ပြုလုပ်နည်းဟု နားလည် လွယ်အောင် ခေါ်သော်လည်း အမှန်မှာ မျက်စိသာလျှင်မက တစ်ကိုယ်လုံး တန်ခိုးကြီးခြင်း(ဝါ) စိတ်တန်ခိုးကြီးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထင်ရှားကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မျက်စိများသည် တန်ခိုး ရောင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ထွက်နေကြသည်ဟု အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မျက်စိတန်ခိုးကြီးခြင်းမှာ စိတ်တန်ခိုးကြီး သောကြောင့်ဖြစ်၏။ လူ၏စိတ်ကို ဖော်ပြရာတွင် မျက်စိသည် အထင် ရှားဆုံးသော ကရိယာဖြစ်လေသည်။

ယင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များမျက်စိတန်ခိုးကြီးခြင်းမှာလည်း တမင် တန်ခိုးကြီးအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပေးခြင်းကြောင့်မဟုတ်၊ စိတ်တန်ခိုး ကြီးမှုကြောင့် မျက်စိတွင် တန်ခိုးရောင်ပြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်ရှားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ မျက်စိတန်ခိုးကြီးရခြင်းအကြောင်းအရင်း နှင့်အထက်တွင်ပြခဲ့သည့် လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့မျက်စိတန်ခိုးကြီးရခြင်း အကြောင်းရင်းတို့မှာ မတူကြချေ။

လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့သည် မှန်ကိုကြည့်ကာ အလှပြင်ကြရာမှ အလိုအလျောက် လေ့ကျင့်ပေးသလိုဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ မျက်စိတန်ခိုးကြီးရခြင်း၏အကြောင်းရင်းကား ဤနည်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် အချို့ကား စိတ်ကောင်း စိတ် မြတ်ကို အမြဲမွေးမြူ၍ နေကြသည်။ (ဂန္ဓိကဲ့သို့)

ရန်အောင်စာပေ

အချို့ကား မိမိ၏တိုင်းပြည်အတွက် စိတ်စူးစိုက်စွာ ကြံစည် ကြိုးပမ်း
ကြသည်။ (လီနင်၊ ဟစ်တလာ၊ မူဆိုလိုနီတို့ကဲ့သို့)

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ပညာရပ်တစ်ခု၊ အတတ်ပညာတစ်ခုအတွက်
စိတ်မပြန်လွင့်စေဘဲ ထိုထိုပညာ၊ ထိုထိုအတတ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စား
စွဲလမ်း၍နေကြသည်။ (ကမ္ဘာကျော် လောကဓာတ်ဆရာကြီးများ၊ စာရေး
ဆရာကြီးများကဲ့သို့)

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ စွန့်စားမှုကိစ္စတစ်ရပ်ကို စွဲလမ်းတပ်မက်
ကာအခြားသို့ စိတ်မပြန်လွင့်ဘဲရှိကြသည်။ (ဝင်ရိုးစွန်းသို့ သွားသူများ၊
ဟိမဝန္တာတောင်တက်သူများ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကဲ့သို့)

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတိုင်းသည် တစ်စုံတစ်ခု
သောကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားစွဲလမ်းစွာ တည်ငြိမ်သောသမာဓိဖြင့် ဆောင်ရွက်
ကြိုးပမ်းမှုကြောင့်ပင်လျှင် ဤသူတို့၏စိတ်မှာလည်း လေ့ကျင့်ပေးသည့်
သဖွယ် တန်ခိုးကြီး၍လာကြ၏။ စိတ်တန်ခိုးကြီးသလောက်လည်း
မျက်စိတန်ခိုးထက်၍လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မျက်စိတန်ခိုးထွက်အောင် လေ့ကျင့်ပေးလျှင်
မြင်မြင်ရာရာလူများက မိမိအားချစ်ခင်စွဲမက်၍နေကြမည်ဖြစ်၏။ မိမိ
ပြောစကားသည် အောင်မြင်မည်ဖြစ်၏။ မိမိအားကူညီစောင့်မမည့်သူ
ပေါ်မည်ဖြစ်၏။ မိမိအကြံအစည်များ အထမြောက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ
တွင် အိမ်ထောင်ရေးသာလျှင်မက အခြားအရေးအရာမှန်သမျှပင် ပြီးစီး
လျက် သဗ္ဗသိဒ္ဓိပေါက်သလို ဖြစ်နိုင်လေသည်။

မေတ္တာ၏တန်ခိုး

၎င်းပြင် လူချစ်လူခင်များအောင်၊ တန်ခိုးကြီးအောင်၊ ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်အောင် လေ့ကျင့်အားထုတ်နိုင်မည့် အခြားနည်းတစ်နည်းလည်း ရှိပေသေးသည်။

ထိုနည်းကား မေတ္တာစိတ်မွေးနည်းဖြစ်၏။

လူများသည် အစဉ်မပြတ် မရပ်မနား၊ မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်းပင် စိတ်တစ်ခုခုဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုစိတ်များကို အကြမ်းအားဖြင့် ခွဲလိုက်လျှင် ကောင်းသောစိတ်နှင့် မကောင်းသောစိတ်ဟူ၍ ၂ မျိုးရ၏။

ကောင်းသောစိတ်တွင် မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ မုဒိတာစိတ်၊ ဥပေက္ခာစိတ် စသည်ဖြင့် ချစ်ခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ကူညီလိုခြင်း၊ ပေးကမ်းလိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား ချမ်းသာစေလိုခြင်းဟူသည့် စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်မျိုးတွေ ပါဝင်၏။

မကောင်းသောစိတ်တွင် မုန်းခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ လောဘထွက်ခြင်း၊ ဒေါသကြီးခြင်း၊ မာနတက်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား ဒုက္ခဖြစ်စေချင်ခြင်း စသည့်စိတ်တွေပါဝင်၏။

ထိုစိတ်ကောင်းနှင့်စိတ်ယုတ်တို့၏ အတိုင်းပင်လျှင် လူများ၏ ပြောမှု၊ လုပ်မှု၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုတွေ ပေါ်၍လာရ၏။

ရန်အောင်စာပေ

စိတ်ကောင်းရှိသူသည် ကောင်းသောစကားကို ပြော၏။ ကောင်းသောအလုပ်ကိုလုပ်၏။ ထိုအခါ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းရလေသည်။

စိတ်ဆိုးရှိသူသည် ဆိုးသောစကားကိုပြော၏။ ဆိုးသောအလုပ်များကိုလုပ်၏။ ထိုအခါ ဆိုးပြစ်ကို တွေ့ကြုံခံစားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် လူကောင်းဖြစ်လိုလျှင် စိတ်ကောင်းမွေးမြူရ၏။ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်မာမွေးမြူသူမှာ လူဆိုး လူယုတ်မာသာလျှင်ဖြစ်၏။

ထိုထိုစိတ်၏ အစွမ်းသည်ပင်လျှင် မျက်နှာတွင်ပေါ်၏။ မျက်လုံးရောင်တွင် ထင်ရှား၏။ တစ်နည်းဖြင့်ဆိုလျှင် လူကောင်းလူဆိုးကို ထိုသူ၏မျက်နှာ၊ ထိုသူ၏မျက်လုံးကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပေရာ အများချစ်ခင်လေးစားခြင်းကိုခံလိုလျှင် စိတ်ကောင်းမွေးကာ ကောင်းသောမျက်နှာ၊ ကောင်းသောမျက်လုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရလေသည်။

စိတ်ကောင်းမှန်သမျှသည် မေတ္တာစိတ်မှ ပေါက်ပွားရခြင်းသာများလေသည်။ ထို့ကြောင့် လူကောင်းဖြစ်လိုလျှင် (ဝါ) အများ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကိုခံလိုလျှင် မေတ္တာစိတ်ကို မွေးရ၏။

မေတ္တာစိတ်ဟူသည် လူအပေါင်းတို့အား ချစ်ခြင်း၊ လူအပေါင်းတို့အား ကောင်းစားစေခြင်း၊ လူအပေါင်းတို့အား ဒုက္ခကင်းဝေး စေလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပုထုဇဉ် လူသာမန်မှန်သမျှသည် စိတ်ကောင်းထက် စိတ်ဆိုးသာလျှင် မကြာမကြာပေါ်၍လာတတ်၏။ သူတစ်ပါးအား ချစ်ရမည်ထက် မုန်းဖို့ကိုသာအားသန်တတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကောင်းပျောက်၍ စိတ်ဆိုးရောက်တိုင်းပင် မိမိကိုယ်ကို သတိထား၍ဆင်ခြင်ကာ စိတ်ဆိုးပျောက်လျက် စိတ်ကောင်းရောက်အောင် နှလုံးသွင်းရလေသည်။

အကြောင်းမူကား စိတ်ဆိုးဟူသည် သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးခြင်းမဟုတ်၊ မိမိကိုသာလျှင် ရှေးဦးစွာဒုက္ခပေးနေခြင်းဖြစ်ရာ စိတ်ချမ်းသာ

ရန်အောင်စာပေ

လိုသူ၊ အများ၏ ချစ်ခင်လေးစားခြင်းကို ခံလိုသူသည် အစဉ်သဖြင့် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်မွေးနိုင်အောင် အားထုတ်ရချေမည်။

“သတ္တဝါအားလုံးအဆင်းရဲကင်းကြပါစေ. . . ချမ်းသာကြပါစေ”

ဤကား မေတ္တာပို့ဖြစ်၏။ ဤမေတ္တာပို့ကို အခြား စိတ်အလုပ် မရှိတိုင်း(ဝါ) အားလပ်သည့်အခါတိုင် စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုစီးဖြန်းကာ ထိုမေတ္တာစိတ်ကို တစ်လောကလုံးသို့ ပို့လွှတ်ရလေသည်။

အစတွင်ကား မေတ္တာပို့သော်လည်း စိတ်က တကယ့်မေတ္တာမျိုး မရောက်ဘဲ လေလွင့်ကောင်းလေလွင့်ပေမည်။ သို့သော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် မှန်ကြည့်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၍ အတော်အတန် အထမြောက် သူမှန်လျှင် စိတ်၏တည်ငြိမ်မှု၊ စိတ်တန်ခိုးကြီးမှု အတော်အတန်ရပြီ ဖြစ်ရကား မေတ္တာစိတ်လွှတ်ရာတွင် လူသာမန်ထက် စူးရှထက်သန်နိုင် မည်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တာတွင် ‘မေတ္တာပို့ချိန်’ ဟု အချိန်တစ်ခု ကန့်သတ်ထား နိုင်လျှင်လည်းကောင်းပါ၏။ ဥပမာ နံနက်အိပ်ရာကနိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ‘၅မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ်’ စသည်ဖြင့် မေတ္တာပို့ချိန် ကန့်သတ်ကာ သတ္တဝါအားလုံးအား မေတ္တာစိတ်လွှတ်၊ မေတ္တာပို့ပါ။ ထိုမေတ္တာပို့ချိန်ကို ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ‘၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ် တတ်နိုင်သလောက် လည်းလုပ်နိုင်ပါ၏။

ထိုကဲ့သို့ မေတ္တာစိတ်လွှတ်သည့်အကျင့်၊ မေတ္တာပို့သည့်အကျင့် ကိုတဖြည်းဖြည်း လေ့ကျင့်ပေးပါက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထမြောက် အောင်မြင်ကာ ပြောပြ၍မဖြစ်သော စိတ်၏ချမ်းသာမှုကို ရပေလိမ့်မည်။ ထူးခြားသောအကျိုးကို ပေးပေလိမ့်မည်။ လူမြင်ရာရာတို့က ချစ်ခင် ကြပေလိမ့်မည်။ လူမြင်ရာရာတို့က ချစ်ခင်ကြလျှင် ထိုသူ၏စီးပွားရေး၊

ရန်အောင်စာပေ

ကြီးပွားရေး၊ အောင်မြင်ထမြောက်ရေး၊ ချစ်ရေး၊ ချစ်ရာအဖြာဖြာတို့မှာ
လိုလေသေးမရှိ ပြီးပြည့်ဝမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

(လောကတစ်ခွင်၊ မဆန့်ကျင်ဘဲ၊ ချစ်ခင်မြတ်လေး၊ ကျွမ်းဝင်
ဆေးကား၊ ကြည်အေးမေတ္တာ၊ လက်တွေ့သာတည့်၊ ကိုယ်မှာအမြဲ၊
ဆောင်သုံးစွဲက၊ ဘေးလွှဲရန်ကာ၊ စိတ်ချမ်းသာလျက်၊ စိန္တာမဏိ၊
တန်ခိုးရှိသို့၊ သဒ္ဓိသီးသီး၊ ဘုန်းတန်းကြီးသည်၊ ရှိန်းပြီးမေတ္တာ
မန္တန်တည်း။)

လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး

ညို့ဇာတ်တိုးပွားအောင်ပြုနည်း

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မျက်စိတန်ခိုးကြီးအောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ မေတ္တာစိတ်ပွားများခြင်း၊ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်မွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးလျှင် ထိုသူအား ကျား၊ မ မဟူ၊ ကြီးငယ်မရွေး၊ လူလူ၊ ရှင်ရှင် တွေ့မြင်သမျှအပေါင်းတို့က ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ အများ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း ခံရလေ၊ မိမိမှာ ညို့ဇာတ်တိုးကာ ချစ်သည်ထက်ချစ်ကြလေဖြစ်၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိက အခြားသူတစ်ဦးဦးအား ကာမစိတ်(ဝါ) တစ်ထောင်ငါးရာ ကိလေသာစိတ်ဖြင့် မချစ်မိအောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်ဖြစ်၏။

ညို့ဇာတ်တိုးနေသူသည် ကာမစိတ်၊ ထောင့်ငါးရာစိတ် စသော စိတ်ဆိုး စိတ်ညံ့များဝင်လာလျှင် ညို့ဇာတ်လျော့ပါး ပျောက်ပျက်ကာ မိမိအား ချစ်ခင်သူများ လျော့ပါးဆုတ်ယုတ်သွားတတ်၏။

သာဓကကား. . . အငြိမ့်မင်းသမီးများ၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးများကို ပွဲကြည့်လာပရိသတ်က (အထူးသဖြင့် ကာလသားများက) ချစ်တတ်ကြ၏။

သို့အငြိမ့်မင်းသမီးများ၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးများကို အများက ဝိုင်းအုံချစ်ခင်ကြခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကာ သီဆိုမှု၊ ကပြမှုတွင်သာ အာရုံစူးစိုက်ကာ တစ်ခုတည်းသော လုပ်ငန်းတာဝန်ကိုသာ စွဲမြဲအားထုတ်နေမှုကြောင့် (အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် လောကဇာတ်ဆရာကြီးတွေ့

ရန်အောင်စာပေ

အနုပညာသမားကြီးတွေ ညှို့ဓာတ်တိုးသလို) မင်းသမီးများမှာလည်း ညှို့ဓာတ်တိုးကြ၏။ သို့ညှို့ဓာတ်တိုးသည့်အစွမ်းကြောင့်ပင်လျှင် အများ၏ ချစ်ခင်စွဲမက်ခြင်း ခံရလေသည်။

ဤတွင် မင်းသမီးများအား ချစ်ခင်စွဲမက်ခြင်းဆိုရာတွင် မေတ္တာ စစ်ဖြင့် ချစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ထောင့်ငါးရာမေတ္တာဖြင့် ချစ်ခြင်း လည်းဖြစ်နိုင်လေသည်။ ဘယ်အချစ်ဖြင့်ပင်ချစ်ချစ်၊ အချစ်ခံရမှ ညှို့ဓာတ် တိုးကာ အများ၏ချစ်ခင်စွဲမက်ခြင်းကို တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ပိုမိုခံရ သည်သာဖြစ်၏။

မင်းသမီးများသည် အများ၏ ချစ်ခင်ခြင်းခံရသည်ဆိုရာ၌ ထို မင်းသမီးများ၏ အဆိုအက ကောင်းမှု၊ ရုပ်ချောမှုကြောင့် ချစ်ကြသည် ဟု တစ်ထစ်ချမဆိုနိုင်ချေ။ မင်းသမီးအများရှိကြသည့်အနက်ပို၍ ချောသော မင်းသမီးကို ပရိသတ်မစွဲဘဲ ရုပ်သင့်တင့်ရုံမင်းသမီးကို ပို၍စွဲသည်လည်း ရှိ၏။

အဆိုအက သိပ်မကောင်းပါဘဲလျက် အသည်းစွဲဖြစ်ကြသော မင်းသမီးများလည်း ရှိလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ညှို့ဓာတ်၏အစွမ်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

အချို့သော မင်းသားမင်းသမီးများအား လူချစ်လူခင်ပေါများကြ ခြင်းမှာ စွမ်းရည်သတ္တိ ထူးချွန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဥပမာ-ကွယ်လွန်သူ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဦးဘိုးစိန်ကြီး ငယ်စဉ် အခါကရုပ်ကလည်းချော၏။ အဆို အကကလည်းကောင်း၏။ အပြော အဆိုကလည်း ပိုင်နိုင်၏။ လူအများ အထင်အမြင်ကြီးအောင်လည်း စွမ်းဆောင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်အပေါင်းတို့က (အထူးသဖြင့် မိန်းမပရိသတ်က) အထူးချစ်ခင်စွဲမက်ကြလေရာ ထိုကဲ့သို့ ဦးဖိုးစိန်ကြီး အချစ်ခံရ၊ အစွဲခံရ၊ အမက်မောခံခြင်းမှာ မိမိ၏ ကမ္မ ပြုမှု သီဆိုမှု

များတွင်သာ အာရုံစိုက်ဆောင်ရွက်နေခြင်းကြောင့် ညှို့ဓာတ်တိုးကာ အများက ချစ်သထက်ချစ်၊ စွဲသထက်စွဲကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနည်းတူပင်လျှင် မိန်းမပျိုများ၊ ယောက်ျားပျိုများမှာလည်း အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ညှို့ဓာတ်တိုးနည်းများကို လေ့ကျင့်ပေးမှုကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အခြားအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ အများက ဝိုင်းဝန်းကာ ရိုးရိုး ချစ်၊ ဆန်းဆန်းချစ်ဖြင့် ဝိုင်းအုံချစ်ခင်ကြပါက အထူးသတိပြုရမည့် အချက်မှာ မိမိ ထိုထိုချစ်နေသူများအား မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ဖြင့် ပြန်၍ချစ်ပြီး ထောင့်ငါးရာကိလေသာစိတ်ဖြင့် မချစ်မိစေရန် အထူးသတိ ထားရလေသည်။ ကိလေသာစိတ်နှင့် တစ်ဦးဦးကိုဖြစ်စေ၊ အများကိုဖြစ်စေ ချစ်မိပါက မိမိ၏ညှို့ဓာတ်များ ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးကာ အများ၏ ချစ်ခင်စွဲမက်မှုများ ကုန်ဆုံးပျက်ပြားသွားတတ်လေသည်။

ပို၍ရှင်းရန် ဥပမာပြပေအံ့။ လှလှဟူသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုကြပါစို့။ ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်စိတန်ခိုးကြီး အောင်ပြုနည်း၊ မေတ္တာစိတ်ပွားများနည်း စသော နည်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ထိုမိန်းကလေး၏ အခြားအရည်အချင်း အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ကာလသားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင်ချစ်ခြင်း၊ ပိုးပန်းခြင်း ခံရပါက လှလှ အထူးသတိပြုရမည်မှာ အဘယ်ကာလသားကိုမျှ လှလှ ကထောင့်ငါးရာစိတ်ဖြင့်ပြန်၍မချစ်ဘဲ မိမိအား ပိုးပန်းသူ ကာလသား များအား မောင်လို၊ အစ်ကိုလို၊ ဦးလေးလို၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလိုသာလျှင် ချစ်နေရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လှလှ၏ ညှို့ဓာတ်မှာ တိုးသည်ထက်တိုး၊ တန်ခိုးကြီးသည်ထက်ကြီးလျက် ချစ်သူတွေများသည်ထက်များ၊ ပိုသည် ထက်ပိုကာ လှလှမှာ အချစ်မှော်အောင်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဟိုးလေးတစ်ကျော် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားရမည် အမှန်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ လှလှသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားကို

ရန်အောင်စာပေ

ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားအများကိုဖြစ်စေ မေတ္တာစိတ်ဖြင့်မဟုတ်ဘဲ ထောင့်ငါးရာ စိတ်ဖြင့် ပြန်လည်ချစ်မိပါက လှလှ၏ညှို့ဓာတ်များ ပျက်ပြားကာ မိမိ အားချစ်သူများ လျော့ပါးသွားမည်ဖြစ်၏။

ဤတွင် မေးဖွယ်ရှိ၏။ လူအများ၏ ချစ်ခင်စွဲမက်ခြင်းခံကြရကုန် သော မိန်းမပျို၊ ယောက်ျားပျိုတို့သည် အများ၏ချစ်ခင် စွဲမက်ခြင်းကို ခံကာ မိမိက ထောင့်ငါးရာစိတ်ဖြင့် ပြန်မချစ်ဘဲ တစ်သက်လုံးနေရတော့ မည်လော။ မသေမချင်းပင် အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးလုပ်ကာ ငှက်ပျောတုံး ပေါင်းရသည့် ဘဝမျိုးဖြင့် အရိုးထုတ်ရတော့မည်လောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။

ဤသို့ တစ်သက်ပတ်လုံး အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီး လုပ်ရမည်ကား မဆိုလို၊ အိမ်ထောင်ပြုသူ လုံမပျို၊ လုလင်ပျိုတို့သည် တစ်နေ့တွင် အိမ်ထောင်ပြုရန် သင့်လျော်သူများနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်ကြပါ၏။ သို့သော် အိမ်ထောင်မပြုမီ အပျို၊ လူပျိုဘဝ၊ ဝယ်သူကို စောင့်စားရသည့် အချိန်၊ (ဝါ) အိမ်ထောင်ဘက်ကိုရွေးချယ်ရမည့်အချိန်မျိုးတွင် ညှို့ဓာတ် တိုးအောင်ကြိုးစားကာ မိမိအားချစ်သူများ (ဝါ) ပိုးပန်းသူများ များသည် ထက်များအောင်သာ လုံ့လထုတ်ရ၏။ မိမိအား လက်ထပ်လိုသူ မြောက်မြား စွာတို့ ပေါ်ပေါက်သောအခါတွင်မှ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသော အကောင်းဆုံးကိုရွေးကာ ကျပ်ပြည့်၊ တင်းပြည့် လိုလေသေးမရှိသူကို တွေ့မှသာလျှင် အိမ်ထောင်ပြုရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အကောင်းဆုံး အိမ်ထောင်ဘက်ကို ရွေးချယ်ကောက် နုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် မိမိအားစွဲမက်သူတွေပေါများအောင် ညှို့ဓာတ်တိုးနည်းနိဿယည်းကို လေ့ကျင့်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်ပေ သတည်း။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာဘာလဲ

‘ဂရာဝါသ၊ သမ္မာဓဟု၊ ကိစ္စမြားမြောင်၊ လူတို့ဘောင်၌၊ အိမ်ထောင် ညွတ်ကွင်း၊ သံချိုင့်တွင်းသို့’ ဟူသော စကားအတိုင်းပင် အိမ်ထောင် ခြင်း၊ သားမွေးခြင်းကိစ္စကား ဒုက္ခသောကများပြားပေလီလှသည်။ အနှောင် အဖွဲ့အဆီးအတား အချုပ်အချယ်တွေ များလှရကား ညွတ်ကွင်းမိသော ငှက်နှင့်လည်းတူလှသည်။ သံချိုင့်တွင်းသို့ သက်ဆင်းမိသော သားကောင် နှင့်လည်း တူပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင်မှု၊ သားမွေးမှုကို လူ့အဓိကတာဝန်ကြီးသဖွယ် မှတ်ထင်ကာ ပြုမူဆောင်ရွက် နေကြလေသနည်း။

အကြောင်းရင်းရှိပါ၏။ အထက်ခန်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လူသတ္တဝါမှန်သမျှသည် အသက်တည်မြဲမှု၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုဟူ သော တာဝန်ကြီးနှစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရန်အတွက် လိုအပ်သမျှကိစ္စအဝဝတို့ကို မလုပ်မနေနိုင်အောင် သဘာဝတရားက အပြင်းအထန် လှုံ့ဆော်ပေး လေသည်။ အသက်တည်မြဲမှုအတွက်ကား စားမှုသောက်မှု၊ အပူအအေးမှ ကွယ်ကာမှုပေတည်း။

(မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုကား အဖိုနှင့်အမတို့ ပေါင်းသင်းနှီးနှောကာ သားသမီးမွေးဖွားမှုတည်း။)

ဤတာဝန်ကိုဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်ကို သဘာဝတရားက သွတ်သွင်း လှုံ့ဆော်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ အရွယ်ရောက်လာ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုစိတ်၏တန်ခိုးသတ္တိပြုလျက် အိမ်ထောင်ပြု

ရန်အောင်စာပေ

လိုသော ဆန္ဒအနည်းနှင့်အများ ပေါ်လာကြရ၏။ သို့ပေါ်လာသည့် အလျောက်လည်း အိမ်ထောင်ပြုကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အာသဝေါကုန်ခန်းသော အရိယာသူမွန်များ၊ အဗြဟ္မစရိယသိက္ခာ ပုဒ်ကို ရှောင်ကြဉ်သော သူမြတ်များ၊ ဓာတ်သဘာဝချွတ်ယွင်းဖောက် ပြန်နေကြသူများမှအပ၊ ကျန်ပုထုဇဉ်လူသားတို့သည် အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ် ရှိကြ၏။ ပုထုဇဉ်လူသားဖြစ်ပါလျက် အိမ်ထောင်မပြုရဘဲ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးဖြစ်နေကြရသူများမှာ အိမ်ထောင်ပြုရန် အကြောင်း မပြည့်စုံ၊ မလုံလောက်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် လူ ၁၀၀ လျှင် ၉၉ ယောက်ကျော် ကျော်မျှသော လူအပေါင်းတို့သည် အိမ်ထောင်ပြုကြသည်သာဖြစ်ရာ ထိုလူများစုကြီး၏အိမ်ထောင်ရေး၊ ချစ်သူကို ရရေး၊ သင့်လျော်သူနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးများကို အဘယ်မှာလျှင် မဖော်ပြမမြွက်ကြားဘဲ နေထိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့သော် . . . အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေးသည် ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်သော အရေးမဟုတ်၊ မင်္ဂလာရှိသောကိစ္စမဟုတ်၊ သူတော်ကောင်းတို့ နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သော အကျင့်မဟုတ်၊ ဒုက္ခသောက ကင်းဝေးလျက် သုခပြုမ်းသော လုပ်ငန်းတာဝန်လည်းမဟုတ်။ ဒုက္ခအလုပ် သောကတာဝန်သာဖြစ်လျက် သွေးသားပူဆာ၊ မနေသာသဖြင့် မလွဲသာ၍ ပြုကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုကား တင်ကြိုသိရှိထားဖို့ လိုပေသည်။

အကြောင်းမူကား အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ကောင်းမွန်မြင့်မြတ် လှသော လုပ်ငန်းတစ်ခုဟု အချို့ထင်မှတ်စွဲလမ်းတတ်ကြ၏။ အိမ်ထောင် ပြုလျှင် လောကနိဗ္ဗာန်ပမာ သုခအတိသာပြုမ်းလိမ့်မည်ဟုလည်း အထင် အမှတ်မှားတတ်ကြ၏။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် မင်္ဂလာရှိသော အလုပ်ကြီး တစ်ခုဟု ယူမှတ်ကာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို ‘မင်္ဂလာဆောင်သည်’

ရန်အောင်စာပေ

ဟုပင် ဝေါဟာရ ခေါ်ဝေါ်နေကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ကူးယဉ်ကာ အထင်အမြင်ကြီးနေကြသူများမှာ တစ်နေ့နေ့တွင် အိမ်ထောင်ရေး၏ ဒုက္ခအစုစု၊ သောကမှုတို့၏ ဇာတိရုပ်ပေါ်လာသော အခါတွင် ပို၍သောက ပရိဒေဝရောက်ကြရ၏ ပို၍အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမှုဖြစ်တတ်ကြ၏။ လင်နှင့်မယား ပို၍ ကတောက်ကဆတ် များတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးဟူသည် ‘ဒုက္ခအလုပ်ပါ တကား’ ဟု အမှန်အတိုင်း တင်ကြိုသိထားဖို့ အရေးကြီးပေသည်။

ထိုအတိုင်း အမှန်သိထားလျက် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ဖြည်းလေး သက်သာ အချိန်ယူကာ စဉ်းစဉ်းစားစား ဆောင်ရွက်ပေလိမ့်မည်။ သို့စဉ်းစားချိန်ဆခြင်းသည် အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ရာတွင် လွန်စွာ အသုံးကျ အရာရောက်လှပေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို အထင်ကြီးသူများ၊ မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်သူများ၊ ကိုယ်ထင်လျှင် ခုတင်ရွှေနန်း သဘောထားသူ များသည် အိမ်ထောင်ပြုရာတွင် အဆင်မခြင်မစဉ်းစားဘဲ အလောသုံးဆယ် ပြုမိမှားသဖြင့် တစ်သက်တာလုံးဒုက္ခသောကရောက်ရကြောင်း အထက် အခန်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးလေပြီ။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုမည် ကြံသူတိုင်းသည် . . .

“ ဪ . . . လက်ထပ်ထိမ်းမြားတယ်ဆိုတာ ညွတ်ကွင်းထဲ ထောင် ထဲ ရောက်ရခြင်းပါတကား . . . ၊ သဘာဝက စေ့ဆော်တိုက်တွန်းလို့ မလွဲ အရှောင်သာတဲ့အတွက်သာ လုပ်ရတယ်၊ စင်စစ်တော့ ဒုက္ခများစေတတ်တဲ့ အလုပ်ကြီးပါတကား။ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ တကယ် ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ဆိုရင် ဘုရား၊ ရဟန္တာ အစရှိတဲ့ သူတော် ကောင်းတွေပြုကြမှာပေါ့။ သူတော်ကောင်းတွေ မပြုဘူးဆိုကတည်းက မကောင်းတဲ့အလုပ်၊ မူမမှတ်တဲ့အလုပ်၊ ဒုက္ခများမယ့်အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားထယ်။ အင်း . . . ဒီလို ဒုက္ခတုံး ဒုက္ခခဲကြီးကို မလွဲမရှောင်သာလို့

ရန်အောင်စာပေ

လုပ်ရရင်တော့ ဒုက္ခနည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် လူကောင်းသူကောင်းကို ရွေးမှ၊ စဉ်းစဉ်းစားစားပြုမှ၊ နကိုယ်က ဒုက္ခများတဲ့အလုပ်ဖြစ်ရတဲ့ အပေါ်မှာ လူဆိုးလူယုတ်မာ အိမ်ထောင်ဘက်နဲ့ တွေ့ရရင် နှစ်ထက်ကွမ်း ဒုက္ခများတော့မှာပါကလား. . . ” စသည်ဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား ကာ တွေးတွေးဆဆ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်ပြုလျှင် အိမ်ထောင်မှုတာဝန် နည်းသင့်သလောက် နည်းမည်ဖြစ်လေသည်။

၎င်းပြင် ခါးသောအစာကို မလွဲအရှောင်သာ၍ စားရလျှင် ခါးမှန်း သိထားဖို့လို၏။ ခါးသောအစာကို အချို့ထင်ကာ စားမိပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်မှ ခါးမှန်းသိလျှင် ပို၍ ဒုက္ခသောကများရမည်ဖြစ်လေသည်။

ခါးမှန်း တင်ကြိုသိထားလျှင်ကား ချင့်ချိန်းနှိုင်းဆကာ စားသင့်မှ စားမည်ဖြစ်၏။ စားရပြန်လျှင်လည်း အခါးသက်သာနိုင်သမျှ သက်သာ အောင် ရွေး၍စားမည်ဖြစ်၏။ မလွဲ သာ၍စားရပြန်လျှင်လည်း နကိုယ် ခါးမှန်းသိထားပြီဖြစ်သောကြောင့် အခါး၏ဒဏ်ကိုခံရသောအခါ စိတ် သက်သာမှုရမည်ဖြစ်၏။ အခါးကိုအချို့ထင်ကာ စားမိမှားသောသူများ အတွက်ကား ကြာကြာစား၍ ခါးမှန်းသိသောအခါပြင်းစွာသော သောက ဒုက္ခနှင့်တွေ့ရမည် အမှတ်ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ထောင်သည် ၁၀၀ အနက် ၉၀ ကျော်မျှ အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်မှာ အိမ်ထောင်ရေး မှတ်ခါးကို သကြားထင်ကာ စားကြသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

လုလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့၏ စိတ်တွင်. . .

“ဟာ. . . အိမ်ထောင်ကျရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ ချစ်သူ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေရတာဟာ လောကနိဗ္ဗာန်ကျနေမှာပဲ၊ ‘ထမင်းရည်ကို လျက်ရစေ တော့၊ ငွေမက်ကာမလိုချင်ဘူး၊ နှစ်ကိုယ်ပင် တဲအိုပျက်မှာ၊ တွဲလျက် ပျော်မယ်’ဆိုတဲ့ ဇာတ်မင်းသားသီချင်းဟာ သိပ်မှန်တဲ့ စကားပဲ” စသည်ဖြင့်

ရန်အောင်စာပေ

တွေးတောကာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြလေရာ တကယ့်လက်တွေ့ကြသော အခါတွင်ကား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ထမင်းရည်ကို လျက်နေဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ တစ်နေ့ထမင်းတစ်နပ်သာ စားရမည်ကိုပင် မဖြစ်နိုင်၊ ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်နှင့် မစားရလျှင် စိတ်ဒုက္ခများမည် ဖြစ်လေရာ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ်လောကကြီး မှန်ကြောင်းသိရသောအခါ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ပျက်လာကြ၏။ လင်မယားချင်း ကဘောက်ကဆတ်များလာ၏။ စိုင်းသေပစ်၍စိုင်းရှင်ကို လိုက်လိုသောဆန္ဒပေါ်လာ၏။ သားသမီးများရလျက် သားသမီးဒုက္ခ ခံစားရသောအခါ ထွက်၍ပြေးချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ တစ်ကိုယ်ရေ တကာယ နေရသည်လောက် လွတ်လပ်မှုမရကြောင်းသိရသောအခါ ထောင်ထဲကျနေ အဦးမှာ မီးတအူအူလောင်သလိုဖြစ်လျက် အိမ်ထောင်ရေးသဘောကြီး ကျက်ရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး၏ဒုက္ခကို တင်တင်ကြိုကြို စဉ်းစား စစ်ဆေးပါ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသော ဆွေမျိုးသားချင်း အစ်ကိုအစ်မ သူတေသနပြုပါ။ သို့ အိမ်ထောင်ရေးကို စစ်ဆေးမေးမြန်း စုံစမ်းစနည်း နာပြီးသောအခါမှ ထိုဒုက္ခတာဝန်တွေ ပျောက်ကင်းအောင်(ဝါ)နည်းနိုင် သမျှနည်းအောင် ငါဘယ်သို့ တင်ကြိုပြင်ဆင်မည်။ ထို မလွဲမရှောင်သာ သည့်ဒုက္ခကို ငါဘယ်သို့ ကြိုးစား၍ခံမည် စသည်ဖြင့် အိမ်ထောင်ရေး အတွက် လက်နက်ကိရိယာအကာအကွယ်များ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးမှပြုလျှင် ဒုက္ခရောက်သော်ငြားလည်း တင်ကြိုပြင်ဆင်ထားမှုကြောင့် ခံနိုင်ရေရှိမည်။ (ဝါ) သောကနည်းပါးမည်ဖြစ်ပေသတည်း။

အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးနည်း

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေးကား စင်စစ် ဒုက္ခအတိသာဖြစ်၏။ သို့သော် ပုထုဇဉ်လူသားတို့မှာ မစားဘဲ မနေနိုင် သလို အအိပ်ဘဲ မနေနိုင်သလို၊ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အနေနိုင်သည့်သူ များကြလေရကား ဒုက္ခတွင်းသို့ ဆင်းရမည်ဖြစ်ပါလျှင် ဒုက္ခနည်းနိုင် သမျှနည်းအောင် ကြံဆောင်ကြိုးစားသင့်ကြသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေးဟူသည် စစ်ပွဲသို့ ထွက်ရသည်နှင့်လည်းတူ၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပြွမ်းသော ကန္တာရခရီးသို့ သွားရသည်နှင့်လည်း တူလေသည်။

သို့ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ခရီးဆိုးခရီးကြမ်းသို့ အတူတကွသွား ရမည့် အဖော်သဟဲ စုံတွဲကြင်ဖက်ရှာရာတွင် အထူးသတိထား၍ ရွေးချယ် စိစစ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်သူပြွမ်းသည့်ဌာနသို့ သွားရမည့်လူနှစ်ဦးတို့သည် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် တကယ်ချစ်ခင်ကြင်နာကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သက်ပေးကူညီစောင့်ရှောက်ကြမှသာလျှင်နှစ်ဦးနှစ်ဝ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကြမည် အဟုတ်ပါလော။

ထိုနည်းအတူပင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးတွင်တွဲ၍ သွားရမည့် ကြင်ဖော်

ရန်အောင်စာပေ

ကြင်ဖက်ကို ရွေးရာတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တကယ့်စေတနာမေတ္တာဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်မည့်သူမျိုးကို ရွေးချယ်ရလေသည်။

၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ရေး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကား အချစ် ကိစ္စဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအချစ်ကိစ္စ (ဝါ) ထောင့်ငါးရာကိစ္စကား ပေါ်ပင်ကိစ္စ၊ ယာယီကိစ္စ၊ တဒင်္ဂတာဝန်ကိစ္စသာလျှင်ဖြစ်ရာ တကယ့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကား အချစ်ကိစ္စသက်သက်ချည်း မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် အချစ်ကိစ္စတစ်ခုတည်းကိုသာ ကွက်ကွက်ကလေး ကြည့်ကာ အိမ်ထောင်ပြုကြသော ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ နက်လှစွာသော အသူတရာချောက်ကြီးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားကြသူများနှင့် တူလေရာ တစ်နေ့နေ့တွင် အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခ အကြီးအကျယ် တွေ့ရမည် အမှန်ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်း မူကား ထောင့်ငါးရာစိတ်ဟူသည် စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်မာ ဖြစ်၏။ ငါကောင်းချင်၊ ငါ အာရုံခံစားချင်၊ ငါ စည်းစိမ်ရှိချင်သော စိတ်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်မာကို အရင်းခံကာပြုကြသော အိမ်ထောင်ဖက်များသည် အဘယ်မှာလျှင် ဒုက္ခ မတွေ့ဘဲနေချိမ့်မည်နည်း။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ အဓိကမှာ ထောင့်ငါးရာစိတ်မျိုး အရင်းခံ သည်ကားမှန်၏။ သို့သော်ထောင့် ငါးရာစိတ်ချည်းမဟုတ်၊ တကယ့် စေတနာမေတ္တာဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်စုံမက်မြတ်နိုး မေတ္တာကရုဏာမိုးရွာ နိုင်ဖို့လည်း အရေးကြီးလေသည်။

ထောင့်ငါးရာစိတ်ဖြင့်သာ အိမ်ထောင်ရှင်များမှာ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပြီးကြ၍ အတန်ကြာလျှင် ရိုးအီဝလင် အန်ချင်စရာလိုဖြစ်သွားတတ်ရကား မညားမိက ချစ်ကြသလောက် ညားပြီး၍ အတန်ကြာလျှင် မုန်းတီးရွံရှာ တတ်ကြလေသည်။

မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကောင်းလည်းပါသော အိမ်ထောင်ရှင်များ

မှာကား အိမ်ထောင်ပြုပြီး၍ အတန်ကြာလျှင် ထောင့်ငါးရာစိတ်မှာ ပြေပျောက်သွားငြားလည်း မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကား ကျန်ရစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှန်းတီးရွံ့ရှာမှု မရှိကြချေ။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ထောင့်ငါးရာချည်းသက်သက်ဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုသောသူများမှာ ရွှေရည်ပွတ်ထားသောကြေးနှင့်တူလေရာ အတန်ကြာလျှင် ရွှေရည်ကွာကာ သုံးမရသော ကြေးတုံးကြီးဘဝသို့ ရောက်လျက် စွန့်ပစ်လိုက်ရတတ်လေသည်။

မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ပါသော အိမ်ထောင်ရှင်မှာကား ရွှေအစစ် နှင့်တူလျက် ကြာရှည်သော်ငြားလည်း အရောင်မမှိန်ဘဲ တထိန်ထိန် လက်၍ နေမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရာတွင် ကိလေသာစိတ်သက်သက် ဖြင့် မကြည့်ဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ၅၂၈ သွယ်သော မေတ္တာဖြင့် ချစ်မချစ်ကိုလည်း စဉ်းစားဝေဖန်ကြည့်ကာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ပါသော သူကိုမှ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် အိမ်ထောင်မှုအရသာပေါ်မည်ဖြစ်ပေသတည်း။

အဆင့်အတန်းတူသင်္ကြံယူသင့်၏

အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရာတွင် မိမိ၏အဆင့်အတန်း၊ အရည်အချင်းနှင့် တူနိုင်သလောက် တူအောင် ရွေးချယ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား အိမ်ထောင်ဖက်ဟူသည် သက်ဆုံးတိုင်အောင် အတူတကွ ခရီးသွားရမည့် အဖော်သဟဲဖြစ်ရာ စရိုက်ချင်းမတူ၊ အမှုအကျင့်ချင်း ကွဲပြား၊ စိတ်ထားနှလုံးထားချင်း ဖီလာဖြစ်နေပါက တရုတ်နှင့် ကုလား တစ်ခန်းတည်းအတူထားသလို ကြီးမားသော အနှောင့်အယှက်နှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ဥပမာ လင်က စာသမား ပေသမား၊ မယားက စာပေမှမတတ်လျှင် လူဇာတ်ချင်းအဘယ်သို့နီးနိုင်ပါအံ့နည်း။

မယားက စိတ်နှလုံးထားမြင့်မြတ်ပါလျက် လင်ကအရက်သမား၊ ကစားသမား၊ လူပါမ္ဘား လူမိုက်ဖြစ်နေပါက အဘယ်မျှ သောကဒုက္ခများရမည်နည်း။

သို့သော် မဆင်ခြင်မစဉ်းစားဘဲ အရမ်းအိမ်ထောင်ပြုကြခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဤကဲ့သို့ အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင်ဖက်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ဆင်ခြင်စဉ်းစား သတိထားကာ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး

ရန်အောင်စာပေ

ပြုပါက ဖက်ညီသော အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးရရန် အကြောင်းဖန်မည် ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား ‘သူတော်အချင်းချင်း၊ သတင်းလွေ့လွေ့၊ ပေါင်းဖက်တွေ့’ ဟူသော စကားအတိုင်း စရိုက်တူ၊ ဝါသနာတူများသည် တစ်နေ့နေ့တွင် တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ရမြဲဖြစ်ရာ အလောသုံးဆယ်အိမ်ထောင် ပြုမိမှားသောသူများမှာ ထိုကဲ့သို့ စရိုက်ဝါသနာတူများနှင့် တွေ့သော အခါ မိမိတို့အမှားကို နောင်တရရုံမှအပ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်သက်လုံးပင် နောင်တဟူသော အပူမီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် လောင်တိုက်သို့ မြန်းရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် စရိုက်တူဝါသနာတူများရအောင် အိမ်ထောင်ပြုရာ တွင် အလျင်မလျင်မလိုသင့်ချေ။ စရိုက်တူသူကို တစ်နေ့နေ့တွင် တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ မတွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်ချေ။

အကြောင်းမူကား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်ပါက တစ်နေ့နေ့တွင် မိမိကဲ့သို့ပင် စီးပွားရေးလုပ်နေသူနှင့် တွေ့ရမည်မှာ လွှဲရှောင်၍မရချေ။

ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝသူဖြစ်ပါဘိမူကား မိမိကဲ့သို့ပင် ပညာရှင်နှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ကျောင်းဆရာလုပ်နေသူတစ်ယောက်သည် ဆရာမနှင့် အဘယ်မှာ မတွေ့ဘဲနေနိုင်ပါအံ့နည်း။

သူဌေးသမီးသည် သူဌေးသားတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရန် ခဲယဉ်းသော ကိစ္စ မဟုတ်ချေ။

ထိုနည်းတူပင်လျှင် စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် စာရေးဆရာမ သို့မဟုတ် စာပေဝါသနာပါသူ မိန်းကလေးနှင့်တွေ့ရန် ကြုံကြိုက် တိုက်ဆိုင်ရမည်မှာ ဒိဋ္ဌဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါစာရေးဆရာနှင့်

ရန်အောင်စာပေ

စာရေးဆရာမ၊ ကျောင်းဆရာမနှင့် ကျောင်းဆရာ အကြောင်းပါ၍ နေကြသူတွေ များစွာရှိပေရာ ထိုကဲ့သို့ တွေ့ဆုံရန်လည်း ခဲယဉ်းသော ကိစ္စအဟုတ်၊ တမင်ရှာဖို့မလို၊ တစ်နေ့နေ့တွင် မုချတွေ့ရမည်ဖြစ်ရကား ထို့ကဲ့သို့ ဘက်ညီတက်ညီသော အိမ်ထောင်သည်များများမှာ မလွဲမရှောင် သာသည့်အိမ်ထောင်မှုဒုက္ခတာဝန်တွေကိုလည်း မိုးမွန်၍နေပါက သေရ သည်ထက်ပင် ဆိုးမည်ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရာတွင် ဘက်ညီ၊ တက်ညီ၊ အရည်အချင်းတူညီသော အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးရမည်ဖြစ်၏။

အရောင်းကြီး အဝယ်ကြီးလုပ်နေသူတစ်ယောက်သည် စာပေမှ မတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်ညားလျှင် စိတ်သောကမများရပါလော။ ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ပညာမဲ့တေလေဂျပိုးနှင့် အကြောင်း ပါလျှင် အသည်းနာစရာမဖြစ်ပါလော။

မလွဲမရှောင်သာသည့် အိမ်ထောင်မှု၊ သားမွေးမှု၊ ဒုက္ခတာဝန်တွေ ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အဆင်ပြေမည့် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးရမည် ဖြစ်သတည်း။

အရည်အချင်းဆိုတာဘာလဲ

အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရာတွင် အရည်အချင်းရှိသူကို ရွေးရမည်ဖြစ်၏။ အဆင်းထက် အချင်းက အရေးကြီးသည်ဟူသောစကားရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် အရည်အချင်းဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်မဆိုင်ချေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်လျက် အရည်အချင်းပြည့်စုံချင်မှ ပြည့်စုံပေမည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာချို့တဲ့ ဆင်းရဲသူဖြစ်ပါလျက် အရည်အချင်း ပြည့်စုံချင်လျှင်လည်း ပြည့်စုံနိုင်၏။

သို့ဆိုသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသူများသည် အရည်အချင်း မရှိသော လူပေါ့၊ လူညံ၊ လူဗူးတောင်းတွေ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောသူများသည် စိတ်တေသဘောထား ရိုးဖြောင့်မတ်သူတွေဟုလည်း တစ်ထစ်ချ မယူမှတ်အပ်ပေ။

ထိုနည်းတူ ဆင်းရဲသား နင်းပြားဟူသည် လူ့အောက်တန်းစား ပါများတွေ၊ ပစ္စည်းပြည့်စုံသူမှ တကယ့်လူတော် လူကောင်းတွေဟုလည်း တစ်ဖက်သတ်မယူမှတ်အပ်ပေ။

အရည်အချင်းပြည့်ဝသူများသည် ချမ်းသာသူထဲတွင်လည်း ရှိနိုင်၏။ ဆင်းရဲသူများတွင်လည်း ပါနိုင်လေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

အရည်အချင်းဟူသည်မှာ ပညာဗဟုသုတနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ စိတ်နေသဘောထား မြင့်မြတ်ခြင်း၊ တစ်ဖက်သားအား ကြင်နာချစ်ခင်တတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်တတ်ခြင်း တော်ဖြောင့် မြင့်မြတ်ခြင်းများပင်ဖြစ်ရာ ဆင်းရဲချမ်းသာမဟူ ဘယ်လူမျိုးမှာမဆို အရည်အချင်း နှင့် ပြည့်စုံသူတွေလည်း ရှိနိုင်လေသည်။

အရည်အချင်းလည်းပြည့်ဝ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ကြွယ်ဝသူကို ရပါက ပို၍ကောင်းသည်သာဖြစ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသူများထဲတွင် အရည်အချင်းပြည့်စုံသူတွေ များစွာရှိနိုင်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသူများမှာ ပညာဗဟုသုတ ဆည်းပူးရှာဖွေရန်အကြောင်း ခံ လုံလောက်သည့်အတွက် ပစ္စည်းရှိသူများသည် ပညာဗဟုသုတ ကြွယ်ဝနိုင်၏။ ပညာဗဟုသုတ ကြွယ်ဝခြင်းသည်လည်း အရည်အချင်း ပြည့်ဝခြင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းပြင် ပစ္စည်းဥစ္စာဟူသည် ရှာတတ်ဖွေတတ်သူ၊ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းတတ်သူ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ပြည့်ဝသူများမှ ပို၍ရတတ်မြဲဖြစ်ရာ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းတတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အရည်အချင်းပြည့်ဝကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထားတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ခေတ်ပျက်သူဌေးမျိုး၊ လိုင်စင်ရ၍ အချောင်ပွသူမျိုး၊ မြင်းပွဲနိုင်သဖြင့် စတိုင်ထွားသူမျိုး၊ အမွေရသဖြင့် ဓနကြွယ်သူမျိုး၊ ခိုးတိုက်လုယက်သဖြင့် ငွေခွက်ကို နင်းမိသူမျိုးလည်းရှိတတ်ပေရာ ထိုသူမျိုးမှာကား အရည်အချင်းအစွန်းအစ အကျင့်စရိတ္တ ပြည့်ဝကြသူများ ဟုတ်မည်မဟုတ်ရကား ချမ်းသာတိုင်းကြွယ်ဝတိုင်း လူတော်လူကောင်းချည်းဟုလည်း မထင်မှတ်အပ်ပေ။

ထိုသူများမှာ အကြောင်းသင့်အခွင့်သာ၍ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝကြ

ရန်အောင်စာပေ

သော်ငြားလည်း စိတ်ထားမမြင့်မြတ်မှုကြောင့် အရက်သောက်၊ မြင်းလောင်း၊ အပျော်အပါးလိုက်၊ ဖဲရိုက်တေပေ၊ ကလေကခြေနေကြသူများလည်း ရှိပေရာ ပစ္စည်းရှိသော်လည်း တကယ့် လူတော်လူကောင်း ဟုတ်မဟုတ် ကို စစ်ငုပ်စူးစမ်းဖို့လိုပေသေးသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများမှာ ပညာဗဟုသုတရှာဖွေရန် ချွတ်ယွင်း ချို့တဲ့တတ်ကြလေရကား ပစ္စည်းမဲ့လျှင် ပညာလည်းမဲ့တတ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို သနားကြင်နာကာ လင်အရာ မယားအရာထားလိုသူများ အထူးစဉ်းစားသင့်ကြပေသည်။

ဆင်းရဲသူကို သနားသည်ကားမှန်၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး လူပါများ ဖြစ်နေကြရသူများကို ကြင်နာထောက်ထားကာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကောင်းမှုကြောင့် ဆင်းရဲရရှာပါတကားဟု ကိုယ်ချင်းစာ တရားထားကာ ကြင်နာထောက်ထားရ၏။

သို့သော် သနားသဖြင့် အိမ်ထောင်ဖက်ပြုရမည် မဟုတ်ချေ။ ဆင်းရဲသူများကို သနားသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုမိရာက နောင်သောအခါ တွင် လူဘက်ချင်းမမျှ၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက်မညီ၊ ကသီလင်တ ဖြစ်ကြ ရသူများကို တွေ့ရဖူးလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှာ လွန်စွာ ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် တောသူရိုးရိုးအလေးကို သနားလှသည်ဆိုကာ ကြင်ယာ မြှောက်စားမိသည့်အတွက် နောင်သောအခါတွင် အနီတောသူ အပျိုဖြူ မှာ လူလယ်ဖြစ်ကာ လင့်စကားကို နားမထောင်၊ လင်နှင့်တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်းမရ၊ စကောစက ဝှက်ကျဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရသည်ကို တွေ့ရဖူးလေသည်။

သို့ဆိုသဖြင့် တောသူတောသား ဆင်းရဲသားများအထဲတွင် လူရိုး လူကောင်း၊ လူ့အဖိုးတန်ကလေးတွေ မရှိဟူ၍ ကား မဆိုလိုပါ။ နောက်ချေး

ရန်အောင်စာပေ

ပုံမှ ကြာပေါက်သူများလည်း ရှိမည်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ကြာကိုလိုလျှင် နောက်ချေးပုံတွင် မရှာဘဲ ရေကန်ထဲတွင်လိုက်၍ ရှာမှ ကြာရဖို့ ပို၍ သေချာမည်ဖြစ်လေသည်။

လူတစ်ယောက် (ဝါ) မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်း ကို သိလိုလျှင် ထိုသူနှင့် မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့သည်၊ မည်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်မိသည်များကိုထောက်လျှင် ထိုသူ၏အရည်အချင်းကိုသိနိုင် ပါ၏။

မြင်းပွဲတွင်၊ ဖဲဝိုင်းတွင် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ ဖြစ်ခဲ့သော သူများမှာ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှ လူဖျင်း၊ လူညံ၊ လူဗူးတောင်းများဖြစ်ကြောင်း သေချာ လှပေသည်။

ဘုရားပေါ်တွင် , တရားပွဲတွင်, ဒီပိတ်လက်ချာများတွင် တွေ့ရသော သူများသည် ဇာတ်ရုံထဲတွင် တွေ့ရသူထက်ပင် အရည်အချင်းပြည့်ဝမည် မှာ ဗေဒင်မေးရန်ပင် မလိုတော့ချေ။

‘ဆန်ဖြူဆန်ကောင်း ထောင်းမှသိမည်၊ လူဆိုးလူကောင်း ပေါင်းမှ သိမည်’ ဆိုသော မြန်မာ့စကားပုံအတိုင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြည်စုံသူ ဟုတ်မဟုတ်ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ကြည့်လျှင် ပို၍ သိနိုင်မည်ဖြစ်၏

ထိုကြောင့်မိမိရည်ရွယ်မှန်းထားသူ ပေါ်ပေါက်တွေ့ရှိပါက ထိုသူ၏ အတွင်းသဘော, အပြင်သဘောကို စောကြောစစ်ဆေးကာ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟအဖြစ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ ကြည့်အပ်ပေသည်။

ခုတွေ့၊ တော်တော်ကြိုက်၊ နက်ဖြန်တွင် လက်ထပ်ကြလျှင် ဘယ်လိုဟာမှန်း သိရမည် မဟုတ်သည့်အတွက် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ အမှားနှင့် တွေ့တတ်ကြလေသည်။

ရှေးလူကြီးများသည် သမီးရည်းစား ဘဝ ၃နှစ်, ၃မိုးလည်ရသည် ဟု စကားစဉ်ရှိရာ ထိုနည်းမှာ ကောင်းသောနည်းပင်ဖြစ်၏။ ယခုခေတ်

တွင်သုံးနှစ်သုံးမိုးကြာအောင် နေမှ နေနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း လပေါင်း များစွာ စဉ်းစားချိန်ဆ၊ အကဲကိုသိရအောင် သူတေသနပြုသင့်ကြပေ သည်။

အိမ်ထောင်ရေးဟူသည် တစ်ရက်အရေးမဟုတ်၊ တစ်လအရေး အဟုတ်၊ တစ်နှစ်အရေးမဟုတ်၊ တစ်သက်လုံးအရေးပင်ဖြစ်ရာ စဉ်းစား ချိန်ဆ၊ အရာရာတွင် သတိ ဝီရိယထားမှ တော်ရုံကျမည်ဖြစ်ရကား အိမ်ထောင်ပြု အရင်မလိုဘဲ သတိကိုရှေ့ဆောင်ကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ထောင်ပြုမှားသဖြင့် တစ်သက်တာလုံး သောကဒုက္ခရောက်ကြ ရသူတွေ အနန္တောအနန္တ များလှပေရာ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အတွေးကြီး တွေး အစဉ်းစားကြီးစဉ်းစားပါမှ တော်ကာကျမည် ဖြစ်သတည်း။

မျိုးရိုးဗီဇခံစမ်းကြ

‘လူမှာ အမျိုး၊ ကြက်မှာ အရိုး’ ဟူသောစကားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူနှင့်ကြက် တည်ရှိနေသရွေ့ မှန်မည့်စကားပင်ဖြစ်၏။

လူများမှာလည်း တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သစ်ပင်တွေလို မျိုးရိုးဗီဇအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ပွားကြခြင်းဖြစ်ရာ စိတ်နေစိတ်ထား အရည်အချင်းမှာလည်း မျိုးရိုးဗီဇအတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်တတ်ကြလေသည်။

စိတ်နှလုံး မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သောမိဘများ၏ သားသမီးများ စိတ်နှလုံးမြင့်မြတ်မည်မှာ သေချာ၏။ ဆိုးရွားယုတ်မာ မိုက်မဲစွာသော မိဘမှပေါက်ဖွားသည့် သားသမီးများမှာ ဆိုးရွားသောင်းကျန်းမည်ကား ဗေဒင်မေးရန်ပင် မလိုတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရှေးလူကြီးများ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးရာတွင် မျိုးရိုးဗီဇကို အဓိကထားကာ အရေးတကြီး စစ်ဆေးစုံစမ်းမေးမြန်းစောကြောကြလေသည်။

အချို့အရပ်များတွင် ဆွေမျိုးချင်း လက်ထပ်ပေးသောဓလေ့ ရှိ၏။ ထိုသည့် နည်းမှာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ အကြောင်းမူကား မိမိတို့၏ ဆွေထဲမျိုးထဲမှ ဖြစ်သင့်သဖြင့် မျိုးရိုးဗီဇအတွက် စိတ်ချရလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ရှေးသရောအခါက သကျသာကီဝင် မင်းမျိုးတွေမှာ ဆွေမျိုးချင်း မျိုးချင်း ရင်းနှီးလက်ထပ်ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ ဆွေမျိုးမတိမ်ကောရန်၊ မျိုးညွှံ့ မျိုးဆိုးမပါဝင်စေရန် စီမံဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လောကီပညာ အတန်းစာ၊ ကျောင်းစာကို အဘယ်မျှပင် တတ်မြောက်ငြားသော်လည်း မျိုးရိုးမကောင်းက အကျင့်စာရိတ္တ စိတ်နေစိတ်ထား ရိုးသားဖြူစင်မည် မဟုတ်ချေ။

တစ်ခါက နယ်မှမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သဖြင့် စပ်မိစပ်ရာ စကားပြောကြရာမှ ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အကျင့်ဆိုးညစ်ပုံကို စကားစပ်မိကြလေသည်။

ထိုပညာတတ်လူဆိုးကို နယ်မှမိတ်ဆွေ ကောင်းစွာသိရလေရာ ထိုသူ့အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍မိတ်ဆွေကအောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

“ဟာ. . . ဒီအကောင်က အကျင့်စာရိတ္တ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျ၊ သူ့အမေက ကလေးကခြေ အလေးနတော မိန်းမစားဗျ၊ အဲဒီမိန်းမဟာ ပုလိပ်တစ်ယောက်နဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းညားပြီး အဲဒီကောင်ကလေးမွေးလာတာ လင်ကောင်မပေါ်ဘူးဆိုပါတော့ဗျ၊ အဲဒီအကောင်ကလေး မွေးလာတော့ သူ့အမေက မကျွေးနိုင်လို့ သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီမှာ အပ်ထားတယ်၊ ဆွေမျိုးတွေက ပညာသင်ပေးလို့ ကျောင်းစာ၊ အတန်းစာတော့ တတ်ပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် စာတတ်တာနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတာနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေတဲ့အခါလဲ ဖြစ်တာပဲ၊ စာတတ်တိုင်လဲ အကျင့်ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကောင်ကလေးဟာ မျိုးရိုးဗီဇမကောင်းတော့ အရက်သောက်တယ်၊ အပျော်အပါးလိုက်တယ်၊ တစ်ရွာရောက်ရင် မိန်းမတစ်ယောက် ကျ ယူတယ်၊ ကျုပ်တော့ သူ့ပညာကလေး နှမြောလှသဗျာ” ဟု မိတ်ဆွေ က ဝမ်းနည်းပက်လက် ညည်းညူရှာလေသည်။

‘လူ့သတင်းလူ့ချင်းဆောင်၊ ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်’ ဟူသော

ရန်အောင်စာပေ

စကားအတိုင်း လူဆိုး လူကောင်းကို ရွေးချယ်စီစစ်ရာတွင် လူချင်း ဆောင်သည့်သတင်းများကိုလည်း အကဲခတ်စနည်းနာသင့်ကြ၏။

တော်သည်၊ တတ်သည်၊ လိမ္မာသည်၊ ချက်ချာသည်၊ အကျင့် စာရိတ္တ ကောင်းသည်ဟု လူများကပြောကြားသတင်းပို့လာသူများ မှာ တကယ် လူတော် လူကောင်းတွေပင် ဖြစ်တတ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား ထိုသတင်းပို့သူများသည် အကြောင်းမဲ့ ပြောခြင်းမဟုတ်၊ ထိုသူနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖူး၍ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ရင်းနှီးဖူး၍ ပြောခြင်းသာလျှင်ဖြစ်ရာ လက်တွေ့သင်ခန်းစာမှ ပေါ်ထွက် လာသော သတင်းကောင်းများပင် ဖြစ်တန်ရာချေသည်။

ထိုနည်းအတူပင်လျှင် လူတစ်ယောက်အား အများကဝိုင်းဝန်း ပုတ်ခတ်ကာ သွားပုတ်လေလွင့် ပြောနေကြပါက ထိုအပြောခံရသူမှာ လူဆိုးလူညံ့ဖြစ်မည်မှာ သေချာလေသည်။ လူအများသည် အကြောင်းမဲ့ သတင်းကိုလည်း လွင့်မည်မဟုတ်၊ ကောင်းသတင်းကိုလည်း ပြောမည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် အောင်သွယ်၏ စကားကိုကား စဉ်းစား၍ယုံရချေမည်။ အောင်သွယ်ဟူသည် ဒလန်၊ ပွဲစား၊ ငိုစား ရယ်စားသူများဖြစ်ရာ သူတို့ စေ့စပ်ပေးသည့် သတ္တဝါမှာ မည်မျှပင် ဆိုးညစ်ညံ့ဖျင်းနေစေကာမူ မိုးကျ ရွှေကိုယ်ပမာ ပြောကြမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ချစ်သူရမ္မလုံ့လပြု

‘ပိယေဟိ ဝိပုယောဂေါဒုက္ခော၊ အပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော’ ဟု ဘုရားဟောရုံပေရာ ချစ်ခင်သူနှင့်ကွဲကွာခြင်းသည် ဒုက္ခဖြစ်၏။ မချစ်ခင်သူနှင့် အတူနေခြင်းသည်ဒုက္ခပင်ဖြစ်လေသည်။

ပဋိလောမနည်းဖြင့် အနက်ပြန်လိုက်လျှင် ချစ်ခင်သူနှင့်အတူနေခြင်းသည် သုခဖြစ်လျက် မချစ်ခင်သူနှင့်ကွဲကွာခြင်းမှာလည်း သုခပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်ခင်သူနှင့် အတူနေရအောင် ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းကာ သုခကိုရှာခြင်းမှာ တရားတော်နှင့်အညီ ကျင့်ခြင်းပင်ဖြစ်၍ အပြစ်မဆိုသာပါပေ။

ပုထုဇဉ် လူသာမန်တို့ကို မဆိုထားဘိ၊ ဘုရားအလောင်းလျှာ အရင့်အမာများသည်ပင်လျှင် ချစ်သူနှင့်အတူပေါင်းဖော်ရအောင်ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းကြမြဲဖြစ်၏။

ကုသမင်းသည် ပပဝတီကို ပေါင်းရအောင် ဒုက္ခခံကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

မာတင်သည် သူဌေးသမီးရပါမည့် အရေး ကြီးလေးသောဒုက္ခကို ခံသည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်အောင်စာပေ

မဟောသဓာသည်လည်း အမရာကို ရရန်အရေးအတွက် တိုင်းပြည် မှထွက်ကာ ကြိုးပမ်းချက် တစ်စခန်းဖွင့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

နုစဉ်အခါက လောင်းလျာတွေကိုမဆိုထားဘိ၊ ပစ္စိမဘဝိက၊ နောက်ဆုံးသောဘဝ၊ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည်ပင်လျှင် ယသော်ဓယာကို ရပါမည့်အရေး ပိုးတစထောင်ရွှေလေးကို ကွေးနေအောင်တင်ကာ ကြိုးပမ်း ရှာခဲ့သည် မဟုတ်တုံလော။

ယင်းသည့်ကျန်းဂန်ထွက်စကားများကို ထောက်ထားကာ ချစ်သူကို ရအောင် ကြံမှုအတွက် အပြစ်မတင်ထိုက်ပါပေ။

လုလင်ပျိုတို့အတွက်ကား နှစ်သက်သူကိုရအောင် ကြံရန် အင်မတန် လွယ်ကူ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် စတင်ပြောပြ၍ဖြစ်စေ၊ အောင်သွယ်တို့ဖြင့် ဆက်သွယ်၍ဖြစ်စေ ချစ်ကြောင်းခင်ကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောနိုင်ကြ၏။

လုံမပျိုတို့အတွက်ကား ထိုကဲ့သို့ လွယ်ကူခြင်းမရှိပါပေ။ ‘ယောက်ျား ကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ’ ဟူသော စကားအတိုင်း ဈေးသယ်သည် ဝယ်သူကိုမျှော်သလို မျှော်ယောင်တမ်းတ ချစ်သူကို စောင့်စားကြရသည်။

မြန်မာ၊ တရုတ် စသော ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့တိုင်းသားတွင် အောင် သွယ်ထားသော စနစ်၊ အောင်သွယ်များက စေ့စပ်ဆက်သွယ်ပေးသော စနစ်များရှိပေရာ ထိုစနစ်မှာ မိန်းကလေးများအတွက်ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုရချေမည်။

အကြောင်းမူကား မိန်းကလေးများကိုယ်တိုင်က ‘ရှင့်ကို ကျွန်မ စုံမက်ပါတယ်’ ဟု စတင်ပြောပြ၍မဖြစ်နိုင်ရကား အောင်သွယ်မှတစ်ဆင့် မိန်းကလေး ဂုဏ်မပျက်အောင် ဆက်သွယ်ဖန်တီး အလှော်ကြီးလှော်၍ ပေးနိုင်သည်။

ရန်အောင်စာပေ

ဤတွင် မိန်းကလေးများသည် ပန်းပွင့်နှင့်တူလျက် ယောက်ျားများမှာ ပျား၊ ပိတုန်းတို့နှင့် တူသည်ဟုဆိုရချိန်မည်။

အပွင့်များမှ အသီးအထောင့်ဖြစ်မှုအတွက်ပျားပိတုန်းတို့ ဝတ်ရည်လာရောက် စုပ်ယူဖို့လို၏။ သို့ပျားပိတုန်းတို့မှ ပျားပိတုန်း၏ ကိုယ်တွင် ကပ်ပါလာသည့် အဖိုပွင့်ဝတ်မှုတို့သည် အမပွင့်သို့ ကူးစက်ကာ အသီးအထောင့် ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အပွင့်များသည် ပျားပိတုန်းတို့ လာရောက်ချင်အောင် သွေးဆောင်ရန်အတွက် လှပသောအဆင်း မွေးကြိုင်သောအနံ့များရှိရ၏။

ထိုနည်းတူစွာပင်လျှင် ပန်းပွင့်နှင့်တူသော မိန်းကလေးများမှာလည်း ပျားပိတုန်းနှင့်တူသော ယောက်ျားတို့ စုံမက်နှစ်သက်စေရန် အဆင်းလှအောင် ပြင်မှု၊ ဂုဏ်သတင်းပြန့်ပွားအောင် လုပ်မှုများကို သဘာဝအားလျော်စွာ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေးများသည် လှချင်၊ ပချင်၊ ဖြီးလိမ်းဝတ်စားချင်ခြင်းမှာ အတက်ပါ ပန်းပွင့်ဥပမာအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အလှအပ ပြင်ဆင်တိုင်း မိန်းကလေးများ အိမ်ထောင်ပြုချင်လှပြီ၊ လက်ထပ်ချင်လှပြီဟု တစ်ထစ်ချ မယူမှတ်အပ်ပေ။

မိန်းကလေးများ အလှပြင်ခြင်းမှာ စိတ်သာယာကြည်နူးမှုအတွက် ဖြစ်၏။ စိတ်သာယာကြည်နူးမှုဟူသည် အချစ်စိတ်တွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အားဖြင့်ကားအကျုံးဝင်၏။ သို့သော်အလှပြင်သော မိန်းကလေးတိုင်း အား အိမ်ထောင်ပြုချင်လှပြီဟု အထင်မှားကာ စ၊မိ၊ ပြောမိ၊ ချစ်ရေး သွယ်မိပါက အမှားကြီးမှားတတ်ပေသည်။

မိမိကိုချစ်အောင်ပြုနည်း

မိမိကမူကား တစ်စုံတစ်ယောက်အား ချစ်ခင်စွဲမက်နေပြီဆိုပါစို့၊ သို့သော် မိမိ၏ချစ်သူက မိမိအားပြန်၍ချစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါလျှင် မိမိကချစ်လျက်နှင့်လွဲတတ်ကာ အချစ်စစ်ပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်ရလေသည်။

အထက်အခန်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးရာတွင် မိမိနှင့်အရည်အချင်း အဆင့်အတန်းတူသူအား ရရန်အတွက် ခဲယဉ်းလှမည် မဟုတ်ချေ။

စရိုက် ဝါသနာချင်း တူသူများမှာလည်း တစ်နေ့နေ့တွင် တစ်နေ့ ရာရာ၌ တစ်နည်းနည်းဖြင့် တွေ့ကြုံကာ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်တတ်ကြမြဲ ဖြစ်ရာ မိမိတို့ချင်းဆက်သွယ်မိဖို့လည်း ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ချေ။

အကယ်၍ ရည်းစားလူဘက် ပေါ်နေပါက မိမိသည် အခြား ပြိုင်ဘက်ထက် စွမ်းရည်သတ္တိ၊ အရည်အချင်းသာလွန်ကြောင်း မိမိ၏ချစ်သူ သိရှိအောင် ဖော်ပြရမည်ဖြစ်လေသည်။

၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မမေ့ရပေ။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှာ အချစ်ကိစ္စတစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်လဲ မိမိတို့ နှစ်ယောက်သည် လူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် အတူလက်တွဲကာ စခန်း သွားကြမည့်သွားဖော်သွားဘက်ခရီးသည်များနှင့်တူလေရကားတစ်ယောက်

ရန်အောင်စာပေ

ကိုတစ်ယောက် ကူညီမှု၊ ဖေးမမှု၊ တစ်ယောက်အကျိုးကို တစ်ယောက် ဆောင်ရွက်နိုင်မှု၊ တစ်ယောက်၏စိတ်ချမ်းသာမှုကို တစ်ယောက်ပေးနိုင် မှုများကို အများဆုံးစွမ်းဆောင်နိုင်သူမှာ အချစ်ပွဲတွင် အောင်မြင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြိုင်ဖော် ပြိုင်ဘက် ပေါ်နေပါက အထက်အခန်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် မျက်စိတန်ခိုး၊ စိတ်တန်ခိုးကြီးအောင်လုပ်နည်း၊ မေတ္တာ ပို့နည်းတို့ကိုသုံးကာ မိမိအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးအောင် ကြံဆောင်သင့်၏။

၎င်းပြင် မိမိ၏ စိတ်နေစိတ်ထား အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ပိုမိုတိုးတက်လာအောင် ကြိုးပမ်းရပေမည်။

လောကတွင်စိတ်နှလုံးထား မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သူနည်းပါးလျက်၊ စိတ်ထားယုတ်ညံ့ သိမ်ဖျင်းသူတွေသာများကြလေရာ မိမိသည် စိတ်နှလုံး ထား မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း ချစ်သူသိအောင် ပြဖို့လို၏။

သို့စိတ်နှလုံးထား မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်း ချစ်သူသိအောင် ပရိယာယ်မာယာဖြင့် ဟန်ဆောင်ကာပြဖို့မဟုတ်ချေ။ တကယ်ပင် စိတ်နေ စိတ်ထားကို ကောင်မွန်မြင့်မြတ်အောင် ဂရုစိုက်၍ ပြုပြင်ရလေသည်။

စိတ်နေစိတ်ထား တကယ်မြင့်မြတ်စွာ ထားသူဖြစ်လျှင် လူအပေါင်း က သိလျက်၊ ထိုသတင်းသည် မိမိ ချစ်သူ၏နားဝသို့လည်း ပေါက် ကြားလေသည်။

စိတ်နေသဘောထားဟူသည် ပြုပြင်လျှင် ရနိုင်သောကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ မိမိ၌ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တွေပေါ်၍နေပါက ထိုစိတ်ယုတ်မာကို ချက်ချင်း ဖျောက်ကာ စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်၊ မေတ္တာစိတ်၊ ဂရုဏာစိတ် မွေးရမည် ဖြစ်လေသည်။

လောဘကြီးခြင်း၊ ဒေါသခက်ထန်ခြင်း၊ မာန်မာနကဲလွန်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ အဟုတ်ထင်ခြင်း စသည်များသည် စိတ်ယုတ်မာများ

ရန်အောင်စာပေ

ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ယုတ်မာရှိသူ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ မုန်းတည်း
ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်၍ နေတတ်လေရာ အဘယ်မှာ ချစ်သူက ချစ်ခင်ကြင်နာ
ပါတော့အံ့နည်း။

မေတ္တာစိတ်၊ ကြင်နာသနားစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ သူတပါး
အား ကူညီစောင့်ရှောက်လိုစိတ်၊ မိမိအတွက် သူတပါးမှာ အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်လိုစိတ် စသည်များမှာ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်တွေဖြစ်ရာ ထိုစိတ်
မျိုးရှိသူ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ချစ်ဖွယ်၊ သနားဖွယ်ဖြစ်ရကား အဘယ်မှာ
လျှင် ချစ်သူနှင့်တကွ ချစ်သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိအား မမြတ်နိုးဘဲ၊
စေတနာမထားဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

မိမိ ပိုးပန်းနေသူကိုပင်လျှင် ၅၂၈ သွယ်သော မေတ္တာစစ်ထားနိုင်
သမျှထားလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ထောင့်ငါးရာစိတ်ဟူသည် စိတ်
ယုတ်မာပင်ဖြစ်ရာ ထောင့်ငါးရာစိတ်ချည်း သက်သက်ဖြင့် ချစ်သူအား
ကြံလျှင် ဘီလူး လူယောင်ဆောင်နေမှန်းသိသာသည့်အတွက် ချစ်သူ၏
မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုကိုခံရဖို့ ခဲယဉ်းလေသည်။

အချစ်နွဲ့

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော အလုပ်မဟုတ်ကြောင်း အထက်တွင်ဆိုခဲ့ချေပြီ။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာလည်း ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာစိတ်ပင်ဖြစ်ရကား အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ ‘မူ’ အားဖြင့်မကောင်းလှပေ။

သို့ ‘မူ’ မကောင်းမှုကြောင့်ပင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် မညားမီကလည်း ဒုက္ခအတန်တန်များ၏။ ညားပြီးသောအခါ သားရေး၊ သမီးရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စီပွားရေးအတွက် မြောက်မြားလှစွာသော ဒုက္ခအတန်တန်ကိုခံကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

၅၂၈ သွယ်သော မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ကား ‘မူ’ အားဖြင့် ကောင်းလှသည်။မြင့်မြတ်သောစိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၅၂၈ သွယ်သော မေတ္တာဖြင့် ချစ်ရခြင်းမှာ အနှောင့်အယှက်ကင်းလှ၏။ စိတ်ချမ်းသာလှ၏။ နှစ်ဦးနှစ်ဝ သုခရှိလှပေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား နှမလေးကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းကို မည်သူနှောင့်ယှက်မည်နည်း။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အား အစ်ကိုကဲ့ မေတ္တာထားခြင်းအတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မျှမရှိ။ မည်သူ့ ကိုမဆို ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာဖြင့်ချစ်လျှင် ချစ်သူရောအချစ်ခံသူပါ ချမ်းသာအေးကြည်

ရန်အောင်စာပေ

လှလျက်၊ ထောင့်ငါးရာနှင့်ချစ်ခြင်းကိုမူကား အချစ်ခံချင်သူ ရှိချင်မှ ရှိမည်။ ရှိပြန်ပါလည်း စေတနာရင်း မကောင်းသော ချစ်မှုဖြစ်သောကြောင့် အနှောင့်အယှက်အဆီးအတား မြောက်မြားလှစွာသော ဘေးရန်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍ နေနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့်၅၂၈ သွယ်သောမေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခြင်းကား သာယာသော တောတောင်အတွင်းတွင် ပျံ့ပျူးညီညာသောလမ်းကိုလျှောက်ရသလို ချောမောပြေပြစ်၏။

ထောင့်ငါးရာဖြင့် ချစ်ရခြင်းကား သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ် ပင်လယ်ကြီးအတွင်းတွင် လေပြင်းမုန်တိုင်းကျကာ လှိုင်းဂယက်တွေကြား၌ လှေ၊ သင်္ဘောသွားရသည်နှင့် တူလေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ထောင့်ငါးရာစိတ်(ဝါ)အိမ်ထောင်ပြုလိုသောစိတ်ဖြင့် ချစ်ခြင်း၊ ပိုးပန်းခြင်း၊ ကြံစည်ခြင်းမှာ အနည်းနှင့် အများ ဒုက္ခသောက ရောက်ရမြဲဓမ္မတာ ဖြစ်ပေသည်။

‘ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင် မကြောက်သင့်’ ဟူသော စကားပုံအတိုင်း မလွဲမရှောင်သာ၍ အိမ်ထောင်ပြုရန်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရအောင် ကြံစည်ကြိုးစားရာတွင် အနှောင့်အယှက် အဆီးအတား၊ ဒုက္ခသောက များကိုလည်း အောင့်အည်းကျိတ်မှိတ်၍ ခံရမည်သာဖြစ်ပေသည်။

ကျမ်းဂန်တွင်ပါသည့် မာတင်္ဂံ၊ မင်းကုသ၊ ဟရိဓဇရသေ့၊ ဥပကတို့သည် ချစ်သူအတွက် အဘယ်မျှ အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံရသည်ကို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဇွဲမျိုးကိုပင် လိုလျှင်သုံးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းထားသင့်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တူလိုသားလိုနေသော သူငယ်တစ်ယောက်တို့၏ အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

သူငယ်ကလေးနှင့် သူငယ်မကလေးမှာ စရိုက်ဝါသနာတူချင်း ဖြစ်၏။ သူငယ်ကလေးသည် သူငယ်မကလေးအိမ်သို့ အမြဲလိုလိုပင် ဝင်ထွက်သွားလာ ခင်မင်ရင်းနှီးလျက်ရှိရာ သူငယ်မကလေးအိမ်သို့နောက်ပိုး ပိုးရအောင် လာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူငယ်မကလေးလည်း အကဲခတ် မိမည်သာဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် သူငယ်ကလေးက သူငယ်မကလေးအား ချစ် သဝဏ်လွှာတစ်စောင်ပေးလေသည်။ ထိုအခါ သူငယ်မကလေးက အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ပြန်စာမျိုးပြန်၏။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒီလိုစိတ်မျိုးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက မောင်လို့၊ နှမလို့၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း လို့ ရိုးရိုးခင်မင်တာပါ။ ရှင်က ဆန်းဆန်းပြားပြား စာတွေ ရေးတော့ ကျွန်မ အတော်အံ့ဩသွားမိပါတယ်၊ ကျွန်မကို ရိုးရိုး ခင်မင်ရင်သာလာပါ။ ဆန်းဆန်းပြားပြား သဘောနဲ့တော့ မလာပါနဲ့ ”

ဤစာကို သူငယ်ကလေး ရသောအခါ သူငယ်ကလေးမှာ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန် နာကြည်းစေတော့သည်။ သူ့နောက်ပိုး ပိုးရအောင်လာနေကြောင်း သူငယ်မကလေးသိလျက် သူငယ်မကလေး မသိဟန်ဆောင်ခြင်းမှာ သက်သက်မဲ့ စော်ကားတာဟုထင်ယူ ဒေါပွလေတော့သည်။

ဤကိစ္စဖြစ်စဉ်ကိုသိသော ကျွန်ုပ်က သူငယ်ကလေးအား . . .

“ဟဲ့ . . . ဒါမျိုးဆိုတာက မင်းကကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စာကိုရေးတာနဲ့ တပြိုင်နက် သူငယ်မကလေးက ‘ကျွန်မလဲ ကြိုက်ပါတယ်ရှင့် ’ လို့ ဈေးသယ်နဲ့ဝယ်သူလို ရှော့ရှော့ရှုရှုပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဈေးသယ်နဲ့ ဝယ်သူတောင်မှပဲ ဝယ်သူက ပေးတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းနိုင်ရက်သားနဲ့ ဈေးသယ်က ဈေးကိုင်နေတတ်တယ်သေးတယ်ကွ၊ မင်းကို ချက်ချင်းလက်ငင်း

ရန်အောင်စာပေ

ကြိုက်ပါပြီလို့ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သွားမလဲ အပေါ်စားမိန်းကလေး မဖြစ်ဘူးလား၊ မင်းကို ဆဲတာလဲမဟုတ်၊ ရန်တွေ့တာလဲမဟုတ်၊ ကျွန်မက ရိုးရိုးတန်းတန်းခင်နေတာပါလို့ စာပြန် တာဟာ မင်းအတွက် တပန်းသာနေပြီကွ၊ ဆက်ကြိုပါ. . . ၊ စိတ်မလျော့ ပါနဲ့၊ ဟန်ကျပါလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောပြအားပေးသော်လည်း ကောင်ကလေးမှာ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကာ အခြားရရာလွယ်ရာ မိန်းကလေးကို ယူလိုက်လေရာရကား ကြောက်ချေးပါသည့် ငနဲလေးမှာ အဖိုးတန်လာဘ်ကြီးနှင့် လွဲရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ချစ်သူကိုကြိုရာတွင် ထိုသူငယ်ကဲ့သို့ စိတ်မပျက်လွယ် ရချေ။ မင်းကုသထုံး၊ မာတင်ထုံးတို့ကို နှလုံးမူကား အချစ်ဖွဲ့ရှိရာ၏။

မိမိတို့ချင်း နီးနိုင်၊ စပ်နိုင်၊ အကြောင်းသင့်နိုင်ပါလျက် အချစ်ဖွဲ့ မရှိမူ၊ စိတ်ပျက်လွယ်မှုကြောင့် လွဲရ၊ ကွဲရသူတွေများစွာရှိနိုင်လေသည်။

နဖူးစာရေစက်ကြောင့်လော

နဖူးစာပါလို့ညားကြသည်၊ ရေစက်ဆုံစည်းမှ ပေါင်းသင်းရသည် ဟု မြန်မာလူမျိုးများ မှတ်ထင်ယုံကြည်တတ်ကြ၏။ ဤအယူအဆမှာ ယုတ္တိမရှိသော အယူဟု ခေါ်ရချိန်မည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ကြုံချစ်ကြိုက်တာ ပေါင်းသင်းခြင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ အကြောင်းကြောင့်သာဖြစ်လေသည်။ နဖူးစာရေစက်ကြောင့် မဟုတ်ချေ။

သူတော်သူမြတ်လုပ်ကာ ရသေ့ရဟန်းဝတ်လျက် တရားအားထုတ် နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နဖူးစာမပါ၍ အိမ်ထောင်မပြုခြင်း မဟုတ်၊ သူတော်ကောင်းလုပ်နေ၍ အိမ်ထောင်မပြုခြင်းသာလျှင်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ သူတော်ကောင်းဘဝမှ လျှော့ကာ ဝတ်ကြောင်ဝတ်လျှင် အရည် အချင်းအလျောက် ဖူးစာဘက်တွေ့ကြရမည်သာဖြစ်၏။

ရသေ့၊ ရဟန်းဘဝမှ လူထွက်ကာ အိမ်ထောင်ပြုကြသော ပုဂ္ဂိုလ် များမှာ နဖူးစာရှိ၍ လူထွက်ခြင်းမဟုတ်။ လူထွက်၍ ဖူးစာရှင်ပေါ် ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

အချို့သူများမှာ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ လူပျိုကြီး အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်ကြရ၏။ ထိုသူများမှာ နဖူးစာရေစက်မရှိ၍ အိမ်ထောင်မကျခြင်းမဟုတ်။ ရတာမလို-လိုတာမရ စသော အကြောင်း

ရန်အောင်စာပေ

အမျိုးမျိုးကြောင့်သာလျှင် အိမ်ထောင်မပြုရဘဲ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီး ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချို့သူများ အိမ်ထောင်ဖက်ပေါင်း များစွာရှိ၏။ ဤစာကို ရေးနေဆဲတွင် သတင်းစာထဲ၌ ပါလာသည်မှာကား ရာဇဝင်ဘက်တွင် အမှုထမ်းနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ မယားပေါင်း ၃၇ ယောက် ယူခဲ့ဖူး သည်ဟု ပါလာတွေ့မြင်ရပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နဖူးတွင် နဖူးစာပေါင်း ၃၇ စောင်ရှိသောကြောင့် ဤမျှ အိမ်ထောင်ဖက်များရခြင်းမဟုတ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စရိုက်ဝါသနာကြောင့်လျှင် အိမ်ထောင်ဖက် ဤမျှများ ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြန်မာပြည်မှာ စစ်မြေပြင်ဖြစ်ကာ ဂျပန်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ အမေရိကန်တွေ ရောက်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဂျပန်ကတော်၊ အင်္ဂလိပ်ကတော်၊ အမေရိကန်ကတော် အတော်များများ ပေါ်လာကြပေရာ နဖူးစာကြောင့် စစ်ကြီးဖြစ်ကာ အိမ်ထောင်ကျကြခြင်း မဟုတ်၊ စစ်ဖြစ်၍ နဖူးစာပေါ်ကာအိမ်ထောင်ကျကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

တရုတ်များ၊ ကုလားများတွင် မယားများစွာ ရှိတတ်ကြ၏။ ဗမာလူမျိုးများမှာ မယားတစ်ယောက်သာ အများအားဖြင့်ရှိကြပေရာ ဖူးစာရေးနတ်က စေတနာချော်ကာ တရုတ်၊ ကုလားများကိုမှ နဖူးစာများစွာ ရေး၍ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပေ။ လူမျိုး၏ ဓလေ့၊ စရိုက်၊ ဝါသနာ၊ ဗီဇနှင့် ဥပဒေပညတ်ချက်ကြောင့်သာဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် နဖူးစာဟူသောစကားမှာ ယုတ္တိကင်းမဲ့သော စကား ဖြစ်၏။ ‘ငါတို့ နဖူးစာပါမှ ညားရမှာပါ။ နဖူးစာမပါရင် ဘယ်လောက် ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား ညားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု စိတ်ပျက်လက်လျှော့ အချစ်ဖွဲ့မလျှော့သင့်ချေ။

တစ်ထောင်ငါးရာမီးပမာ

သမီးရည်းစားဖြစ်စေ၊ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်စေ၊ ထောင့်ငါးရာစိတ်ချည်း သက်သက်ရှိကြပါဘိမူကား မီးပမာလောက်မြိုက်ခြင်းခံရမည်သာဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ငါးရာစိတ်သာမက မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန် တတ်နိုင်သမျှပါဖို့အရေးကြီး၏။ မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်များလေ အေးချမ်း ငြိမ်သက်လေဖြစ်သည် ဟုမှတ်ရမည်။

သမီးရည်းစားဘဝတွင်မိမိတို့ချင်းမညားမည်ကိုတွေးတောပူပန်၏။ တခြားလူတစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားမည်ကို သေမလောက် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မိ၏။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကား တစ်ထောင်ငါးရာ မီးလောင် ခြင်းသာလျှင်ဖြစ်လေသည်။

မိမိတို့၏ နှမ၊ မိမိတို့၏ တူမ၊ မိမိတို့၏သမီးများ ကောင်းရာ မွန်ရာသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျမည်ဖြစ်လျှင် အစ်ကို၊ ဦးလေး၊ ဖခင်တို့မှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြစ်မည် မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းမူကား အစ်ကို၊ ဦးလေး ဖခင်တို့၏ မေတ္တာမှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဖြစ်ကြောင့်ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ရည်းစားသော်လည်းကောင်း၊ မယားသော်လည်းကောင်း

လင်သော်လည်းကောင်း အခြားသူနှင့် အကြောင်းပါသွားမည်ကို သေမလောက်စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းမှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာသန့် မဟုတ်သော ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

အချို့သူများမှာ မိမိတို့၏ရည်းစား သို့မဟုတ် လင်ဖြစ်စေ၊ မယားဖြစ်စေ သူတစ်ပါး၏ လက်သို့ ပါသွားသော်လည်း အသေအလဲ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းမဖြစ်ဘဲ ခံနိုင်ရည်ရှိကြခြင်းမှာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် များ၍ ထောင့်ငါးရာစိတ် နည်းပါးသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အချို့သူများမှာ မိမိတို့၏ရည်းစား၊ သို့မဟုတ် မိမိတို့၏မယား၊ မိမိတို့၏လင်ကို အခြားသူများနှင့်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လက်ထပ်ပေး လိုက်သည်များကို မကြာခဏကြားရပေရာ ထိုသူများမှာ မေတ္တာစိတ် မေတ္တာကောင်းများသောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။

ထောင့်ငါးရာစိတ်ကား ဤကဲ့သို့ အေးမြသန့်ရှင်းသော စိတ်စေတနာ မျိုး မရှိနိုင်ချေ။

မိမိ၏ရည်းစားသည် သူတစ်ပါး၏လက်သို့ ပါသွားသဖြင့် အရူး သဖွယ်ဖြစ်သူများ ရှိတတ်၏။ မိမိတို့၏ လင်ဖြစ်စေ၊ မယားဖြစ်စေ အခြားသူ တစ်ဦးနှင့် ယဉ်ပါးသည်ကိုတွေ့ရသည့်အတွက် ရူးသော်ရူး၊ မရူးသော် သတ်ပွဲဖြတ်ပွဲများဖြစ်သည်ကို ကြားရဖူး၏။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း မှာ ထောင့်ငါးရာဘီလူး ပူးကပ်ခြင်းခံရကာ ထောင့်ငါးရာမီး လောင်ကျွမ်း ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

အကျင့်မကောင်းသော မယားကို စွန့်ပစ်လိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ပင် မကောင်းပါလော။ ဆိုးညစ်ဖောက်ပြန်သည့် လင် သည် အခြားမိန်းမတစ်ဦး၏ လက်သို့ ရောက်သွားလျှင် မိမိမှာ ဝန်ပင် ပေါ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်အောင်စာပေ

သို့ဖြစ်ပါလျက် မကောင်းသူအတွက် ရတက်ပွေပွား သောက
များကာ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဖြစ်လျက် အရူးပမာ ဒိန်းဒလိန်းနတ်
ဖမ်းခြင်းခံရသည်မှာ ထောင့်ငါးရာစိတ်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရာ သမီး
ရည်းစား၊ ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ ၅၂၈ သွယ်မေတ္တာ တတ်နိုင်သမျှ များအောင်
သတိထားပါမှ စိတ်ချမ်းသာရမည် ဖြစ်သတည်း။

မသင်္ကာစိတ်

အချို့သော လင်မယားများမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသင်္ကာစိတ် လွန်ကြူးကဲမိုးကာ မသင်္ကာသည့်ဒုက္ခကြီး ဖိစီးလောင်မြိုက်၍ နေတတ်ကြလေသည်။

မသင်္ကာခြင်းဟူသည်မှာ ပယောဂရောဂါနှင့် လွန်စွာတူ၏။ မသင်္ကာစိတ်ဝင်လာလျှင် မသင်္ကာစရာတွေသာတွေ့မိလျက် စိတ်သောကရောက်ရခြင်းမှာ ပိုသည်ထက်ပို၊ သည်းသည်ထက်သည်း သရဲပူးသလို၊ စုန်းပူးနတ်တိုက်သလို ငိုလိုငို၊ ရယ်လိုရယ် မဖွယ်မရာဖြစ်လျက် စိတ်ညစ်စိတ်ပူ ဦးနှောက်သွေးဆူရလေတော့သည်။

ဤစာကိုရေးနေစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မသင်္ကာတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

“ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တော်တော် ဆန်းတယ်ခင်ဗျ။ သူ့အသက်က ငယ်တော့တာလဲမဟုတ်ပါဘူး။ အသက် ၄၀ ကျော်လောက်ရှိပါပြီ။ သူ့မယားကလဲ အသက် ၄၀နီးပါးပါးပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူ့မယားဟာ ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်တဲ့ အကျင့်ကောင်း မိန်းမပါ။ လော်မာဖောက်ပြားတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလဲမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါတောင် အဲဒီယောက်ျားဟာ သူ့မယားကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မချဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ သူက အပေါ်ထပ်မှာနေလို့ သူ့မယားက

ရန်အောင်စာပေ

အောက်ထပ်မှာရောက်နေရင် သူ့မယားရှိတဲ့ အောက်ထပ်ကို မကြာမကြာ ငံ့ငံ့ကြည့်ရတာ အမောပဲ။

တစ်ခါတလေ ကိစ္စအထူးအထွေရှိလို့ ရပ်ဝေးခရီးသွားရရာက အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ ဘယ်အချိန်ရောက်ရောက် သူ့အိမ်ကို ချက်ချင်း ဝင်မသွားဘူး၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ကျမှ သူ့အိမ်ကိုဝင်တယ်။ အဲဒီလို အိမ်ထဲဝင်တဲ့အခါကျတော့လဲရိုးရိုးမသွားဘဲ အိမ်နားကို သူ့ခိုးကပ်သလို ကပ်၊ အိမ်လှေကားကို ချွတ်နင်းတက်ပြီး အိမ်ထဲက အသံဗလံကို နားစွင့်နေတယ်။ အိမ်ထဲက ထူးထူးခြားခြား ဘာသံမှ မကြားရ မတွေ့ ရတော့မှ ဘယ်လိုများဖြစ်နေပါလိမ့်မလို့ အကဲခတ် စုံစမ်းထောက်လှမ်း တာပါပဲခင်ဗျာ”

အထက်ပါလူမျိုးကား အသင်္ကာခြင်း ပြင်းထန်လှသော လူမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူမျိုးမှာ မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း ဘယ်သောအခါမျှ စိတ်ချမ်းသာရာရတော့မည် မဟုတ်ဘဲ၊ မသင်္ကာခြင်းမီးလျှံသည်အရိပ်ပမာ ချဉ်းကပ်ပါလျက် အမြဲလောင်မြိုက်ခြင်းခံရမည်သာဖြစ်လေသည်။ ထိုလူမျိုး မှာလည်း ထောင့်ငါးရာစိတ် ကဲမိုးသော လူမျိုးဟုသာ ခေါ်ရချိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် ဒလတွင်နေစဉ်က မသင်္ကာတတ်သော တပည့်တစ်ယောက် ကိုတွေ့ရဖူး၏။

ထိုကောင်ကလေးသည် ရိုးရိုးသားသား ကလေးမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူတို့လင်မယားအိပ်စက်၍နေကြခိုက် မသင်္ကာတတ် သော ကောင်ကလေးသည် ဖျတ်ကနဲအိပ်ရာမှ နိုးလာကာ သူ့အနီးတွင် ကောင်မလေးမရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အတန်ကြာလျှင် ကောင်မလေး အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ကောင်လေးက. . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မင်း ဘယ်သွားတာလဲ၊ ပြော . . . ပြော၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြော” ဟု ဒေါသတကြီး စစ်ဆေးလေတော့၏။

ကောင်မလေးက “ကျွန်မ အပေါ့အပါးသွားချင်လို့ နောက်ဖေး ထွက်တာပါ” ဟု မှန်ရာ ကန်ရာပြောသော်လည်း ကောင်ကလေးမှာ မယုံကြည်ဘဲ ကောင်မလေး၏ လက်ဖျားကိုစမ်း၊ ရင်ပတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ ကြည့်ပြီး . . .

“ဟော . . . မင်း လက်ဖျားတွေလဲအေးလို့၊ ရင်တွေလဲတဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတယ်၊ မင်း . . . ရိုးရိုးသွားတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အစချီကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြလျက် ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်ပွားကြရ လေသည်။

အချို့သော ဇနီးမောင်နှံများမှာ အိပ်မက်ကြောင့်ရန်ဖြစ်ကြရသည် ကိုတွေ့ရဖူး၏။ အိမ်မက်ထဲတွင် မိမိ၏ယောက်ျားမှာ တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်နှင့်ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေသည်ဟု မက်သဖြင့်လင်ကို ရန်ထောင် ရန်တွေ့သောမိန်းမမျိုးကိုလည်း တွေ့ရဖူး၏။ ထိုနည်းတူ အိပ်မက်ကြောင့် မယားကိုအပြစ်ရှာကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသောယောက်ျားများလည်း ရှိကြလေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းကား မသင်္ကာစိတ်ကြောင့်ဖြစ်၏။ မသင်္ကာစိတ်ကား အိမ်ထောင်ရေး အဆောက်အဦးကို လောင်မြိုက်စေတတ်သည့် မီးတုတ် တစ်ချောင်းပင်ဖြစ်ရာ ချမ်းမြေသာယာလိုသော အိမ်ထောင်သည်များသည် အကြောင်မဲ့ မသင်္ကာစရာဖြစ်တတ်သည့် စိတ်ဆိုးစိတ်ညံ့တို့ကို ဖျောက် ဖျက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

နမ်းပါများတော့ ဖြယ်

‘မြင်ပါများတော့ ငယ်၊ နမ်းပါများတော့ ပြယ်’ ဟူသော စကားပုံရှိလေရာ ထိုစကားပုံသည် အိမ်ထောင်ရှင်များအတွက် ပို၍ မှန်တတ်လေသည်။

သမီးရည်းစားဘဝက သေမတတ် ချစ်၊ မျိုထားမတတ် မေတ္တာ စိတ်တွေပွားကြပါလျက် အိမ်ထောင်ကျ၍ အတော်ကလေးကြာလျှင် သွေးအေးစိတ်လျော့ကာ ခပ်တည်တည် ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်သွားတတ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဓမ္မတာသာလျှင်ဖြစ်၏။ ကြာလျှင် ရိုးရမြဲ အတိုင်း ရိုး၍ သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အေးအေးမရိုးဘဲ ဆန်းဆန်းရိုးကာ မုန်းတီးစိတ်ပျက် နောက်တစ်ဆက်ရှာချင်စိတ် ပေါ်မည်စိုးရလေသည်။

သမီးရည်းစားဘဝတွင် စားမလို မျိုမတတ်ချစ်ကြပါလျက် အိမ်ထောင်ပြု၍ အတော်ကြာလျှင် ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ကာ အသစ်ကိုရှာလို သော စိတ်ပေါ်တတ်သည့် အချို့သောသူများ ‘မူ’ မမှန်သော အချစ် စိတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမူမမှန်စိတ်ကား ထောင့်ငါးရာစိတ်ပင်ဖြစ်၏။ ထောင့်ငါးရာ မျက်စိဖြင့်ကြည့်လျှင် မညားသေးသည့် အသစ်စက်စက်ရည်းစားကလေး

ရန်အောင်စာပေ

ကို လွန်စွာမက်မောတွယ်တာ၏။ မရလျှင် သေတော့မလောက်ဖြစ် တတ်၏။ တကယ်ညား၍ အတူတကွနေကြသောအခါတွင်ကား အဟောင်း အမြင်းဖြစ်ကာ ထောင့်ငါးရာ၏ အစွန်းအစများအာလျတွေ ကုန်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ညစ်စိတ်ပျက် နောက်တစ်ဆက်ရှာလိုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သာယာသောအိမ်ထောင်၊ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဇနီးမောင်နှံဘဝကို ရလို၊ ရောက်လိုလျှင် ကိလေသာကာမစိတ် သက်သက် သာလျှင် အရင်းခံသော အိမ်ထောင်ပြုမှုမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ရချိမ့်မည်။

ကိလေသာကာမစိတ်ဟူသည် စိတ်ရှူး၊ စိတ်မိုက်၊ မျောက်စိတ်၊ ဥမ္မတ္တကစိတ်ပင်ဖြစ်ရာ တည်မြဲခိုင်ခံ့သော စိတ်မျိုးမဟုတ်ချေ။ ကိလေသာ စိတ်သည် တကယ့်မေတ္တာစိတ်လည်း မဟုတ်ချေ။ တကယ့်မေတ္တာ မဟုတ်လျှင် အဘယ်မှာ အစဉ်အမြဲ ချစ်ခင်ကြင်နာ၍ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

ကိလေသာအချစ်စိတ်ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှာ ကလေးများ ကစားစရာလိုချင်ခြင်းနှင့် တူလေသည်။

ကလေးများသည် ကစားစရာတစ်ခုကိုမြင်လျှင် အပြင်းအထန် လိုချင်တပ်မက်၏။ မရလျှင် သေတော့မလောက် ငိုယိုပူဆာ၏။ ထိုကစား စရာကို ဝယ်၍ပေးပြီးနောက် အတန်ကြာလျှင် ရိုး၍သွားရကား နောက် ကစားစရာတစ်ခုကို ပူဆာပြန်လေသည်။

ကိလေသာ ကာမစိတ်ကား ဤသဘောမျိုးပင်ဖြစ်၏။ မညားမီ သမီးရည်းစားဘဝက မိမိ၏ချစ်သူမှာ နတ်သမီးကလေး၊ နတ်သားလေး လိုလှသည်ထင်၏။ မိမိချစ်သူ၏စကားမှာ ဗေလုဝနတ်စောင်းသံလို သာယာငြိမ့်ညောင်းလှသည် ထင်မှတ်၏။ မိမိ၏ချစ်သူနှင့် တွဲ၍နေရလျှင် သေပွဲပင် ဝင်ရဝင်ရ ပျော်မွေ့နှစ်သိမ့်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်တတ်ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ထင်မှတ်ခြင်းကား မှားယွင်းသော ထင်မှတ်ခြင်း (ဝါ)

ရန်အောင်စာပေ

ကိလေသာကာမ နှိုးဆွတိုက်တွန်းမှုကြောင့် စိတ်ရှူးပေါက်ကာ အထင်လွဲ
အမြင်လွဲဖြစ်ခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။

လူသည် လူ လိုသာလှမည်။ အဘယ်မှာ နတ်သား၊ နတ်သမီးနှင့်
တူနိုင်ပါမည်နည်း။ လူ့အသံသည် ဗေလုဝနတ်စောင်းသံအဘယ်ကြောင့်
ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ချစ်သူနှင့်တွဲ၍ သေပွဲဝင်ဖို့ကိုမဆိုထားဘိ၊ ချစ်သူနှင့်
တွဲပြီး နေပူထဲတွင် တစ်နာရီကြာအောင် နေနိုင်ပါသလော။

သို့ဖြစ်ပါလျက် ကိလေသာကာမ လှည့်စားမှုကြောင့် ဟုတ်တာ
ထက်ပို၍ထင်၊ မှန်တာထက်ပို၍ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးနောက် အကြင်လင်မယား
အဖြစ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ သွေးအေးစိတ်လျော့ကာ အထင်ကြီးတာ
တွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ မမှန်ကြောင်းသိရသောအခါ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့
လျက် ကလေးငယ်ကစားစရာ အသစ်လိုချင်သကဲ့သို့ အသစ်အဆန်းပေါ်
တွင် အထင်ကြီးပြန်၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြန်ကာ ကိလေသာကာမ၏ သွေးဆောင်
မှုနောက်သို့ လိုက်ပါလိုစိတ် ပေါ်ရပြန်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိလေသာကာမစိတ်သက်သက်ဖြင့် အရင်းတည်သော
အိမ်ထောင်သည် ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက် မီးပြင်းတိုက်သလို ဖြစ်မည်သာ
တည်း။

မရမတ္တသဘာဝ

အိမ်ထောင်ရေးကျမ်းတွင် ‘ပရမတ္တသဘာဝ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ် ဖြင့်ထည့်သဖြင့် အချို့က ပြုံးမိကောင်း ပြုံးမိပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ မည်သည့်အရာဌာန၊ မည်သည့်ပစ္စည်း ဝတ္ထု၊ မည်သည့် သက်ရှိသက်မဲ့မဆို ပညတ်သဘော၊ ပရမတ်သဘော ဟူ၍ သဘောနှစ်မျိုး၊ အကြောင်းအချက် နှစ်ခုရှိလေရာ အိမ်ထောင်ရေး ဟူသော ‘လူလျှင်လူချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည့်ကိစ္စ’ တွင်လည်း ထိုသဘောနှစ်ပါးနှင့် သက်ဆိုင်အကျိုးဝင်သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

‘ပညတ်သဘော’ ဟူသည် အခိုက်အတန့်၊ ကာလ ဒေသအား လျော်စွာ လူတို့ခေါ်ဝေါ်သမုတ်၊ ထင်မှတ်အယူရှိနေသည့် နည်းပင်ဖြစ်၍ အစစ်အမှန်ကားမဟုတ်ချေ။ ‘ပရမတ်သဘော’ ဟူသည်မှာကား အစစ်အမှန်၊ အနှစ်အသား၊ တကယ့် ဓာတ်သတ္တုဖြစ်၍ မဖောက်မပြန်သော သဘောရှိ လေသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို ပညတ်သဘောဖြင့်ကြည့်လျှင် ထာဝစဉ် မှန်ကန်မှုရမည်မဟုတ်ဘဲ အခိုက်အတန့်မျှသာ မှန်ကန်ပေမည်။ ပရမတ်သဘောနှင့်ကြည့်လျှင်ကား ထာဝစဉ်မှန်ကန်မှု၊ မသွေမလွဲတစ်ထပ် တည်း ဖြစ်မှုကို ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွင်လည်း ချွတ်ချော်မှားယွင်းမှုမရှိ၊ ပဋိမပဋိပဒါ၊ တကယ့်မှန်ကန်မှုရအောင် ပရမတ်သဘောဖြင့် စောကြော စစ်ဆေး၍ ကြည့်ဖို့လို၏။ ကိုင်း . . . ကြည့်ကြစို့ . . . ။

ရန်အောင်စာပေ

မေတ္တာ ၂-မျိုး

၅၂၈ သွယ်သောမေတ္တာ၊ တစ်ထောင်ငါးရာသောမေတ္တာဟု လူတိုင်း ပင်သိကြ၏။ ဤမေတ္တာ ၂ မျိုးကို မေတ္တာစစ်နှင့် ကိလေသာမေတ္တာ ဟု အခေါ်လွယ်အောင် မှည့်ခေါ်ကြပါစို့။

မေတ္တာစစ်ကား တကယ့်မေတ္တာကောင်း မေတ္တာမှန်ဖြစ်၏။ (ဝါ) ပရမတ္ထမေတ္တာဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာစစ်ဖြင့်ချစ်လျှင် ချစ်သူရော အချစ်ခံရသူပါ ချမ်းမြအေးကြည် ရေသီတာလို သောက်ချိုး ရဘိသကဲ့သို့ အတိသုခ ခံစားရ၏။ ။

ကိလေသာမေတ္တာကား မေတ္တာဟုပင် ခေါ်ရသော်လည်း အမှန် မှာ လောဘဖြင့်အရင်းတည်သော (ဝါ) ကာမဖြင့်တပ်မက်သော စွဲလမ်း မှုပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိလေသာမေတ္တာဖြင့်ချစ်လျှင် ချစ်သူရော အချစ်ခံရ သူပါ စိတ်မချမ်းမသာ ဗျာပါသောက ရောက်ရလေသည်။

ဥပမာပြရလျှင် မေတ္တာစစ်သည် ရေစင်ရေသန့်နှင့်တူ၏။ ကိလေသာ မေတ္တာသည် ထန်းလျက်ရည်၊ သကြားရည်နှင့်တူလေသည်။

ရေစင်ရေသန့်ကား ဘာမျှမရောသည့် အဖြူထည်သက်သက် ဖြစ်သောကြောင့် အဖိုးမတန် အရာမရောက်သလိုဖြစ်နေ၏။ သကြား ရည်၊ ထန်းလျက်ရည်ကား အချိုဖြင့်မွှမ်းထုံ ထည့်စွက်ထားသောကြောင့် ပိုကောင်းသည်၊ ပို၍အရသာရှိသည်၊ ပို၍အဖိုးတန်သည်ဟု ထင်တတ် ကြလေသည်။

သို့သော် ရေငတ်သူသည် ထန်းလျက်ရည်ကိုသောက်၍ ရေငတ် ပြေပျောက်ပါအံ့လော။ အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောသုတ်သင်လိုလျှင် သကြားရည်နှင့် ဆေးကြောက သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါအံ့လော။

သောက်ရန်၊ ဆေးကြောချိုးသုံးရန်အတွက် ရေစင်ရေသန့်သည် သာလျှင် အပြစ်ကင်းကာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလော။

ထိုနည်းတူပင်လျှင် မေတ္တာစစ်သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး အမွန် မြတ်ဆုံးဖြစ်၏။ ကိလေသာမေတ္တာကား ပို၍ကောင်းသယောင်၊ ပို၍ လေးနက်သယောင်၊ ပို၍တန်ဖိုးရှိသယောင် ထင်ရသော်လည်း စင်စစ်မှာ အတုအယောင်မေတ္တာ (ဝါ) မေတ္တာအမည်နှင့်ပင် မလျော်သော စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်မာသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

မိဘနှင့်သားသမီးသည် မေတ္တာစစ်ဖြင့်ချစ်သည်။ မောင်နှင့်နှမ၊ ဦးလေးနှင့် တူ-တူမ စသော ဆွေရင်း မျိုးချာများသည် မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ကြ၏။ သို့မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းတို့သည် တစ်သက်ပတ်လုံးပင် ချမ်းသာအေးကြည်စွာ မေတ္တာရေစင်၏ အရသာကို သောက်သုံးကြရလေသည်။

ကိလေသာစိတ်ဖြင့် ချစ်သော သမီးရည်းစား (ဝါ) လင်မယား တို့မှာ သက်ဆုံးတိုင် ချစ်ကြသူနည်းပါးလှ၏။ ယနေ့သမီးရည်းစား ဖြစ်လျက် နက်ဖြန်စိတ်ဆိုးကွဲကွာ ရန်သူကြီးတွေဖြစ်နိုင်လေသည်။ မနေ့က ဇနီးမောင်နှံဖြစ်လျက် ယနေ့တွင် ခွဲခွာရေးလုပ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်မကြည့်ချင်သည့်အဖြစ်ဆိုးမျိုးသို့ရောက်နိုင်လေသည်။ ဤသို့ အပြောင်းအလဲမြန်ကာ စိတ်မချရသောထောင့်ငါးရာမေတ္တာ(ဝါ)ကိလေသာ ချစ်မှာ မူမမှန်ဘဲ ဖောက်ပြန်သွေဖီသော(ဝါ)ဆိုးရွားယုတ်မာသော စိတ်ဆိုး စိတ်ညံ့သာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

မေတ္တာစစ်တွင် အပြိုင်စိတ်မရှိ

၅၂၈ သွယ်သော မေတ္တာစစ်တွင် အပြိုင်စိတ် (ဝါ) မနာလိုစိတ် မရှိချေ။ မေတ္တာစစ်ဖြင့်ချစ်သော ဖခင်သည် မိမိ၏သားသမီးကလေး လင်ကောင်းသားကောင်းရသွားလျှင် ဝမ်းပင်သာမည်ဖြစ်၏။ မေတ္တာစစ် ဖြင့် ချစ်သော အစ်ကိုသည် မိမိ၏နှမကလေး သင့်တော်သူနှင့် အကြောင်း ပါလျှင် ဝမ်းမြောက်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ကိလေသာချစ်ဖြင့် ချစ်ရသော ရည်းစား (ဝါ) ဇနီးမောင်နှံ တို့တွင်ကား မိမိတို့၏ချစ်သူမှာ သူတစ်ထူးနှင့် ဒွေးရောယှက်တင် ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ကြသည်ဟုကြားရလျှင်ပင် မိုးမီးလောင်ဖြစ်ကာ ခွေးကလေး ပြာပူကျ ဆွဆွခုန်ရသည်မှာ ကိလေသာမီးလောင်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့် သမီးရည်းစားဘဝ၊ လင်မယားဘဝသို့ပင် ရောက်နေ ရသော်လည်း မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် တတ်နိုင်သမျှများမှ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိရမည်ဖြစ်လေသည်။ ကိလေသာချစ်များလေ မီးများများ လောင်လေဟု မှတ်ကြကုန်ရာသည်။

သို့ဆိုသဖြင့် သမီးရည်းစားဘဝ လင်မယားဘဝတွင် မောင်လို နှမလိုသာချစ်ကာ ‘ဒင်း. . . ညားချင်သူနှင့်ညားရော့၊ ငါ အနေသာကြီးပဲ’ ဟု မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် ပြုရမည်ကား မဟုတ်ပေ။

ရန်အောင်စာပေ

သမီးရည်းစား၏ တာဝန်၊ လင်မယား၏တာဝန်ကို အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းရမည်ကား မှန်၏။ သို့ မိမိက ဆောင်ရွက်ပါလျက် သစ္စာမတည်သော ရည်းစား၊ မိုက်မှားသော လင်၊မယား စသည်များ အတွက် မေတ္တာစစ်ဖြင့် နှလုံးသွင်းကာ မိုက်မဲသောနှုမငယ်၊ ဆိုးရွားသော အစ်ကိုကြီး ဖောက်ပြန်သွားသလို သဘောထားနိုင်လျှင် စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံရမည် ဖြစ်လေသည်။

ရည်းစားဖောက်ပြန်၍ မိမိ၏အိမ်ထောင်ဖက် သစ္စာဖောက်၍ အရူးလိုဖြစ်ကာ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းခြင်းခံရသူများမှာ ကိလေသာစိတ် ပြင်းသူများဖြစ်သဖြင့် ကိလေသာလှိုင်းဂယက်တွင် ကူးယက်နစ်မွမ်းကြ ရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရှေးက စကားစဉ်တစ်ခုရှိ၏ ။

မြန်မာဘုရင်လက်ထက်က ဝန်ကြီးတစ်ပါး၏ မယားတစ်ယောက် ဖောက်ပြန်လော်မာသည်ကို ဝန်ကြီး၏အဆောင်ကိုင် (အစေခံ)က သိသဖြင့် ဝန်ကြီးအားတိုင်ကြားရာ ဝန်ကြီးက . . .

“ဟဲ့. . . ခွေးမသား၊ ဒီစကားကို ငါ့ကိုသာပြော၊ တခြားလူတွေကို လျှောက်မပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ အဆန်းလားဟ၊ ရော့. . . နင်သုံးဖို့ငွေ အစိတ်’ ဟု နှုတ်ပိတ်ခပေးကာ ဝန်ကြီး အေးအေးဆေးဆေးနေလေသည် ဟု စကားစဉ်ရှိလေသည်။

ဤဝန်ကြီးမှာ လောကတွင် ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်မြဲ လောကခံ တရားကိုသိရှိကျွမ်းကျင်သော တရားရှင် ပညာရှင်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် လည်း ဤစကားမျိုးပြောခြင်းဖြစ်နိုင်၏။ သို့မဟုတ် မယားအပေါ် ကိလေသာစိတ်နည်းပါးလျက် မေတ္တာစစ်ဖြင့်သာ ချစ်နေသောကြောင့် လည်း ဤသို့ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိလေသာစိတ် နည်းပါးခြင်းကား တွေ့ရမည့် ဘေးရန်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်သည့် အကြောင်းရင်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပေသည်။

‘ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား၊ ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ၏’ ဟူသော စကားအတိုင်း သမီးရည်းစားသော်လည်းကောင်း၊ လင်မယားသော်လည်းကောင်း၊ မည်သူ မည်သူမဆိုသော်လည်းကောင်း တစ်နေ့နေ့တွင် ကွဲကွာကွေ့ကွင်းရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ရှင်ကွဲ မကွဲ လျှင်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် သေကွဲ ကွဲရမည်သာဖြစ်လေသည်။

သို့ကွဲကွာ ကွေ့ကွင်းရသောအခါ ကိလေသာစိတ်ဖြင့်ချစ်နေသူများ မှာ အရူးပမာ ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ကြရ၏။ မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်လျှင် ပူသင့် သလောက်သာ ပူလေသည်။ ၎င်းပြင် ကိလေသာချစ်မှာ ကွဲကွာရသည့်အခါ သေမတတ်ပူရသည့်ပြင် ရယ်ဖွယ်လည်း ဖြစ်ရချေသေး၏။

သာဓကကား ကိလေသာချစ်အားကြီးသော လူတစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ကွဲကွာကွေ့ကွင်းရလျှင် အပူကြီးပူကာ လူးလှိမ့် အော်ငို သေမလိုဖြစ်တတ်၏။ သို့သော် အတန်ကလေးကြာသောအခါ နောက်တစ်ယောက်ချစ်ဖက်နှင့် ငါးရစ်တက်သည်ကို တွေ့ရတတ်ပေရာ မြင်ရသူများက ထိုသူအား အရူးဟု စွပ်စွဲကြမည်သာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လင်ကွဲ မယားကွဲသဖြင့် အသေအလဲ ပူပြင်းဆွေးမြေ့ လွန်းသူများမှာ ‘အင်း. . . ကြာခင်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်တော့ ယူတော့ မှာပါပဲ’ ဟူသော ကိန်းသေနည်းကို မှတ်ကြကုန်ရာသည်။

တကယ့်အလှူရှိရဲ့လား

‘ကိုယ်ထင်ရင်၊ ခုတင်ရွှေနန်း၊’ ‘ကိုယ်ကြိုက်လျှင်၊ ထန်းလက်ဖက်
ကိုပင် နတ်ရုပ်ထင်’ ဟူသော စကားများမှာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ (ဝါ)
ချစ်မှုရေးရာနှင့် ပို၍ဆိုင်လေသည်။

ကိုယ်ချစ်မိလျှင် နတ်သမီး၊ နတ်သားကလေးဟုထင်တတ်၍
ကိုယ်သဘောကျလျှင် မိုးကျရွှေကိုယ်ဟု ထင်မှတ်တတ်ကြခြင်းမှာ
ကိလေသာ မျက်မှန်စိမ်းတပ်၍ကြည့်သဖြင့် မြက်ခြောက်ကို မြက်စိုဟု
ထင်မှားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

လူမှန်သမျှသည် ဓာတ်လေးပါး အစုအဝေးမျှသာဖြစ်၏။ ၃၂
ကောဠာသတို့ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသော အပုပ်ကောင်သာလျှင်ဖြစ်၏။
အပုပ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း အဘယ်ကြောင့် သိရသနည်းဟူတုံငြားအံ့။
လူမှန်သမျှ တစ်နေ့ကျလျှင် သေရမည်။ သေသည်၏နောက် ၂ ရက် ၃
ရက်လောက်တွင် ပုပ်ပွနံစော် မြင်မတော်သော အသုဘကောင် ဖြစ်ရမည်
မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ အသုဘကောင်၊ အပုပ်ကောင်ဖြစ်ရခြင်းမှာ ပင်ကိုယ်ဗီဇက
အပုပ်ဓာတ်ပါသောကြောင့်သာလျှင်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ကိလေသာသမားတွေ ထင်မှတ်မှားသလို သူရို့၏
ချစ်သူမှာ ရွှေတုံးပုလဲကလေးတွေသာဖြစ်ပါဘိမူကား ဝိညာဉ်ကင်းပျောက်

ရန်အောင်စာပေ

သေခြင်းသို့ရောက်လျှင် ရွှေစိုင်း၊ ရွှေခဲ၊ ပုလဲဥ၊ ပုလဲနှစ်ကလေးတွေသာ ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

၎င်းပြင် ညိုမှချောသည်၊ ဖြူမှလှသည်၊ ‘ကောင်းခြောက်ဆယ် လေးရပ်၊ သွေးထပ်ထပ် ရုပ်ညီ’ စသည်ဖြင့် အချောအလှကို ဋီကာချဲ့ ကာ ကိလေသာစက်လှည့်နေကြခြင်းများမှာ ရူးနောက်ပေါ့သွပ်သော အယူတွေသာ ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးက အသားဝါဝါဝင်းကို အဆင်းလှသည်ဆိုချိမ့်မည်။ အနောက်တိုင်းသား အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် စသည်များက ဖြူမှ ဖွေးမှ အရည်အသွေးလှသည်ဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။ မဒရာစီကုလား၊ ကော်ရင်ဂျီဝါလားတို့က ကျီးကန်းအရောင်၊ ငှက်ခါး တောင်လို၊ နက်မှောင်၍နေသော အသားကိုမှ ဗဟုသ်အခြားဟု ပြားရ် ကရတား ပြုချင်ပေလိမ့်မည်။

ဗမာက ငရံ့ကိုယ်ကလေးမှ လှသည်ဟုထင်၏။ အင်္ဂလိပ်က ပေါင်တံတော် ရှည်လျားပြီး လန်ဘားဝါလားမှ ဝှံ့သည်ထင်ပေလိမ့် မည်။ ဂျပန်နှင့်တရုတ်တို့က တုပ်ကွပုခိုင်ကာ တိုတာတာပေါင်တံကိုမှ သဘောတော်ကျပြီး ယောရောရိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ချောခြင်း၊ လှခြင်းဆိုသည်မှာ စိတ်ထဲက အထင် အယူသာလျှင်ဖြစ်၏ ။ တကယ်ချော၊ တကယ်လှ၊ တကယ်နိပ်လှသည် မဟုတ်ချေ။

စာဖတ်သူမိတ်ဆွေသည် တစ်ခါတရံ ဤသို့ တွေ့ရကောင်း တွေ့ရမည်ထင်ပါ၏။

မည်းမည်းသည်းသည်း သူရဲနှင့်တူသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးချောချောတစ်ယောက်တို့ အကြောင်းပါလျက် ကြည်သာရွှင်မြူး ၍ နေခြင်း၊

ဘီလူးမက အမေခေါ်ရမည့် အဒေါ်ကြီး အရုပ်ဆိုးနှင့် ကောင်
ကလေး လှလှတို့ အိမ်ထောင်ကျ၍နေကြခြင်း၊

ဤအဆင်မပြေသော ရှုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါ မအံ့ဩပါ
နှင့်၊ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘ကိုယ်ထင် ခုတင်ရွှေ့နန်း’ သဘောပင်ဖြစ်ရာ
ကောင်မလေးချောချောက သူ့လင်သရဲကြီးကို အချောကြီးအလှကြီး
ထင်ကာ ချစ်ပြီးရင်းချစ်ရင်း ဖြစ်မည်သာတည်း။

ကောင်ကလေး လှလှကလည်း သူ့မယား မယ်အိုဇာကို သကြား
လုံးပမာ အံ့စောင်မှာ ငုံ့၍ထားချင်ပေလိမ့်မည် မုချတည်း။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကား ဖောက်ပြန်သော ကိလေသာစိတ်၏ အရူး
လုပ်ပုံပင်ဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ စုံတွဲကတော့ ဒီလောက် အဆင်မပြေ
မဖြစ်ပါဘူးဟု စောဒက တတ်ငြားအံ့. . .

“ဟုတ်ပါသည်. . . ခင်ဗျားတို့ကဒီလောက်တော့အဆင်မပြေမဖြစ်
ဘူးဆိုတာ ယုံပါတယ်၊ သို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ကို
ခင်ဗျားတို့ ထင်နေသလို မိုးကျရွှေ့ကိုယ်တွေ့၊ မြောက်ကျွန်းသူတွေမဟုတ်
ပါဘူး၊ သူလိုငါလို ရွက်ကြမ်းရေချိုထဲကပါပဲ. . . ” ဟု ပရမတ်သဘောဖြင့်
စောကြောပြောပြရမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

၎င်းပြင် ကိလေသာစိတ်၏ ဖောက်ပြန်ပုံကို ဆိုဦးအံ့ . . . ။

အသားကလေး လှမှချစ်ချင်သည်။ မျက်နှာကလေးချောမှ သဘော
ကျသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လေး တောင့်တင်းမှ မေတ္တာကြီး
တင်းသည်ဟူသော စိတ်မျိုးမှာ ကိလေသာမျက်စိဖြင့်ကြည့်သော စိတ်ဆိုး
စိတ်ယုတ်မာတွေသာ ဖြစ်၏။

မေတ္တာစစ်ကား ဤသို့မဟုတ်ချေတကား။ မိဘသည် အကြီးတန်
သော သားသမီးကို ပို၍ပင်ချစ်သေး၏ ။ မိုက်မဲသောသားသမီးကို

ရန်အောင်စာပေ

ပို၍သနား၏။ ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့နေသော ရင်သွေးအား အတိုင်းမသိ
ကရုဏာသက်မိပေသည်။

ကဲ. . . မေတ္တာစစ်ဟူသည် ကိလေသာ စိတ်ယုတ်နှင့် မကွာပါလား။

၎င်းပြင် မိဘဟူသည် သားသမီး တစ်ကျိပ်ပင်မွေးမွေး၊ ထိုသား
သမီးအားလုံးကိုချစ်၏။ အစ်ကိုများသည် နှမကလေးတစ်ယောက်ကို
ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ချစ်ကြ၏။ ဘာမျှမဖြစ်။

သို့သော်. . . သမီးရည်းစား လင်မယားကျတော့ ‘ထမင်းသာ
ဝေစားမယ်. . . ၊ ဟိုဒင်း ဝေမစားနိုင်’ ဟူသော စိတ်မျိုးထားကာ
တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ဦးတည်း လိုင်စင်ခံပြီး ချစ်ရမှ ကျေနပ်ခြင်း
မှာလည်း မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်မဟုတ်၊ စိတ်ယုတ် စိတ်ဆိုးဖြစ်ကြောင်း
ကောင်းကောင်းကြီး သိနိုင်ပါ၏။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံပြီး ချစ်ချင်သည့်
ကိလေသာစိတ်ညစ်ကြောင့်ပင်လျှင် ပူပန်လောင်မြိုက်အချစ်မီးတိုက်ခြင်း
ခံရပေသည်တကား။

အိမ်ထောင်ရေးသည် တကယ့်အရသာလော

သမီးရည်းစားဘဝ၊ မိမိတို့ချင်းမညားမီ အချိန်ကာလတွင် မိမိတို့ ညားရပါက ဧရာမ စည်းစိမ်သူခကြီးဖြစ်မှာပါတကားဟု တွေးထင် ယုံကြည်ကြ၏။ တကယ်ညားကြသော ဇနီးမောင်နှံမှာလည်း အိမ်ထောင် ရေး၏ အရသာမှာ လွန်စွာ စည်းစိမ်ကြီးလှပါတကားဟု ထင်မှားမိတတ် ကြ၏။

ဤသို့ အိမ်ထောင်ရေးအရာသာကို ကောင်းလှပါသည် ထင်ခြင်းကား သဘာဝတရား၏ သွေးဆောင်တိုက်တွန်းချက်ကြောင့်ပင်လျှင် ဖြစ်ပေသည်။

သဘာဝတရား၏ သွေးဆောင်မှုကို မထက်အခန်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့ ဖူးလှလေပြီ။

သဘာဝတရားကား လူသတ္တဝါတို့ အိမ်ထောင်ပြုချင်အောင် သွေးဆောင်တိုက်တွန်း၏။ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်ပေါ်အောင် အသွေး အသား အကြောအခြင်၊ အသိဉာဏ်တွေ ဖန်တီး၍ပေး၏။ အကြောင်း မူကား အိမ်ထောင်ပြုကြမှ အမျိုးဆက်ပြန့်ပွားမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုကဲ့သို့ သဘာဝတရား၏ ဖန်တီးမှုကြောင့် သွေးသား ကြောခြင် ထကြွဖောက်ပြန်ကာ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်ပေါ်လာသည့်အလျောက် အိမ်ထောင်ပြုကြရသောအခါ ‘အဟောဝတ. . . ဪ. . . ကောင်းပေစွ’ ဟု ထင်မှားကြ၏။

ရန်အောင်စာပေ

စင်စင်သော်ကား အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ အရသာဟူသည် ရေငတ် သူ ရေသောက်ရ၍ အရသာပေါ်သည် ထင်သလို၊ ထမင်းဆာသူ ထမင်း စားရ၍ စည်းစိမ်ရှိသည် ထင်မှတ်သလိုထင်မှတ်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

အနီးစပ်ဆုံးဥပမာကား (ကြမ်းတော့ နည်းနည်းကြမ်းသပ) လူများ သည် အစာဟောင်း စွန့်ပစ်ရမည့်တာဝန်ရှိ၏။ ထိုတာဝန်ကို ဆောင်ရွက် အောင် သဘာဝက နောက်ဖေးနောင်ဖီသွားချင်စိတ်ကို သွင်းပေ၏။ ထိုအခါ နောက်ဖေးသွားချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်မျိုးပေါ်လာလျှင် နောက်ဖေးမသွားရ မနေနိုင်၊ ထမင်းဆာတာ၊ ရေငတ်တာထက်ပင် အာသာဆန္ဒပြင်းထန်လာ၏။ နောက်ဖေးသွားလိုက်ရလျှင် စည်းစိမ်သူခ ရှိလှပြီဟု ထင်မှတ်၏။

အင်း. . . အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ အရသာ၊ (ဝါ) အချစ်၏ အရသာ ဆိုတာဟာလဲ ဒါမျိုးအတိုင်းပါပဲခင်ဗျား. . . ။

၎င်းပြင်တစ်နည်းဥပမာကား ဝဲယားနာပေါက်သောသူသည် ယားနာ ပိုးဝဲပိုးထသဖြင့် ယားယံလာ၏။ ထိုအခါ အယားပျောက်အောင် ကုပ်ခြစ် ဖဲ့ရွဲ့ရ၏။ ထိုကုပ်ခြစ်ဖဲ့ရွဲ့ရခြင်းကိုပင်လျှင် စည်းစိမ်သူခရှိလှပြီဟုထင်၏။

စင်စစ်ကား ဝဲမပေါက်ဘဲ၊ မယားဘဲနေခြင်းသည်သာလျှင် စည်းစိမ် သူခအစစ်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနည်းတူပင်လျှင် အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်၊ (ဝါ) ကိလေသာဝဲပိုး ထသည့်စိတ်ပေါ်၍ ကုပ်ရခြစ်ရခြင်းကား သူခမဟုတ်ပါပေ။ ဒုက္ခစင်စစ် သာလျှင်ဖြစ်၏။ ကိလေသာမထဘဲ အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာ နေခြင်း သာလျှင် စည်းစိမ်းသူခအစစ်ဖြစ်လေသတည်း။

ကိလေသာစိတ်သည် အပြင်းထန်ဆုံး

“ပုထုဇဉ်လူသားတို့သည် ကိလေသာစိတ်၊ ကာမစိတ်ပြင်းထန် သကဲ့သို့ပင် တရားတော်တွင် စိတ်ပြင်းထန်ကြပါက အားလုံးပင် နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ကြပေမည်”

ဤသို့ ဘုရားသခင်ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေ၏။

ဟုတ်မှန်လှပေသည်။ ကိလေသာစိတ်ကား စိတ်တကာစိတ်တွင် အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ပြင်းထန်ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရင်း လုံလောက်စွာရှိပေသည်။

ကိလေသာကာမသည်ပင်လျှင် အကြောင်းရင်းခံရှိသော အိမ်ထောင် မှု၊ သားမွေးမှုကိစ္စကား ဒုက္ခတာဝန်ကြီးမားလှစွာ၏။ ထိုအိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခ သားသမီးမွေးမြူမှုတာဝန်တို့ကို မရှောင်မလွှဲပြုကြလေအောင်ပင် လျှင် သဘာဝက ပြင်းထန်သောဆန္ဒအာလျကို သွတ်သွင်းတိုက်တွန်းပေး ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သာဓကကား လူသတ္တဝါတို့၏အသက်ရှင်နေမှုအတွက် အစာ၊ ရေ၊ လေတို့ ရရှိမှီဝဲရန် အရေးကြီး၏။ သို့အရေးကြီးသည့်အတိုင်း အစာဆာ ခြင်းထက် ရေငတ်ခြင်းအာသာဆန္ဒက ပို၍ပြင်းထန်၏။ ရေငတ်ခြင်းထက် လေရှူရန်ဆန္ဒမှာ ပို၍ ကဲလွန် ပြန်၏။ အကြောင်းမူကား လေမရှူရလျှင် နာရီပိုင်းအတွင်း သေကြေပျက်စီးရမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုအတူပင်လျှင် မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရန်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးသည် အရေးကြီးလှသည့်ပြင် ဒုက္ခတာဝန်တွေလည်း များလှရကား ထိုဒုက္ခ ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ချင်ရန်အတွက် ဆန္ဒဓာတ်ပြင်းထန်အောင် သဘာဝက တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်ပေးခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းပြင် ပစ္စည်းကောင်း ကုန်မှန်ဖြစ်ပါက ကြော်ငြာပေးရန် များစွာမလို၊ ဝယ်သူဝယ်ချင်အောင် အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းပေးဖို့လည်း အကြောင်းမရှိ။ အလိုလိုကောင်းမှန်းသိကာ ဝယ်ယူသုံးစွဲကြမည်သာ ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ပစ္စည်းကညံ့ဖျင်းလျှင်၊ အမျိုးမကောင်းလျှင် ထိုကုန်ကို ထွက်အောင် ရောင်းလိုပါက ရောင်းသူသည် ဝယ်သူအား အမျိုးမျိုး ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ကာ မဝယ်ချင်ဝယ်ချင်အောင် အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်ရပေလိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူပင်လျှင် အိမ်ထောင်မှု သားမွေးမှုကိစ္စမှာ စင်စစ် ဒုက္ခတုံး၊ ဒုက္ခခဲသာလျှင်ဖြစ်ရကား ထိုဒုက္ခတာဝန်ကို မညည်းမညှ၊ ဆောင်ရွက်ချင်အောင် သဘောအရောင်းသမားက အများကြီးတိုက်တွန်း လှုံ့ဆော်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသတည်း။

ပုထုဇဉ်တို့ ဓမ္မတာမကောင်းရာတွင် မွေ့လျော်၏။ မတော်ရာတွင် စိတ်ဝင်စား၏။ ထို့ကြောင့် တရားပွဲထက် ဇာတ်ပွဲတွင်လူစည်ပေသည်။ စကားကောင်းထက် စကားဆိုး စကားညစ်ကိုပြောလျှင် နားထောင်လိုသည်။

ထိုသည့်သဘောမှာ ကာမသားတို့၏ ပင်ကိုယ်သဘောဖြစ်ရာ ကာမဘုံသား လူအများတို့ တစ်ဖွားဖွားလိုက်စား ပျော်မြူးကြသည့် အနီအိမ်ထောင်ရေး၊ ချစ်ရေး၊ ခင်မှုမှာလည်း ဆိုးညစ်သည့် စရိုက် ဓလေ့ဖြစ်သောကြောင့်သာ ဤမျှစိတ်ပါစွဲလမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း တစ်နည်း မှတ်ကုန်ရာသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ကာမဂုဏ်ကိစ္စကို မည်မျှအမွမ်းတင်ကာ အထင်အမြင်ကြီး၍ နေကြကုန်သော်ငြားလည်း ဤကိစ္စကား လူသတ္တဝါမှန်သမျှတိုင်းတို့ အလွယ်နှင့်ခံစားနိုင်သည့် ကိစ္စသာဖြစ်၏။

ဖိုမ တွဲ၍ ပျော်ပွဲခံကာ ကာမအရသာခံစားမှုကို လူတွေသာလျှင် မက ပိုးပရွက်အစ ဆင်ကောင်ကြီးအထိ တိရစ္ဆာန်များလည်း ဘာသာဘာဝ ခံစားကြသည်သာဖြစ်ရာ ခွေးနှစ်ကောင် အရွေလိုက်သည့်ကိစ္စနှင့် လူများ မင်္ဂလာဆောင်သည့်ကိစ္စမှာ သဘောချင်းအားဖြင့်အတူတူသာလျှင်ဖြစ်၏။

နတ်တော် ပြာသို့ ကြောင်အိုကြောင်မိုက်တွေ ပျော်မြူးကြသည်နှင့် လူလင်နှင့် လုံမ၊ ပျော်ကြပါးကြသည်မှာလည်း ထိုနည်းမခြား တစ်သား တည်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုမှု (ဝါ) ကာမအရသာခံစားမှုကို အထင် ကြီးကာ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးပြုရန် မရှိချေ။ တိရစ္ဆာန်နှင့်မခြား ဤသဘော တရားကို လူများလည်း ကျင့်ကြံနစ်မွန်းကြခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ပုထုဇဉ်သဘာဝ မလွဲ အရှောင်သာလှသဖြင့် ဤကိစ္စကိုပြုကြသည် ကိုကား အပြင်းအထန် အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ။ သို့သော် ဤကိစ္စကို အမွန် အမြတ်ကြီးထင်ကာ ဤကိစ္စအတွက် အရွယ်ရောက်သည်မှ သုသာန်ဝ သို့အထိ အမြဲမပြတ် ဒလစပ်ဆောင်ရွက် ပျော်မြူးနေလျှင်ကား တော်သလင်းလ၊ သုနက္ခတွေ ပျော်သည်နှင့်မခြားဟုသာ ဆိုရချိမ့်မည်။

လူဟူ၍ဖြစ်လာလျှင် လူ့တာဝန်၊ လူ့အလုပ်၊ လူများဆောင်ရွက် ရမည့် မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သောကိစ္စတာဝန်တွေ မြောက်မြားစွာရှိ၏။

မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သောစိတ်မျိုးမွေးကာ တကယ့်သန္တိသုခကို ခံစားရမည်ဖြစ်၏။ မိမိ၏စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ နှလုံးထားမြင့်မြတ်ရေး များလည်း ဆောင်ရွက်စရာတွေရှိ၏။ သူတစ်ပါး၏အကျိုးကိုဆောင်ကာ စိတ်ချမ်းသာမှုရရန် ဆောင်ရွက်သင့်ကြ၏။

ရန်အောင်စာပေ

ဤသို့ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သော လူ့ ကိစ္စ၊ လူ့တာဝန်တွေရှိပါလျက် ဤညစ်ညမ်းယုတ်မာသော ကိလေသာညံ့ဗွတ်တွင် ကူးယက် နစ်မြုပ်၍သာနေကြပါက လူဖြစ်ခြင်း၏ အရေးအခွင့်ကောင်းကြီးကို အလွဲသုံးစားပြုရာသို့ရောက်ပေလိမ့်မည်။

၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ ကာမအရသာဟူသည် တကယ်လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာပေးသောကိစ္စမျိုးမဟုတ်ချေ။

လူ၏ အသက်တည်မြဲရေးအတွက် အစာစားလျှင် အာဟာရဖြစ်ကာ ကျန်းမာသန်စွမ်း၏။ ရေသောက်လျှင် သွေးသားဖွံ့ဖြိုး၏။ လေရှူလျှင် သွေးသားသန့်စင်၏။ ထို့ကြောင့် စားသောက်သုံးဆောင်သည့် အာဟာရ များမှာ သဘာဝ၏တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ဆောင်ရွက်ရငြားလည်း မိမိအတွက် ကောင်းကျိုးကိုပေးပေးသေး၏။

အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကား သွေးသားကုန်ခန်းလွန်ပင်ပန်းလျက် မချမ်းမသာ ပူဗျာပန်းဟိုက်သော ကိစ္စသာလျှင်ဖြစ်ရာ အဘယ်မှာလျှင် စည်းစိမ် သုခပေးပါလေသနည်း။ ထိုကဲ့သို့ဒုက္ခကြီးစင်စစ် အဖြစ်ကြီးဖြစ်သော ကြောင့်သာလျှင် သူတော်ကောင်းတို့ ရှောင်ကြဉ်ဖယ်ရှားကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ကိလေသာစိတ်ဖြင့် အရင်းတည်သော ဤကာမကိစ္စကား တကယ် ဒုက္ခကြီး စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခဟု အမှန် သိခြင်းသည်သာလျှင် ပရမတ္တဉာဏ်မည်၏။

ထို ပရမတ္တဉာဏ်ကို နှလုံးသွင်းကာ မလွဲမရှောင်သာ၍ အိမ်ထောင် ပြုရသော်ငြားလည်း ဤကိစ္စကား ဒုက္ခသာတည်းဟူသော နှလုံးသွင်းမှု ကိုကား လက်မလွှတ်ရချေ။

‘အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အင်မတန် ဒုက္ခများတဲ့အလုပ်၊ သဘာဝက

တိုက်တွန်းတာကို မလွဲမရှောင်သာလို့ နဖားကြိုးအတပ်ခံရတဲ့ နွားဟာ လူဆွဲရာပါသလိုပါရတဲ့ အလုပ်မျိုးပါတကား’ ဟု တင်တင်ကြိုကြို သိထားရပေမည်။

သို့ သိထားပါမှလည်း အိမ်ထောင်ပြုခါနီးတွင် ဒုက္ခနည်းသည် ထက်နည်းအောင်၊ အိမ်ထောင်ဘက် ကောင်းကောင်းရွေးနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ရွေးလည်း ရွေးသင့်ကြပေသည်။

ဤသို့ အမှန်တရားကိုမသိဘဲ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှာ လွန်စွာ စည်းစိမ်သူခရိုသော အလုပ်ပါတကားဟု အရမ်းမဲ့အထင်ကြီးပါက ‘ချဉ်ချဉ် တူးတူး၊ မူးလျှင် ပြီးတမ်း’ ဟု သဘောထားကာ လွယ်ရာယူ၊ ရရာနှင့် ညား၊ မဟားတရားတွေ ဖြစ်တတ်လေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အထင်ကြီးလွန်းသည့်အတွက် (ဝါ) မက်မော တွယ်တာလွန်းသည့်အတွက် အဆင်ခြင် မစဉ်းစားဘဲအရမ်းပြု အရမ်းညား ကြကာဒုက္ခပင်လင်ဝေနေသော လူပေါင်းများစွာရှိကြလေသည်။

၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ရေးတာဝန်တွေကို ကြီးမားလှပါဘိခြင်း၊ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှု၊ သားသမီး၏တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်မှု၊ နှစ်ဘက်သော မိဘဆွေမျိုးတို့၏ကိစ္စတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်မှု၊ မိမိတို့နှင့်တကွသော သားသမီးတို့၏ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ပညာသင်ကြား ရေး၊ ကျန်းမာရေးစသည့် ကိစ္စအထွေထွေတို့ များပြားလှကြောင်းလည်း တင်ကြို၍ သိထားရပေမည်။

ထိုထိုဒုက္ခတာဝန်တွေကို တင်ကြိုသိထားမှလည်း စစ်မတိုက်မီ လက်နက်ရိက္ခာပြင်သလို၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် တင်ကြိုပြင်ဆင် ထားမှသာလျှင် ဒုက္ခနည်းနိုင်သမျှ နည်းရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းပြင် ‘အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ကာမစည်းစိမ် ခံစားရန်အတွက်

ရန်အောင်စာပေ

သက်သက်သာဖြစ်သည်’ ဟု အထင်အယူ မှောက်မှားသူများအတွက် ထိုသူတို့၏ တစ်သက်တာတွင် ဘယ်သောအခါမျှချမ်းသာသူခ ရကြတော့ မည် မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူကား ‘သောက်လေ သောက်လေ၊ ငတ်မပြေသည်၊ ရေငန်ဆားကျင်း၊ နွားတစ်သင်းသို့’ ဟူသော ဆုံးမစကားရှိရကား၊ ကိလေသာစိတ်၊ ကာမစိတ်ဟူသည် ဆားငန်ရေသဖွယ် သောက်လေ ငတ်လေ ဘယ်တော့မှ အာသာမပြေနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်ရကား၊ ကာမစိတ် သက်သက်ဖြင့်သာ အိမ်ထောင်ပြုပါက အတန်ကြာလျှင် မိမိ၏အိမ်ထောင် ဖက်ကို ငြီးငွေ့သွားပေမည်။ ထိုအခါ ကာမစိတ်ဖြေဖျော်မှု၊ ကာမ၏ အလိုလိုက်မှုအတွက် နောက်တစ်ယောက် ချစ်ဖက်ကိုရှာလို စိတ်ပေါ်လာ၏။ ရှာပြန်ဦးမည်ဖြစ်၏။ တွေ့လျှင်ယူမည်သာဖြစ်၏။ အတန်ကြာလျှင် နောက်တစ်ယောက်၊ အတန်ကြာလျှင် နောက်တစ်ယောက်။ သို့ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်ပြား လော်လီကာ တံလျှပ်ကို ရေထင်၍လိုက်သည့် သမင်မိုက်ကဲ့သို့ ကာမရေစုန်တွင် မြောရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ရေး၏ အပြစ်အနာ အာဒိနဝကို သိထားပါက တကယ့် ဒုက္ခသောကနှင့်တွေ့ရသောအခါ ‘အင်း. . . ဒီကိစ္စဟာ ဒီလိုဒုက္ခ မျိုး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါအထင်သားပဲ၊ ဟော ငါထင်တဲ့အတိုင်းလဲ ဖြစ်တာပဲ။ အင်းလေ ဒုက္ခတွင်းထဲသိရက်နဲ့ တမင်ဆင်းခဲ့မိတာကိုး၊ ရောက်သမျှဒုက္ခကို တတ်နိုင်သမျှအောင်ခံမှပေါ့’ ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေဖျော်နှစ်သိမ့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုအထင်ကြီးကာ ဆောင်ရွက် ခဲ့သူများအတွက် တကယ့်ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်ရသောအခါ စိတ်ကိုလည်း မဖြေနိုင်၊ လွဲရှောင်၍လည်းမရ၊ ဒုက္ခကိုကွယ်ကာရန် တင်ကြိုပြင်ဆင်

ရန်အောင်စာပေ

ထားမှုလည်း မရှိသောကြောင့် အဓိကရဒုက္ခပင်လယ်ဝေ၍ နေရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ကွဲကွာကွေ့ကွင်းခြင်း ဘေးဆိုးကြီးများကား လွဲရှောင်၍ မရစကောင်းသည်သာဖြစ်ရကား တစ်နေ့နေ့တွင် ချစ်ဖော်ချစ်ဖက်တို့နှင့် ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း၊ သေကွဲသော်လည်းကောင်း ကွဲရမည်သာဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ကွဲကွာသည့် အခါတွင် အိမ်ထောင်ရေး၏ဒုက္ခ အမြင်မှန်မြင်ထားသူများအတွက် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းမှ သက်သာမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို အထင် ကြီးသူများအတွက် ကွဲကွာကွေ့ကွင်းခြင်းဘေးဆိုးနှင့် ကြုံလျှင်ဆွေ့ဆွေ့ ခုန် ပူလောင်လျက် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ရမည်သာတည်း။

အတိုချုပ်ဆိုရလျှင် . . .

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟူသည် မျိုးဆက်ပြန့်ပွားပေးမှုအတွက် သဘာဝ တရားက ကိလေသာစိတ် ကာမစိတ်ကို သွတ်သွင်းပေးမှုကြောင့် ဆောင်ရွက် ကြရသော ဒုက္ခအလုပ် ဒုက္ခတာဝန်များသာ ဖြစ်သည်။

ထိုဒုက္ခထိုသောကတွေကို တင်တင်ကြိုကြိုသိထားကာ အိမ်ထောင် ရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်လွှဲသင့်၏။

ပုထုဇဉ်သဘာဝ မရှောင်မလွှဲသာသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုရမည် ဖြစ်လျှင်လည်း အလျင်တလို အလောသုံးဆယ်မပြုရ၊ ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရောဟု သဘောမထားရ၊ အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခအပြင် ချစ်ဖော် ချစ်ဖက်၏ ဆိုးရွားမှု ဒုက္ခအပိုမဝင်ရလေအောင် ကောင်းသော အိမ်ထောင် ဖက်ကို နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် ကြီးမားသော သတိဖြင့် ရွေးချယ်ရမည်။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ ဒုက္ခတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်အောင်

ရန်အောင်စာပေ

အိမ်ထောင်မပြုမီက တင်ကြိုပြင်ဆင်ထားမှုရှိရမည်။ လျင်လျင်မြန်မြန်
အရမ်းကာယော မပြုရ။

အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခတွေ့လျှင် ‘ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ငါအသိ
သားပဲ’ ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်ကာ ခံနိုင်ရည်ရှိရမည်။

ကာမစိတ် ကိလေသာစိတ်၏ အလိုသို့မလိုက်ရ၊ ဤစိတ်မိုက်၏
အလိုသို့မလိုက်လျှင် တစ်သက်လုံး ဒုက္ခသောက ရောက်ရပေမည်။

ဤသဘောတရားတို့ကို တတ်ကျွမ်းနားလည်ပြီးကာ ဤသဘော
အတိုင်း တတ်နိုင်သလောက် လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြပါဘိမူကား
အိမ်ထောင်မှုသူခ ရတန်သလောက် ရကြမည်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာလည်း
ဤစာအုပ်ကို ရေးရကျိုးနပ်ပြီဟု ယုံကြည်ထင်မှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

လူပျိုကြီး ကိုအေးမောင်

ဤစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ရန်စီစဉ်ကြံ့နေစဉ်တွင် အကြောင်းထူးတစ်ခုပေါ်လာ၏။ ဝတ္ထုလစ်တွင်နေသော ကျွန်တော့်သမီး တစ်ယောက်နှင့် အငယ်ဆုံးသားကလေးတို့ ကျွန်တော်နေသည့် ရွှေဂုံတိုင် လမ်းရှိအိမ်သို့ရောက်လာရာ သားသမီးများနှင့် စကားစမြည်ပြောနေကြ သည်။

ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် သားနှင့်သမီးတို့ ဝတ္ထုလစ်သို့ပြန်ရန် ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်း မော်တော်ဘတ်စခန်းသို့လိုက်ပို့သည်။ ဝတ္ထုလစ်သွား သည့် အမှတ် (၁၆)နှင့်(၁၇)ဟီးနီးကားတို့ မလာသည့်အတွက် သားအဖ ၃ ယောက်သည် ဟီးနီးလမ်းအတိုင်း စကားတပြောပြောဖြင့် ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာကြ၏။

ဟာမစ်တစ်လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောခါ အသိတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်ပြီး . . .

“ဆရာ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟုမေး၏။

“ဟောဒီ သားနဲ့သမီးကို ဝတ္ထုလစ်လိုက်ပို့မလို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မော်တော်ဘတ်လိုင်းအတိုင်းလိုက်သွားရင်ဝေးတယ်ဆရာ၊ ဟောဒီ ဟာမစ်တစ်လမ်းအတိုင်းဝင်သွားရင် ခရီးတိုတိုနဲ့ ဝတ္ထုလစ် ရောက်လိမ့်မယ်”

ရန်အောင်စာပေ

တစ်ခါမျှ မသွားဖူးသော်လည်း ခရီးတို၍ မြန်မြန်ရောက်စေရန် အတွက် ဟာမစ်တစ်လမ်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

သာသနာ့ရိပ်သာအနီးသို့ အရောက်တွင် “ကိုရန်အောင် ဘယ်သွား မလို့လဲ” ဟုမေးသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာတွင် သူငယ်ချင်း ကိုအေးမောင်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုအေးမောင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ငယ်စဉ်က ကျောင်းဆရာအတူ တကွ လုပ်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်ချင်းလည်း မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်၏။

သားနှင့်သမီးကို ဝတ္တလစ်သို့ပို့ရန် သွားမည့်အကြောင်း ကိုအေးမောင် အား ကျွန်တော်က ပြန်ပြောရာ . . .

“ဒီလမ်းကမသွားနဲ့ ဝေးတယ်၊ လာ . . . လာ ကျုပ်လိုက်ပြမယ်” ဟုဆိုသဖြင့် ကိုအေးမောင်နောက်သို့ လိုက်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဝင်ခဲ့သည့် ဟာမစ်တစ်လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့ရာ မော်တော်ဘတ်လမ်းပေါ်သို့ပြန်ရောက်သည်။ ထို့နောက် အမှတ် (၁၇) လမ်းအတိုင်း ဝတ္တလစ်ဘက်သို့ ကိုအေးမောင်နှင့်အတူလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုအေးမောင် အခု အလုပ်လုပ်သေးလား” ဟု ကျွန်တော် ကမေးလိုက်၏။

“မလုပ်တော့ဘူး၊ ပင်စင်ယူလိုက်ပြီ”

“ပင်စင်လခ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“တစ်ရာလောက် ရတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကျုပ်မှာတော့ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်သုံးဆယ့် ငါးပြားရတယ်၊ ကလေးတွေက ကျောင်းသားတွေဖြစ်နေတော့ ပင်စင် လခနဲ့မလောက်ဘူး၊ စာရေးနေရသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကော လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းမှာ ဆရာဝင်မလုပ်ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ . . .

ရန်အောင်စာပေ

“မလုပ်တော့ဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ လုပ်နေတယ်”
ဟု ကိုအေးမောင်က ပြန်ပြော၏။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က
မေးလိုက်၏။

“တရားအားထုတ်နေတယ်လေ၊ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ကျုပ်နှမ
ရိုတယ်၊ နှမနဲ့အတူနေပြီး တရားအားထုတ်နေတာပဲ”

“ကောင်းသဗျာ သိပ်ကောင်း၊ ကျုပ်လဲအသက် ၆၀ ကျော်နေပြီ၊
ခင်ဗျားလိုတရားအားထုတ်ပြီး အေးအေးနေချင်ပါရဲ့၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ကလေး
၅ ယောက် စာရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး၊ ပညာသင်ကြားရေး
အတွက် အပူတပြင်း ငွေရှာနေရတယ်”

“ခင်ဗျားက မိန်းမယူတာကိုးဗျာ၊ ဒုက္ခများမှာပေါ့” ဟု ကိုအေးမောင်
က အေးဆေးစွာ ပြန်၍ပြော၏။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမယူသဖြင့် သားဒုက္ခ သမီးဒုက္ခ
တွေ့ရချေသည်။ ကိုအေးမောင်ကား သားမယားမယူဘဲ တစ်သက်လုံး
လူပျိုကြီးလုပ်လာသူဖြစ်သဖြင့် အေးချမ်းလှသည်။

အတိတ်ဖြစ်ရပ်များသည် ပေါ်၍လာပြန်ချေတော့၏။

အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့ဖူးများ

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးမောင် အသက် (၂၀)ရွယ်လောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကူရှင်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ အမေရိကန်နှစ်ခြင်းသာသနာပြု နော်မန်ကျောင်းတွင် ဆရာဖြစ်သင်တန်း တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ကြ သည်။

ကိုအေးမောင်ကား လူရိုးလူအေးတည်း။ လူရိုးဖြစ်၍ အေးအေး နေချင်မှုကြောင့်ပင်လျှင် လူပျိုဘဝတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာဖြစ်သင်တန်းအောင်မြင်ကြပြီးနောက် ကိုအေး မောင်ရော ကျွန်တော်ပါ ဒလဘက်တွင် ကျောင်းဆရာစတင်လုပ်ကိုင် ကြ၏။

ကျွန်တော်ကား အိမ်ထောင်ပြုရန် ကြံစည်ရွေးချယ်ရှာဖွေနေပြီ။ ကိုအေးမောင်ကား ရည်းစားထားခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးစကားပြောခြင်း မရှိ။ အေးအေးပင်။

ကျွန်တော် အသက်အစိတ်ခန့်တွင် အိမ်ထောင်ကျကာ ပျော် တပြုံးပြုံး မော်မဆုံးဖြစ်နေ၏။ ကိုအေးမောင်ကား ပျော်သည်လည်း မဟုတ်။ ပျင်းသည်လည်းမဟုတ်။ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ် အေးအေးနေသည်သာ တည်း။

ရန်အောင်စာပေ

ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်သက် ၁၀ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော် တို့လင်မယားကွဲကွာကြလျက် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ခုလတ်ဖြစ်ကာ ပူပင်ကြောင့်ကြသောက ဗျာပါဒများနေ၏။ လူပျိုကြီးကိုအေးမောင်ကား အပြုံးမပျက်။

ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပြန်လေပြီ။ ကိုအေးမောင် လူပျိုကြီး ဘဝက မတက်။

ကျွန်တော့် ဒုတိယအိမ်ထောင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် မှုဆိုးဖို့ဖြစ်သော်ငြားလည်း ကိုအေးမောင်ကား လူပျိုကြီးသာတည်း။

ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုပြန်ပြီ။ ကိုအေးမောင်က ကျွန်တော့်ကို မွဲပြုံးပြုံးကာကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သောသူများ၏ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခကို ကိုအေးမောင်ရှုမြင်ဆင်ခြင်ကာ လူပျိုကြီးလုပ်နေလေရော့သလား မပြောတတ်။

ကျွန်တော့် တတိယအိမ်ထောင်နှင့်ကွဲလျက် သားသမီး (၅) ယောက်တည်းဟူသော တာဝန်ကြီး ပခုံးပေါ်တွင် တက်နေသော်ငြားလည်း ကိုအေးမောင်မှာကား ဘာတာဝန်မျှမရှိသော လူပျိုကြီးသာလျှင်တည်း။

ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပြန်ချေပြီ။ ကိုအေးမောင်ကား မူရင်း မူဟောင်းမပျက်။

ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပျက်ရပြန်၏။ ကိုအေးမောင်ကား နေမြဲ။ ယခုအခါ ကျွန်တော်ရော ကိုအေးမောင်ပါ အသက် (၆၀) ကျော် ခဲ့ကြပြီ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝဖြင့်နေခဲ့ရသော ကျွန်တော်ကား ဒုက္ခအဖုံဖုံ သောကအထွေထွေတို့ကို ခံစားခဲ့ရသည့်ပြင် သားသမီးတွေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရဆဲဖြစ်၏။

လူပျိုကြီးကိုအေးမောင်ကား စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်းဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တရားအားထုတ်နေပေပြီ။

“ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်းကိုယှဉ်ပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးဦးမယ်ဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ကိုအေးမောင်ကား အေးဆေးစွာပင် ပြုံးလေသည်။

ယင်းသို့တွေးရင်းပြောရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ဝတ္ထုလစ်ဈေး (ယခုရန်ကင်းဈေး)အနီးသို့ ရောက်လာကြရာ ကိုအေးမောင်သည် ကျွန်တော့် ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။

လူပျိုအပျိုဘဝ

ကိုအေးမောင်ကဲ့သို့ပင် လူပျိုကြီးလုပ်နေနိုင်ကြလျှင် အေးချမ်းမည် ဖြစ်၏။ ထိုအတူပင် အမျိုးသမီးများသည်လည်း အပျိုကြီးလုပ်နေနိုင် လျှင် စိတ်ချမ်းသာရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် လူ့ဘဝတွင် ဘယ်နှစ်ယောက်သည် လူပျိုကြီး အပျိုကြီး လုပ်နေနိုင်ပါသနည်း။

အိမ်ထောင်မပြု၊ ပုမူမရှာ၊ ဧကစာကျင့်သလို တစ်ယောက်တည်း နေကာ လူပျိုအပျိုဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံးနေသွားနိုင်သူမှာ လူ ၁၀၀ လျှင် တစ်ယောက်ပင်ရှိမည်မဟုတ်။

ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းကား အကြောင်းရင်း လုံလောက်စွာရှိပေသည်။

လူ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့်သစ်ပင်တို့သည် ပင်ကိုယ်သဘာဝချင်းတူကြ၏။ သစ်စေ့မှပေါက်ပွားလာသော သစ်ပင်သည် မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုအတွက် သစ်စေ့များကို ထုတ်လုပ်ပေးရခြင်းဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် ဖို-မတို့ဆက်ဆံမှုကြောင့် ဖြစ်လာရသော လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း ဖို-မတို့ ဆက်ဆံမှုဖြင့်ပင်လျှင် မျိုးဆက်ပြန့်ပွား အောင်လည်း ဆောင်ရွက်၏။

ယင်းသည် မျိုးဆက်ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်လိုစိတ်ကိုပင်လျှင် အချစ်၊ မေတ္တာ၊ တဏှာ၊ သမုဒယ စသည်ဖြင့် အမည်အမျိုးမျိုးခေါ်ကြ၏။

ရန်အောင်စာပေ

တစ်နည်းပြောရလျှင် လူ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် သစ်ပင်ဟူ၍ဖြစ်လာ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရေးကြီးသော တာဝန်ကြီး ၂ ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ရန် သဘာဝကတိုက်တွန်းစေခိုင်း၏။ ထိုတာဝန် ၂ ရပ်ကား (၁) အသက် တည်မြဲရှင်သန်မှု၊ (၂) မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုတည်း။

အသက်တည်မြဲရှင်သန်မှုအတွက် စားဝတ်နေရေးသည် အရေး ကြီးလှ၏။ အထူးသဖြင့် အစားအစာ၊ ရေ၊ လေတို့သည် အရေးအကြီး ဆုံးဖြစ်၏။ ဝမ်းတွင်း၌အစာမရှိလျှင် စားလိုစိတ်ပေါ်လာ၏။ ရေသောက် ရန်အချိန်ကျလျှင် ရေသောက်လိုစိတ်ရှိ၏။ လေကိုအမြဲရှူရှိုက်နေရ၏။

အသက်ရှင်သန်မှုအတွက် မရှိလျှင်မဖြစ်သော အစာ ရေနှင့်လေ တို့ကို တောင့်တအာသာဆန္ဒ ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်မှုကို ဆိုးရွားခြင်း၊ ယုတ်မာ ခြင်းဟု ခေါ်နိုင်မည်မဟုတ်။ သဘာဝက တိုက်တွန်း၍ သွေးသားဓာတ် သဘာဝကတောင့်တ၍ အစာစားချင်၊ ရေကိုသောက်ချင်၊ လေရှူချင်ခြင်း သာဖြစ်၏။

ထို့အတူပင်လျှင် လူသတ္တဝါတို့ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှုအတွက် သဘာဝ က တိုက်တွန်းသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်၊ လင်လိုချစ်စိတ်၊ မယား ယူလိုစိတ်များ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရာ ထိုစိတ်ပေါ်လာခြင်းကို ယုတ်မာသည်၊ ညစ်ပတ်သည်ဟု အဘယ်မှာလျှင် ဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။

အရွယ်ရောက်လာသော လူသတ္တဝါမှန်သမျှတို့သည် ဖိုနှင့် မတို့အတူနေကာ ဆက်ဆံလိုစိတ် (ဝါ) အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်ပေါ်လာမြဲသာ လျှင် ဖြစ်၏။

သို့သော် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် သောကများသည်။ ဒုက္ခပိုသည်။ ဤကိစ္စသည် သန့်ရှင်းဖြူစင်သော ကိစ္စမဟုတ်။ တဏှာပေမ သမုဒယ တို့ သောင်းကျန်းမှုသာဖြစ်သည်ဟု သူတော်ကောင်းများသည်လည်း ကောင်း၊ အထက်အဆိုပါ ကိုအေးမောင်ကဲ့သို့ စောင့်စည်းချုပ်တည်း

ရန်အောင်စာပေ

နိုင်သူများသည်လည်းကောင်း တွေးထင်ဆင်ခြင်ကာ ရှောင်ကွင်းနေကြသည့်အတွက်ကြောင့်သာလျှင် ရဟန်း၊ သီလရင်၊ လူပျိုစင်၊ အပျိုစင်တို့ ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ဖို-မ မမို့၊ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်နိုင်သူကား နည်းပါးလှလေရာ လူတစ်ထောင်လျှင် ၉၉၉ ယောက်မျှလောက်သည် အိမ်ထောင်ပြုကာ လင်နေကြ၏။ မယားယူကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စသည် လူတိုင်းမလွဲမသွေဆောင်ရွက်အားထုတ်နေခဲ့၊ အားထုတ်နေဆဲ၊ အားထုတ်နေမည့် ကိစ္စသာတည်း။

လင်မယားအရာမြောက်ခြင်း

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အရွယ်ရောက်လာလျှင် အိမ်ထောင် ပြုလိုစိတ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ပြုကြ၏။ ယင်းသို့အိမ်ထောင် ပြုရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့၏ အိမ်ထောင်ပြုနည်း (ဝါ) လင်ခန်း၊ မယားခန်း ဖြစ်မြောက်ရေးသည် အမျိုးမျိုးရှိ၏။

(၁) မိဖဆွေမျိုးသားချင်း ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် အခမ်းအနား ဖြင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုကာ လက်ထပ်ခြင်း။

(၂) တရားသူကြီးရှေ့တွင် စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးကာ လက်ထပ်ခြင်း။

(၃) နှစ်ဦးသဘောတူ လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ကြမည်ဟု တိုင်ပင်ကာ စိတ်တူကိုယ်တူ လင်မယားလိုနေထိုင်ခြင်း။

(၄) လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ကြသည်ဟု အများကအသိအမှတ် ပြုခြင်း စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့ လင်မယားအရာမြောက် ခြင်း အမျိုးမျိုးရှိကြ၏။

အခြားလူမျိုး အခြားဘာသာဝင်တို့သည်လည်း မိမိတို့လူမျိုးအလိုက်၊ မိမိတို့ဘာသာအလျောက် လင်မယားအရာမြောက်မှုအသီးသီး ရှိကြ ပေမည်။

ရန်အောင်စာပေ

မည်သည့်နည်းနှင့်ပင်ပြုပြု လင်မယားသည် လင်မယားပင်ဖြစ်ရာ ထိုလင်မယားဇနီးမောင်နှံတို့သည် ကွဲရန်၊ ကွေကွင်းရန်၊ ခေတ္တမျှ ပေါင်းသင်းရန် သဘောထား၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားကြခြင်းမဟုတ်။ သေတပန်သက်ဆုံး ချစ်ကြည်ပျော်မွေ့စွာပေါင်းသင်းကာ ရိုးမြေကျ အတူနေထိုင်ရန် လက်ထပ်ကြခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။

သို့သော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ကွဲကြ၊ ကွာကြ၊ ကွေကွင်း ကြရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကိစ္စဖြစ်၏။ မလိုလားအပ်သော အပြုအမူ လည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးမောင်နှံဟူ၍ဖြစ်လာကြကုန်သော အကြင် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့သည် ချမ်းမြအေးကြည်စွာ သက်ဆုံးတိုင်အတူ တကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်းကြရပါလျှင် အကောင်းဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ အမွန်ဆုံးပင် မဟုတ်ပါလော။

ထမင်းရည်ကို လျက်ရစေတော့

“ထမင်းရည်ကို လျက်ရစေတော့၊ ငွေမက်ကာ မလိုချင်ဘူး၊ နှစ်ကိုယ်ပင် တဲအိုပျက်မှာ တွဲလျက်ပျော်မယ်”

ဤသီချင်းကား ဇာတ်သမားများ စိတ်ကူးယဉ်ကာဆိုသော သီချင်း သာလျှင်ဖြစ်သည်။ တကယ့်လက်တွေ့တွင်ကား ထိုသီချင်းအတိုင်း မဟုတ်နိုင်ချေ။

လုလင်နှင့် လုံမတို့သည် မရခင်၊ အညားခင်၊ မပေါင်းရခင်၊ လင်းမယားမဖြစ်စဉ် သမီးရည်းစားဘဝကမူကား အတူနေလို၊ ပေါင်းလို၊ လင်မယားဘဝသို့ ရောက်လိုလှသည့်အတွက် အတူပေါင်းသင်းနေထိုင် ရလျှင် ထမင်းရည်ကိုလျက်၍ နေရသော်လည်း နေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်တတ်ကြ၏။ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမရှိသော်လည်း ပျော်ပျော်ကြီး နေနိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်တတ်၏။ တဲအိုပျက်တွင် နှစ်ယောက် တည်းနေရလျှင် ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အထင်ကြီး ထင်တတ်၏။

ယင်းသို့ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်းကား ထက်သန်ပြင်းထန်လှသော တဏှာပေမ သမုဒယစိတ်၏ သွေးဆောင်တိုက်တွန်းလှည့်စားခြင်းကြောင့် တည်း။

တကယ်ညား၍ တကယ်အတူနေကြရသောအခါ ထမင်းရည်ကို သောက်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ ထမင်းချည့်ပင်လျှင် စား၍မနေနိုင်။ ဟင်းကောင်းကောင်းပါမှ စားနိုင်မည်သာလျှင်ဖြစ်၏။

ငွေမရှိ၍မဖြစ်၊ ငွေကြေးပြည့်စုံမှ စားဝတ်နေရေးဖူလုံမည်ဖြစ်ရာ ငွေမရှိလျှင် စိတ်လက်မသာ ပူဗျာသောက ရောက်မည်သာလျှင်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူပင်လျှင် တဲအိုပျက်တွင် တစ်သက်လုံးနေထိုင်မည်မဟုတ်။ လင်မယားညားကြသောအခါတွင်မှ မညားခင်က စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်တော့ကြောင်း အထင်အရှားသိကြမည် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူပင်လျှင် မညားခင်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်ကြီးခဲ့၊ မျှော်လင့်ခဲ့သည်များမှာ ညားပြီး၍ အတော်ကြာလျှင် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်တတ်ကြ၏။

မညားခင်ကမူကား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်နေရသည်မှာ ဖိုးရွှေလမ်းကြီးကိုကြည့်ရသည်ထက်ပင် သာယာအေးကြည်လျက် ပီတိဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ ဤမျက်နှာဝင်းပပကို တစ်သက်လုံး ထိုင်၍ကြည့်နေသော်လည်း ရှု၍မဝ၊ ကြည့်၍မအည်၊ မြင်ပြီးရင်း မြင်ချင်ရင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ညားပြီးနောက်အတန်ကြာ၍ လာလေလေ ဟိုယခင်က ထင်တာတွေ မှားမှန်းသိလာလေလေ ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။

‘မြင်ပါများတော့ ငယ်၊ နမ်းပါများတော့ ပြယ်’ ဟူသောအတိုင်း မညားခင်ကမူကား မြင်တိုင်းမမြင်ရ၊ တွေ့ချင်တိုင်း မတွေ့ရသဖြင့် တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် တောင့်တအာသာပြင်းစွာဖြစ်၏။ ညားပြီးသောအခါ တွင်းကား အမြဲမြင်၊ အမြဲတွေ့၍ နေရသောကြောင့်ငြီးငွေ့၍ပင် လာတတ်လေသည်။

ဥပမာပြရလျှင် အစာရေစာငတ်မွတ်နေသူသည် စားချင်လှသည့်

ရန်အောင်စာပေ

အာသာဆန္ဒပြင်းစွာဖြစ်လှသဖြင့် အစာစားလိုက်ရလျှင် ဘယ်စည်းစိမ်နှင့် မျှ မတူသော စည်းစိမ်းကြီးကို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မျှော်မှန်း၏။ ယင်းသို့အစာငတ်နေသူသည် တော်တုန်းတော်ဆဲအခိုက် ထမင်းတစ်နပ်၊ အစာတစ်ခုစားလိုက်ရလျှင် လွန်စွာအရသာရှိ၏။ ဘယ်စည်းစိမ်းနှင့်မျှ မတူသော စည်းစိမ်မျိုးရှိသည်ဟုထင်ရ၏။ သို့သော် အစာကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဝလင်စွာအမြဲစားရသောအခါတွင်ကား ရိုး၍ အည်၍ သွားကာ ဘာမှ မထူးဆန်း၊ အရသာမပေါ်ဖြစ်လာတတ်ပေသည်။

ငတ်နေမှစား၍ ကောင်းသလို၊ ဆာနေမှအရသာပေါ်သလို လင်မယား တို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သာယာမှုကြည်နူးမှု ကိစ္စတွင်လည်း ငတ်နေအောင်ဆာနေအောင်ဖန်တီးယူသင့်လေသည်။

ဆိုလိုရင်းမှာ ညားကြပြီးနောက်၊ ရိုး၍ အည်၍ မသွားရလေအောင် သမီးရည်စားဘဝ မညားခင်ကတည်းကကဲ့သို့ တန်းတန်းမှန်မှန်၊ ခပ်ခွာခွာ၊ ခပ်ဆုတ်ဆုတ်၊ သိန်သရေနှင့် ဣန္ဒြေလုပ်၍ နေသင့်ကြ၏။

‘ငါ အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ အပျိုလူပျို တုန်းကလို ပြုပြင်ခြယ်သ လှလှပပလုပ်ဖို့မလိုတော့ဘူး’ ဟု သဘော မထားသင့်ပေ။

အပျိုလူပျိုဘဝတုန်းကကဲ့သို့ ပြုပြင်ခြယ်သအလှပြင်သင့်၏။ အပျို လူပျိုဘဝကကဲ့သို့ပင် ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ နောက်တွန့်ကာ ဈေးကိုင်သင့်လျှင် ကိုင်ရမည်ဖြစ်၏။

ယင်းကဲ့သို့မပြုဘဲ ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီးပမာ ချစ်ရေးချစ်ရာတွင် လျှော့ ဈေးချကာ တစ်ပဲခြောက်ပြားနှင့်ရောင်းပါက အပေါစားလိုသဘောထား လျက် ရိုးအည်ငြီးငွေ့ကာ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသွားမည်စိုးရလေသည်။

အချို့မှာ လင်မယားညားပြီးနောက် အပျိုလူပျိုသဘာဝကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ခြယ်သအလှအပမလုပ်တော့ပဲ ညစ်ပတ်ပေတေ ထင်သလို

ရန်အောင်စာပေ

နေကြခြင်းကြောင့် လင်ကမယားကိုစိတ်ပျက်၊ မယားက လင်ကို စိတ်မပါ။ အရသာမရှိ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကြီးဖြစ်၍ သွားလျှင် အဘယ်မှာ အိမ်ထောင် သာယာပါတော့မည်နည်း။

ယင်းသို့ ကစုတ်ကဖက် ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မဖြစ်အောင်နေပါက လင်သည်အသစ်အသစ် ချစ်စရာကိုရှာလျက် မယားသည်လည်း အာရုံထွေထွေ အခြားချစ်သူတစ်ဦးကို ရှာတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်မယားညားကြသည့်အခါတွင်လည်း မညားခင်က သမီးရည်းစားဘဝကဲ့သို့ စိတ်ကြည်နူးစွဲလမ်းစရာ ဝတ်စားဆင်ယင် လျက် သမီးရည်းစားဘဝကဲ့သို့ပင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြောဆို ခေါ်ငင် သင့်ကြလေသည်။

မေတ္တာနှင့်တဏှာ

သမီးရည်းစားဖြစ်စေ၊ လင်မယားဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချစ်ကြ၊ ခင်ကြ၊ ကြင်နာကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မေတ္တာစစ် သက်သက်မဟုတ်။ တဏှာချစ်ရောနှောနေသော အချစ်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

မိဘနှင့်သားသမီး၊ မောင်နှင့်နှမတို့ ချစ်ကြသောမေတ္တာသည်သာလျှင် မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ဖြစ်၏။ သမီးရည်းစား လင်မယားတို့၏အချစ် ကား ကာမစည်းစိမ်ခံစားမှုအတွက် မှတ်ထင်တွယ်တာကြခြင်းဖြစ်ရာ မေတ္တာစစ်နှင့်ခြားနားသော အချက်တွေရှိလေသည်။

သာဓကပြရလျှင် မိဘသည် သားသမီးကို မေတ္တာစစ်ဖြင့်ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် သားသမီးများ အရွယ်ရောက်လာလျှင် သင့်လျော်သူနှင့် အိမ်ထောင်ချထား၍ပေးမြဲဖြစ်၏။ သာသမီးသည် သင့်လျော်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားလျှင် မိဘများပေါ့သာကြ၏။ သမီးရည်းစားနှင့် လင်မယားတို့ကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။

မိမိ၏ရည်းစားသည် အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ခင်စုံမက်သည် ကြားလျှင် ဖျပ်ဖျပ်လူးနာကျည်း၏။ လွန်စွာစိတ်ဆိုး၏။ သမီးရည်းစား ကင်းကွာပြတ်စဲတတ်၏။ အသက်ကိုပင်ရန်ရှာ၏။

ရန်အောင်စာပေ

လင်မယားသည်လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်ရာ မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်ဦးနှင့် ချစ်ခင်စုံမက်သည်ကို မနာလိုမရှုစိတ်၊ ခွင့်မပြုနိုင်ချေ။ မိမိတစ်ဦးတည်းသာအချစ်ပိုင်၏။ မိမိတစ်ဦးကိုသာ ချစ်စေချင်၏။ ဤသို့ တစ်ဦးတည်းတစ်ယောက်ကသာ ချစ်လိုခြင်းမှာ မေတ္တာစစ်မဟုတ်၊ ကာမဂုဏ်စိတ်၊ တဏှာစိတ်၊ တဏှာချစ်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

တိုတိုဆိုရလျှင် သားသမီးများစွာတို့သည် မိဖတစ်ဦးကို ဝိုင်း၍ ချစ်နိုင်၏။ နှမတစ်ယောက်ကို မောင်အများကချစ်နိုင်၏။ မောင် တစ်ယောက်ကို နှမများက စုပုံချစ်နိုင်၏။ ထို့အတူပင်လျှင် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို မိတ်ဆွေယောက်ျားကလေးအများက ဝိုင်း၍ ချစ်နိုင်၏။ ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးကို မိန်းကလေးမိတ်ဆွေအပေါင်းတို့က ချစ်နိုင်၏။ ယင်းသို့ချစ်နိုင်ခြင်းကား မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်၊ မေတ္တာကောင်း၊ မေတ္တာမွန်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် သမီးရည်းစား၊ လင်မယားတို့မှာကား အချစ်ခံရသူ တစ်ယောက်တွင် ချစ်သူတစ်ယောက်သာရှိရခြင်းမှာ မသန်ရှင်းသော မေတ္တာ၊ ညစ်ညမ်းသော တဏှာစိတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခြင်းမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ကိုကြည့်ရှုကာ သာယာကြည်နူးခြင်းနှင့်တူလေရာ ပန်းပွင့်ကလေးကို လူတိုင်းကြည့်ရှုကြည်နူးနိုင်လေသည်။

တဏှာစစ်၊ ကာမဂုဏ်ချစ်ကား ပန်းပွင့်ကို ဆွတ်ခူးပန်ဆင်ခြင်း နှင့်တူလျက် ပန်းတစ်ပွင့်ကို လူအများဝိုင်း၍ မပန်နိုင်၊ လူတစ်ယောက် တည်းသာ ပန်နိုင်သလို တဏှာချစ်မှာလည်း တစ်ယောက်တည်းသာ ချစ်၍ရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် တဏှာချစ်မှာ ဖိုနှင့်မတို့ ရင်းနှီးစပ်ယှက်မှုသည်

အဓိကဖြစ်ရာ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် မူပိုင်
ရင်းနှီးစပ်ယှက်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းပင်တွင်ရှိသော ပန်းကလေးကို လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြ
သော်ငြားလည်း ထိုပန်းကလေးသည် ညှိုးနွမ်းကြွေမွသွားသလို မေတ္တာစစ်
ဖြင့် ဝိုင်းအုံချစ်ခြင်းခံရသူမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မှုမရှိဘဲ ပို၍ပင် စိတ်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ရ၏။

ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆွတ်ခူးပန်ဆင်လျှင် ထိုပန်းသည် မကြာမီပင်
ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့သွားသလို တဏှာချစ်ဖြင့်ချစ်ကာ လင်မယားဘဝ
ချစ်ကိစ္စပြုကြသည့်အခါတွင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့အချစ်ပြယ်၍ ပေါ့၍
သွားလျက် အချစ်ခန်းခြောက်သွားတတ်လေသည်။

တဏှာချစ်မှ မေတ္တာချစ်သို့

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဖိုနှင့်မတို့ စပ်ယှက်လိုမှုတည်း ဟူသော တဏှာစိတ်ကြောင့် လင်မယားဘဝသို့ ရောက်ကြ၏။ ထို တဏှာစိတ်ကိုသာလျှင် အလေးပေးကာ တဏှာချစ်သက်သက်ဖြင့်သာ ချစ်နေကြပါက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ်လထက်တစ်လ၊ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် အချစ်ပေါ့ကာ နောက်ဆုံးတွင် ရိုးအည်ရွံ့မှန်းသွားကြလျက် လင်သစ်ကိုရှာ၊ မယားအသစ်ကိုယူခြင်းဖြင့် မူလရှိပြီးအိမ်ထောင်ရေးမှာ မီးလောင်ပြာကျ လျှောကျပျက်စီးတတ်လေသည်။

အကယ်၍ လင်မယား မကွဲကြ၊ မကွာကြသည့်တိုင်အောင် လင်ငယ်နေမှု၊ မယားငယ်ယူမှုပြဿနာပေါ်ကာ စိတ်မချမ်းမသာ ပူဗျာ သောက ရောက်ရမည်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းကား တဏှာချစ် သက်သက်ကိုဦးစားပေးကာ ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့် နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားမှု၊ ကာမစည်းစိမ်မွေ့လျော်မှု သက်သက်သာလျှင် ကြည့်သောကြောင့် လင်မယားချင်းကွဲကြ၊ ကွာကြ၊ လင်ငယ်နေကြ၊ မယားငယ်ယူကြသည့် မလိုလားအပ်သောကိစ္စများသည် ဆင်းရဲသူများထက် ချမ်းသာသူများတွင် ပို၍များတတ်၏။ တောနေ

ရန်အောင်စာပေ

လူထုထက် မြို့နေလူထုကပိုဆိုးတတ်၏။ ဆင်းရဲကြောင့်ကျသော တိုင်းပြည်ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝ ဇိမ်ခံဇိမ်ကျသော တိုင်းပြည်က ပို၍ သောင်းကျန်း၏။ ရိုးရိုးအရပ်သားတို့ထက် သဘင်လောက၊ ရုပ်ရှင် လောကလူမျိုးတို့တွင် ပို၍ဖြစ်တတ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား ထိုသူများသည် ကာမစည်းစိမ်ခံစားမှုအတွက် အခွင့်အရေးသာကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်သာယာလိုလျှင် လင်နှင့်မယားတို့ စိတ် ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် သက်ဆုံးတိုင်ပေါင်းသင်းလိုကြလျှင် တဏှာ ချစ်ကို တဖြည်းဖြည်းလျော့လျက် မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာချစ်ပို၍ များအောင် ကြိုးစားကြရမည်။ ယင်းသို့ တဏှာချစ်လျော့ပါး မေတ္တာချစ်တိုးပွားလာ မှသာလျှင် အိမ်ထောင်ရေးသူခံစားကြရမည် ဖြစ်သတည်း။

သားသမီး၏ကျေးဇူး

အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်၊ လင်ယူလိုစိတ်၊ မယားယူလိုစိတ် ပေါ်ပေါက် ရခြင်းမှာ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားစေရန်အတွက် သဘာဝကတိုက်တွန်း လှုံ့ဆော် သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ သဘာဝနိယာမက တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော် သည့်အတွက် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့ အိမ်ထောင်ပြုကြကာ လင်မယား ဘဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ မကြာမတင်ပင် ကိုယ်ဝန်ရှိကာ သားသမီး ထွန်းပေါက်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချို့သောလင်မယားတို့မှာ သားသမီးမထွန်းကားသည် လည်းရှိ၏။ ယင်းသို့မထွန်းကားခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာချွတ်ယွင်း ဖောက်ပြန်နေသောကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရမည်။

ပွင့်တတ် သီးတတ်သောအပင်မှန်သမျှ အချိန်ကျလျှင် ပွင့်ကြ၊ သီးကြမြဲသာလျှင်ဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်မှန်သမျှ အရွယ်ရောက် ဖိုမဆက်ဆံမှု ပြုကြလျှင် တိရစ္ဆာန်ငယ်များ ပေါက်ဖွားမြဲဓမ္မာတာဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် လူများမှာလည်း လင်နှင့်မယား ညားကြပြီးနောက် သားသမီး မွေးဖွားရမြဲဓမ္မာတာပင်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ပါလျက် မမွေးဖွား လျှင် လင်ဖြစ်စေ၊ မယားဖြစ်စေ တစ်ယောက်ယောက်က ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သဘာဝနှင့်မညီသော

ရန်အောင်စာပေ

အပြုအမူကိုပြုကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပရောဂ
ဖက်ကာ သားသမီးမမွေးဖွားအောင် ပြုထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း
ဖြစ်တန်ရာ၏။

‘ပွင့်ချိန်တန်လျှင်ပွင့်၊ သီးချိန်တန်လျှင်သီး’ ဟူသောစကားရှိရာ
ပွင့်ချိန်တန်လျက် မပွင့်၊ သီးချိန်တန်လျက် မသီးလျှင် သဘာဝနှင့်
ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသောအန္တရာယ်ကြုံတတ်၏။ အထူး
သဖြင့် ရောဂါဥပါဒ် ကပ်ရောက်တတ်လေသည်။

သားသမီးထွန်းကားခြင်းသည် အိမ်ထောင်ရေးတည်မြဲမှု၊ အိမ်ထောင်
သာယာမှုအတွက် ဆေးကောင်းတစ်လက်နှင့်တူ၏။ သားသမီးကို မိဘ
သည် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမွန်ဖြင့်ချစ်ကြလေရာ သားသမီးကိုအကြောင်း
ပြု၍ လင်နှင့်မယားသည်ပင်လျှင် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမွန် အိမ်ထောင်
အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းတတ်လေသည်။

ထို့ပြင် သားသမီးမရှိဘဲ လင်နှင့်မယားလုံးချင်းသာလျှင်ဖြစ်နေ
သော အိမ်ထောင်မှာ ငဲ့စရာ၊ ညှာစရာမရှိသည့်အတွက် မကျေနပ်စရာ
တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ပါက စကားများကာ ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်ပွား
လျက်လင်မယားချင်း ကွဲကွာနိုင်လေသည်။

သားသမီးရှိလျှင်မူကား သားသမီးကို ငဲ့ညှာထောက်ထားသော
အားဖြင့် လင်မယားချင်းပဋိပက္ခဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အောင့်အည်းသည်းခံ
နေတတ်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် အိမ်ထောင်ပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ သက်ဆုံးတိုင်
ပေါင်းသင်းကြရတတ်လေသည်။

မတော်တဆ လင်မယား ပဋိပက္ခဖြစ်ကာကွဲကွာကြရသည့်တိုင်
အောင် သားသမီးရှိလျှင် ရင်သွေးကလေးများကို အကြောင်းပြုကာ
လင်မယားချင်း ပြန်သည်သင့်မြတ် ပေါင်းသင်းကြရတတ်လေသည်။

သားသမီးမရှိသော အိမ်ထောင်ရှင်တို့သည် အပျိုလူပျိုပမာ လွတ်

လပ်ကြ၏။ ထင်ရာသွား ထင်ရာလုပ်နိုင်ကြ၏။ ယင်းသို့ထင်ရာသွားခြင်း၊ လုပ်ခြင်းကြောင့် အချစ်သစ်တွေ့ကာ အိမ်ထောင်ရေးပဋိပက္ခတွေ ပေါ်နိုင်လေသည်။

သားသမီးတွေထွန်းကားလာသောအခါတွင်ကား ‘ငါတို့ သက်ရွယ်ကြီးရင့်လာပြီ၊ ငါတို့ဟာ လူလွတ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ သားသမီးတွေရဲ့ မိဖတွေဖြစ်လာကြပြီ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား၊ ပေါ့ပေါ့သွား ပေါ့ပေါ့လုပ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ သားသမီးတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ သူတို့တာဝန်တွေကိုယူကြရတော့မယ်’ ဟူသောအသိဖြင့် စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းကာ ခိုင်ခံ့တည်မြဲသော အိမ်ထောင်ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။

ဝတ္ထုထဲက အိမ်ထောင်ရေးသင်ခန်းစာ

ဤအိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာစာအုပ်ကိုရေးနေစဉ် ၁-၇-၆၇ နေ့တွင် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ‘နသန်နီယယ်လ်ဟော်သွန်း’ ၏ ‘ချစ်ဇနီးအလှ’ ဟူသောဝတ္ထုကိုဖတ်ကြည့်မိ၏။ ထိုဝတ္ထုပါအကြောင်း အရာတို့မှာ အိမ်ထောင်ရှင်တိုင်းတို့ သိအပ်သောဗဟုသုတ၊ ထားအပ်သောသတိများ အပြည့်အဝပါလေသောကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး ဗဟုသုတ ရကြစေရန်အတွက် အဆိုပါ ‘ချစ်ဇနီးလှ’ ဝတ္ထုကို ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

* * *

တစ်ခါတစ်ခါတွင် တွေးမိတိုင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းကားအခြားမဟုတ်။ အမြော်အမြင်ကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ မယားရွေးချယ်ရာ၌ လွဲချော်မှားယွင်းမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် အခြားသူများက မမြင်သော်လည်း သူတို့ကသာမြင်သည့် မိန်းမတို့၏ အသေးအဖွဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေး များကို အရေးထားတတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းမဟူသည် ကြံလျှင်အစစအရာရာ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲ စင်မှသာ ယူနိုင်မည်ဆိုသော သဘောမျိုးထားပြီး ထိုမိန်းမမျိုးကို ရှာတတ် ကြလေရာ၊ ထိုမိန်းမမျိုးကိုမတွေ့နိုင်သဖြင့် သက်ရွယ်အိုမင်းသည်အထိ

ရန်အောင်စာပေ

အိမ်ထောင်မပြုဘဲ လူ့ဘဝတွင် အဖော်ကင်းမဲ့လျက် စိတ်မချမ်းမြေ့ မရွှင်လန်းဖြစ်နေရသော လူပျိုကြီးများကို တွေ့ရတတ်သည်။

ထိုအဖြစ်မျိုးမှာ သနားစရာဖြစ်သည်သာမက သဘာဝလည်း မကျချေ။ သဘာဝအလိုအားဖြင့် ဖိုနှင့်မ တွဲဖက်၍ အကြီးအကျယ် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့မှုကိုမရစေကာမူ အတန်အသင့် ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင် ရေးကိုမူကား ရရှိနိုင်ပေမည်။ မိန်းမနှင့်ယောက်ျားတွဲဖက်ညီလျှင် များလှ စွာသော အသေးအဖွဲ့ချွတ်ယွင်းချက်များလည်း အိမ်ထောင်ပြု၍ တွဲဖက် နေထိုင်လိုက်ကြသည့်အခါတွင် ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်စရာ အကြောင်းများ ရှိသည်။ ထိုအချက်သည် သဘာဝတရားတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်တိုင်က ကြင်ဖက်တစ်ယောက်ကိုအရဲစွန့်၍ ယူလိုက်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးအချစ်က မိမိနှင့်ကြင်ဖော်တို့အား အိမ်ထောင်ရေးချမ်းမြေ့ သာယာမှုကို ပေးပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဟဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထောင် မပြုဘဲ လူပျိုကြီးဘဝ၌ နေလာခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် လည်း မယားယူရေး၌ အလွန်ပင်စံရွေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က အကျင့်ပါလာသဖြင့် အစစအရာရာ တွင် သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုကိုသာ လိုလားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကုန်ခြောက် ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်ဖက်တွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းအခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမများနှင့်ဆက်ဆံလာခဲ့ရ သဖြင့် သူတို့၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအလိုဆန္ဒများကို သိနားလည်ခဲ့သည်။ ပိုးဖဲအထည်အဝတ်များမှစ၍ မိန်းမသုံးပစ္စည်းလိုအပ်သမျှ အားလုံးတို့ကို ကိုင်တွယ်၍ မိန်းမတို့၏ အလိုအတိုင်း စီစဉ်ပေးလာရသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမနှင့်တူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်

ရန်အောင်စာပေ

ဖြစ်နေလေတော့သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် တစ်ချို့သောမိန်းမများ၌ ကျွန်ုပ် သောမတ်ဘူးလ်ဖရော့လောက် နူးညံ့သော သဘောမျိုးမရှိကြချေ။

သူတို့အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိနေသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် မိန်းမများ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို အသေးစိတ် သိနားလည် ထားလေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ရွေးချယ်ရာ၌ အလွန်ပင် စံရွေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤဘဝ၌ မိန်းမမရနိုင်တော့မည် မဟုတ် သလို ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ကဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မိန်းမတို့၌ရှိအပ်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုသာလျှင်မက အရွယ်အားဖြင့်လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်း၊ သွားကလေးများကလည်း ပုလဲလုံးများလို ဖြူဖွေး လှပခြင်း၊ ဆံပင်ကောက်ကလေးများကလည်း ချစ်စဖွယ်ဖြစ်ခြင်း စသည် ဖြင့် လှမျိုးစုံနေမှလည်း ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ အမှုအရာနွဲ့နှောင်းသွယ်ပျောင်းရမည်။ စိတ်ထား သဘောထားမှာလည်း ကောင်းရမည်။ ဖြူစင်သော စိတ်နှလုံးထားလည်း ရှိရမည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် မိုးပေါ်မှကျလာသော နတ်ဒေဝီကလေးက ကျွန်ုပ်အား သူ့ကိုယ်သူ အပ်လာသည်ဆိုစေဦးတော့ ကျွန်ုပ်က ယူလိမ့် မည်ဟု အသေအချာမဆိုနိုင်ပေ။

ယင်းသို့ မယားရွေးလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူပျိုကြီးဘဝဖြင့်သာ အရိုးထုတ်ရလေတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကံက စီမံ ဖန်တီးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြားပြည်နယ်တစ်နယ်သို့ ခရီးထွက်စဉ် တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် ချစ်စိတ်တွေ ဝင်မိကာ အပြင်းအထန်ကြိုးစား၍ ပိုးပန်းလေသောကြောင့် မကြာမီပင် လက်ထပ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ယခုကျွန်ုပ်၏

ရန်အောင်စာပေ

ဇနီး မစွပ်စွဲဘူးလဲဖရော့ကို ကျွန်ုပ်သည် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အတွင်း ချစ်ကြိုက်၍ ယူလိုက်မိလေတော့သတည်း။

ယင်းကဲ့သို့ ပြုန်းစားကြီး ယူလိုက်မိသော ဇနီးပျိုတွင် ကျွန်ုပ် ယခင်ယခင်မတွေ့မိ၊ မမြင်မိ၊ မမျှော်မှန်းမိသည့် ကောင်းခြင်းလက္ခဏာများကိုတွေ့ရသည်။ ထိုမျှမကသေးပေ၊ မင်္ဂလာဦးရက်ပိုင်း မကုန်မီတွင် ပေါ်ထွက်လာသော သူ၏ချွတ်ယွင်းမှုများကိုလည်း မြင်တွေ့ရလေတော့၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်းပင် လင်ရယ်မယားရယ် ဖြစ်လာသောအခါဝယ် ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးများသည် အချစ်ဒီလှိုင်းကြီးထဲတွင် မြှုပ်သွားကြလေသဖြင့် ကောင်းခြင်းလက္ခဏာများနှင့် ချွတ်ယွင်းချက်တို့မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျဖြစ်သွားကြသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် အကြင်လင်မယားဖြစ်စအချိန်၌ပင် ခရီးသွားရထား၌ နှစ်ယောက်တည်းလိုက်ပါကာ ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားစရာခရီးကို စတင်ထွက်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်စွာ ချစ်တင်းနှီးနှောကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် အစိမ်းရောင်ပိုးသား အကျီဝတ်ထားသဖြင့် အလွန်ပင်လှပလျက်ရှိ၏။ သူ၏ နီးတွေးတွေး နှုတ်ခမ်းကလေးများကို ဟပြီးပြုံးလိုက်သောအခါ ပုလဲလုံးများစီထားသကဲ့သို့ လှပတင့်တယ်သော သွားကလေးများကို အစီအရီမြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးကိုကြည့်ပြီးလျှင် ချစ်စိတ်တက်ကြွလာသော နမ်းရုံမျှဖြင့်မကျေနပ်နိုင်ဘဲ အချစ်ကြီးချစ်မိပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တောလမ်းခရီးတွင် သွားလာနေကြရသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနှောက်အယှက်မရှိသဖြင့် ကမ္ဘာဦးက အာဒမ်နှင့်အေဝတို့လို ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဇနီးသည်ကလည်း ကျွန်ုပ်အချစ်မြူးကြွသည်ကို တားမြစ်ချုပ်ချယ်

ရန်အောင်စာပေ

ခြင်းမရှိဘဲ အလိုလိုက်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည်၏ နူးညံ့သော ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်အသာအယာသုံးသပ်နေလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကြင်နာသောလေသံကလေးဖြင့် “အချစ်ရယ်. . . ခင့်ဆံပင်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့” ဟုဆိုရာ၏။

“အို. . . မပျက်ပါဘူး လော်ရာရယ်၊ မောင့်ကိုယ်တိုင် ခင့်ဆံပင်လေးတွေကို သိမ်းပေးမှာပေါ့၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင့်လက်နဲ့ သေသေချာချာ ပြုပြင်ပေးပါ့မယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ဆက်၍ပင် သူ့ဆံပင်များကို သုံးသပ်လျက်ရှိ၏။

“မစ္စတာ ဘူးလ်ဖရော့၊ ရှင် ကျွန်မရဲ့ဆံပင်တွေကို မဖွရဘူး” ဟု သူက လေသံပြောင်း၍ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံမှ ကြားရမြဲလေသံမျိုးမဟုတ်သဖြင့် အတော်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့လက်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်ကိုင်တွယ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့ဆံပင်များကိုဆက်၍ မကိုင်တော့သောအခါမှ သူက သူ့လက်ကိုရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်အငြိမ်မနေနိုင်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆံပင်စကလေးများကို မကိုင်ရလျှင် တစ်ခုခုကိုကိုင်ဖို့ရှာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော ခြင်ထောင်းကလေးကို ကိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုခြင်းကလေးထဲတွင် အမျိုးသမီးများ၏ ဝါသနာအလျောက် ထည့်ထားသော ပစ္စည်းများမှာ မုန့်တုံးကလေးများ၊ ဒိန်ခဲ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် စသည့် စားစရာပစ္စည်းများပင်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများသည် ခရီးသွားသည့်အခါ ဆာလျှင် အလွယ်တကူ နှိုက်၍စားနိုင်အောင် ထည့်ယူလေ့ရှိသည်။ ထိုအစားအစာများကြောင့် သူတို့သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် ခရီးဆက်၍ သွားကြရစေဦးတော့ ဆာ၍ မျက်နှာမသာမယာမဖြစ်နိုင်ဘဲ အမြဲပင်ပြုံးရွှင်နေနိုင်ကြသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ကျွန်ုပ်က သတင်းစာစက္ကူဖြင့်အုပ်ထားသော ပစ္စည်းများကို လက်ဖြင့်နှိုက်ကြည့်ရင်း အနက်ရောင်ပုလင်းတစ်လုံးကိုတွေ့၍ ဆွဲယူ လိုက်ပြီးလျှင် “ဒါ ဘာလဲအချစ်ရယ်” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အို. . . ဒါက ကလျာဒေါဆိုတဲ့ အသားလှလိမ်းဆေးပုလင်းပါ” ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောပြီးလျှင် ပုလင်းကိုကျွန်ုပ်၏လက်ထဲမှ ဆွဲယူပြီးနောက် ခြင်းတောင်းထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အသားလှ လိမ်းဆေးများစွာကို တွေ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ချယ်ရီဘရမ်ဒီ အရက်နံ့ထွက်သော လိမ်းဆေးမျိုးကို မတွေ့ဖူးပေ။ ကျွန်ုပ်က လိမ်းဆေးကိုအရမ်းသုံးလျှင် ဇနီးအလှကလေး၏ နူးညံ့သော အသားအရေများပျက်စီးထိခိုက်ကုန်တော့မှာဘဲဟု ပြောမည် အပြုတွင် အသားအရေမက ပို၍ပြင်းထန်စွာထိခိုက်စေမည့် မတော် တဆထိခိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရထားသမားပေါ့လျော့မှုကြောင့် ရထားဘီးများသည် ကျောက်ခဲပုံကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် ရထားမှောက်သွား သည်။ ရထားဘီးများသည် မိုးမြော်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ သည်လည်း ပက်လက်မိုးမြော်ဖြစ်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရထားမှောက်သည့်အခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ မစွပ်ဘူးလ်ဖရော့တစ်ယောက် ရှိနေသည်ဟု အမှတ် မထားမိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မှောက်နေသော ရထားထဲမှ ဇနီးသည်ကို နင်းကျော်၍ထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိအဝတ်အစားများကို ပြန်၍ နေသားတကျဖြစ်အောင် သပ်ယပ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ် ကို တွန်းဖယ်ပြီးလျှင် ရထားသမား၏ နားထင်ကို စွပ်ကနဲတစ်ချက် တွယ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . . ဒါပဲယူတော့ လူမိုက်, လူဆိုး. . . ၊ မင်းငါ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်

တာပဲ၊ ငါ အရင်တုန်းက မိန်းမမျိုးလို ပြန်ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ထူးဆန်းပြင်းထန်သော အသံတစ်သံက ဆိုလိုက်သည်။

ယင်းသို့ဆိုပြီးနောက်တွင် နောက်တစ်ချက်နဲ့လိုက်ပြန်ရာ ထိုအချက်
မှာ မှန်းဆသည့်အတိုင်း ရထားသမား၏ နားထင်သို့မရောက်ဘဲ နှာခေါင်း
သို့ ရောက်သွားသဖြင့် ရထားသမားခမြာမှာ နှာခေါင်းသွေးဖြာရလေတော့
သည်။ ထိုသို့ ရထားသမားကိုနှံ့ချည်းနေသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သူမည်ဝါ
ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မှာ မဝေခွဲတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရချေသည်။ ထိုလက်သီး
ချက်များကိုပေးနေသူမှာ ထူးဆန်းသောကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင် မျက်ကွင်းချိုင့်ချိုင့်ဖြစ်သော်လည်း
ဣတ္ထိယအမျိုးအနွယ်ဖြစ်ရပုံရသည်။ သို့သော် ဣတ္ထိလိင်လော၊ ပုလ္လိင်လော
တပ်အပ်သေချာမခွဲခြားတတ်ပါ။ သူလုပ်လိုက်ပုံကတော့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
သော မိန်းမသားမဆန်လှပေ။ အသံကိုညှိနှိုင်းဖို့ သွားမရှိသဖြင့် သူ့အသံ
မှာ စကားလုံးမသဲမကွဲဖြစ်နေသည်။ ဒေါသကြီးနေသဖြင့် ကြောက်စရာ
အသံ ဖြစ်နေချေသည်။ တင်းမာလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြောက်ဒူးဆတ်ဆတ်တုန်မိလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သူနည်း၊ မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း ပြောစရာ
အချက်ကြီးတစ်ရပ်ကျန်နေပါသေးသည်။ ထိုဘီးလူးကြီးသဖွယ် ကြောက်
စရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မစွပ်ဘူးလ်ဖရော၏ အပေါ်ဝတ်ရုံလွမ်းလျက်ရှိ
သည်။ အစိမ်းရောင်ပိုးသားအင်္ကျီလည်း ဝတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က
ထိုအခါတွေးမိသည်မှာ ကျွန်ုပ်ရထားမှောက်ခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီး
သည်၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်ထဲသို့ ဖုတ်သဘက်ဝင်လိုက်သည်ဖြစ်ရမည်ဆိုသည့်
အကြောင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ချေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကို ရှာ၍မရနိုင်တော့ချေ။ ရထားထဲတွင်လည်း
ရှာပါသည်။ အပြင်မှာလည်းရှာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဇနီး၏ အလောင်း

ရုပ်ကလပ်ကိုရှာ၍မတွေ့တော့ချေ။ ရုပ်ကလပ်ကိုတွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန်သာသနာဝင်ပီသစွာ ကျကျနန သင်္ဂြိုဟ်ရပေမည်။

“ကဲပါ. . . လူကြီးမင်း၊ ငေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင်ကိုကူပြီး ရထားကြီးကို ပြန်ထောင်ပေးစမ်းပါ” ဟု ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ပင် “ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို အဝေးကရပ်ကြည့်နေတာ မရှက်ဘူးလား” ဟု တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာသော တောသားသုံးယောက်ကို ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့် စူးရှစွာ အော်၍ပြောလိုက်သည်။

တောသားများသည် မိမိတို့အသက်ဘေးမှ ကင်းလွတ်အောင် စွတ်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးမျှပင်မထည့်ရဲဘဲ မှောက်နေသော ရထားရှိရာသို့ ကဆုန်ချပြေးလာကြပြီးလျှင် ဝိုင်း၍ ထူမပေးကြလေသည်။ နှာခေါင်းသွေးဖြာနေသော ရထားသမားလည်း နောက်တစ်ချက် အအုပ်ခံရမှာ စိုးသဖြင့် အင်အားရှိသမျှ စိုက်ထုတ်ပြီးလျှင် ရထားကိုထူရာတွင် ဝိုင်း၍ကြိုးပမ်းရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့က ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အိပ်မက်မျှသာဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းလျက် မိမိကိုယ်ကို အိပ်နေသလော၊ နိုးနေသလော သိရအောင် ရထားကိုပြန်၍ထောင်စဉ်တွင် လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို ဘီးအောက်သို့သွင်း၍ ညှပ်ကြည့်လိုက်ချေသေးသည်။

“ကဲ. . . ပြီးသွားပြီ၊ လူကြီးမင်းများကို ကျေးဇူးတင်တယ်ရှင်၊ အို. . . မစ္စတာဘူးလ်ဖရော့၊ ချွေးသွေး သန်တွေနဲ့ပါလား၊ ဒီမျက်နှာကို သုတ်ပေးပါရစေ၊ ဒီလောက်ဖြစ်တာကလေးကို စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် သဘောမထားလိုက်ပါနဲ့လေ၊ ကျွန်မတို့တစ်တွေ လက်မှ ကျိုးကြတာ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတာပြီးပါစေတော့. . . ” ဟူ၍ သာယာသာယာချိုအေးသော အသံ ကလေးတစ်သံက ဆိုလိုက်လေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

“အင်း. . . တစ်ယောက်တော့ ကုတ်ကျိုးတော့မလို့ နည်းနည်းပဲ လိုတယ်” ဟု ရထားသမားက မပွင့်တပွင့်ဆိုရင်း သူ့နားထင်နှင့် နှာခေါင်းကို ပွတ်သပ်နေလေသည်။ ထိုနောက် လေသံတိုးတိုးလေးကလေးဖြင့် “ဒီမိန်းမ အပြောင်းအလဲမြန်တယ်၊ ဧကန္တ. . . စုန်းမဖြစ်မှာပဲ” ဟုဆိုလိုက် လေသည်။

စာဖတ်သူတွေ ယုံချင်မှယုံမည်။ ကျွန်ုပ် အမှန်စကားကိုဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်ရပ်နေသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဇနီးအလှ မစွစ်လူးလ်ဖရော့ဖြစ်ပါ သည်။ သူ့နဂိုအလှမှာ တစ်ရွေးသားမျှမပျက်ပေ။ ယခင်ကကဲ့သို့ ဆံပင် ခွေကလေးများမှာ ပြောင်လက်လက်ရှိနေသည်။ သွားကလေးများလည်း ပုလဲသွယ်သကဲ့သို့ပင်ရှိနေ၏။ နတ်ဒေဝီအပြုံးကလေးသည် သူ့နှုတ်ခမ်း ပေါ်တွင် အမွမ်းတင်လျက်ပင်ရှိနေလေသည်။ သူသည် ယခုတွင်ကလေး တွင်က သရဲသဘက်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပေါ်ဝတ်ရုံနှင့် အင်္ကျီစိမ်း ကလေးကိုပင် ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသည်။ မကြာခင်ကလေးက ကျွန်ုပ်ဇနီး အလှသည် အခြားအရပ်ဒေသသို့ ရုတ်တရက်ရောက်သွားပြီးလျှင် သူ့နေရာတွင် သရဲသဘက်တစ်ကောင် ဘယ်သို့ဝင်နေလိုက်ပါလိမ့်၊ ပြီးတော့ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးအလှကလေး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဝင်လာ လိုက်ပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ မဝေခွဲတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အထူးအထွေ စဉ်းစားတွေးခေါ်နေဖို့ အချိန်မရသည့်အတွက် မစဉ်းစားတော့ဘဲ ပြန်၍ထောင်ထားပြီး ခရီးဆက် ရန်အသင့်ရှိနေသော ရထားပေါ်သို့ ဇနီးအလှကို လက်တွဲ၍တင်ပေး လိုက်ရသည်။ ရထားသမားက ရထားတံခါးကိုပိတ်ရင်း အနီးတွင်ရပ်နေ သော တောသားသုံးယောက်ကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ “လူတစ်ယောက် ဟာ ကျားမတစ်ကောင်နဲ့အတူ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ထည့်ထားခံရရင် လယ်လိုနေမလဲဟင်”

သူက ကျွန်ုပ်ကိုဆိုလိုဟန်မတူပေ။ သို့သော် စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်နေသောအာရုံမှာ အစက ကျွန်ုပ်တို့၏ဇနီးနှင့် ရထားထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း အတူနေစဉ်က စိတ်အာရုံများမဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပေမည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးအလှသည် နတ်ဒေဝီကလေးကိုပင် ပြုံးချို နူးညံ့လျက်ရှိပါသည်။ သို့သော် သူနှင့် ချစ်တင်းနှီးနှောနေခိုက် ပြုန်းကန် သရဲသဘက်က သူ့နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ အခက်ကြီးခက်ရပေမည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ကြားဖူးသော ပုံပြင်ကလေး တစ်ခုကို သတိရမိပါတော့သည်။ ထိုပုံပြင်တွင် နတ်သမီးကလေးသည် နတ်သမီးဖြစ်သည့်အခါ ဖြစ်နေသော်လည်း တစ်ခါတရံ ကြောက်စရာ သရဲကြီး ဖြစ်နေတတ်ချေသည်။ အဲဒီလို နတ်သမီးမျိုး ကျွန်ုပ်၏ဇနီးများ ဖြစ်နေလေလေရောသလားဟု တွေးမိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအတွေးများ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်းတွင် လူးလာ ပျံသန်းနေခိုက်၌ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး သရဲ၊ သဘက်မကြီးပြန်ဖြစ်သွားလေဦး မှာလားဟူ၍ ကြောက်ရွံ့သော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအတွေးကိုဆက်၍ လက်မခံထားဝံ့တော့သဖြင့် ခြင်းတောင်း ကိုဖုံးထားခဲ့သော သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုသတင်းစာမှာ ယခုအခါ၌ ခြင်းတောင်းပေါ်တွင်မရှိတော့ဘဲ ခြေနင်းခင်း ပေါ်တွင် ပြန့်၍နေသည်။ သတင်းစာရွက်များပေါ်တွင် ကလျာဒေါ ဆေးရည်များ ဖိတ်ကျနေသဖြင့် နီရဲနေတော့သည်။

ထိုသတင်းစာသည် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ကြာကထုတ်ထားသော သတင်းစာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို မျက်စိ အောက်သို့ရောက်လာသောသတင်းစာကို လျှောက်ဖတ်နေသည်။ ထိုအခါ သတင်းစာတစ်ပုဒ်သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးပင်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

ထိုသတင်းမှာ လက်ထပ်မည်ဆိုပြီး လက်မထပ်တော့သဖြင့် မိန်းမဘက်က ကတိပျက်မှုနှင့် တရားစွဲဆိုသောအမှုတွင် ရုံးတော်ကစစ်ဆေးခြင်းအကြောင်းဖြစ်သည်။ စစ်ဆေးရာတွင်ထွက်ချက်များ အပြည့်အစုံပါသည်။ တရာခံ၊ တရားလို၏ ရည်းစားစာများကိုလည်း မျက်နှာပြည့်ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်။ တရားလိုကိုယ်တိုင် ရုံးတော်တွင် အစစ်ခံသည်။ သူ့ကိုလက်ထပ်ရန် ကတိပေးပြီး ကတိပျက်သော ယောက်ျား၏ဆိုးယုတ်မှုနှင့် သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်သဖြင့် သူ့မှာ နစ်နာမှုတို့ကို အစစ်ခံရာတွင် ထွက်ဆိုသွားသည်။

တရားခံဘက်က တရားလို၏ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းကြောင်း တင်ပြသော်လည်း သက်သေအခိုင်အလုံမရှိသဖြင့် မအောင်မြင်ကြချေ။ ထိုအခါမှ လျော်ကြေးလျှော့ရန်တောင်းပန်သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ တရားခံက တရားလိုကို လက်မထပ်လိုခြင်းသည် တရားလို၏ မဖော်မရွေ မပျူမငှာသော စိတ်သဘောထားကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏နာမည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နဂိုက ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းမလျှာလို လူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ထိုအခိုက်အခါ၌ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ဖြစ်နေချေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသယ်၏ မျက်နှာရှေ့တွင် သတင်းစာကို ကိုင်၍ပြရင်း “ဒီမှာ . . . ဒီအမှုထဲက တရားလိုဟာ မင်းမဟုတ်လား” ဟု လေသံ ကြမ်းကြမ်းဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“အို . . . မစ္စတာ ဘူးလ်ဖရော့ရယ်၊ ခင်က ဒီကိစ္စ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိပြီးသားပဲလို့ အောက်မေ့နေတာ” ဟုဇနီးအလှက ချိုသာစွာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သိပ်ဆိုးတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့်ဆိုရင်း ထိုင်ခုံတွင် လျှောချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏အသည်းမှာ ကွဲလွဲခမန်းဖြစ်တော့၏။ မယားစံရွေးသော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာမှဖြစ်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသောအမျိုးသမီးမှာ အခြားယောက်ျားတစ်ဦး တစ်ယောက် အပေါ်တွင်မျှ အချစ်စိတ်မကူးသော ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှသည့် အပျိုစင် နှလုံးသားရှိရမည်ဟူသော သဘောထားမျိုးရှိသူဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးအလှ၏ တင့်တယ်ပေစွသော ဆံပင်ခွေကလေး များ၊ ပုလဲသွယ်ကလေးများကို တွေးမိသည်။ ကလျာဒေါအလှ ဆေးရည်အကြောင်းလည်းတွေးမိသည်။ နာရင်းအုပ်ခံရသည့် ရထား သမားအကြောင်းလည်းတွေးမိသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူက အမှုကို လာရောက်နားထောင်ကြသော တခါခါရယ်မောကြသည့် တစ်ထောင်မျှသော ပရိသတ်ရှေ့တွင် တရားသူကြီးအား သူ၏သိမ်မွေ့လှသော အချစ်အတွင်း ရေးများအကြောင်းကိုဖွင့်ဟ၍ အစစ်ခံခဲ့ကြောင်းကိုပါ တွေးမိလေသည်။ ထိုသို့သောအတွေးများကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယအကြိမ် ညည်းလိုက် ပြန်လေတော့သည်။

“မစ္စတာ ဘူးလ်ဖရော့” ဟု ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးအလှက ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ကမထူးသဖြင့် သူ့လက်ကလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက် ကို အသာယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမှခွာလိုက်စေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မစ္စတာ ဘူးလ်ဖရော့” ဟု သူမက မာကြောသည်ဟု မဆိုသာ သော်လည်း ခိုင်ခန့်သောလေသံဖြင့်ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် “ဒီလိုပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နှိမ်နင်းလိုက်ဖို့ ကျွန်မအကြံပေးပါရစေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ

ရှင်အပေါ်မှာ မယားကောင်းပီသစွာပြုစုမှာမို့ ရှင်ကလဲ လင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြစေချင်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ရှင်ဟာ ရှင်ဇနီးရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတစ်ချို့ကို တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ရှင် ဘာကိုမျှော် လင့်သလဲ၊ မိန်းမတွေဟာ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်တွေမဟုတ်ဘူရှင်၊ နတ်သမီးတွေ၊ ကလျာနီတွေမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တမ်းအပြစ်ရွေးမျှမရှိဘဲ နတ်သမီးတွေသာဆိုရင်လဲ နတ်ပြည်တက်ပြီး လင်ယူကြမှာပေါ့၊ လူ့ပြည် မှာ အပြစ်စင်တဲ့ လင်ယောက်ျားရဖို့ခဲယဉ်းမယ် မဟုတ်လားဟင်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ အစက ဒီချွတ်ယွင်းချက်တွေကို ဖုံးထား ရသလဲ” ကျွန်ုပ်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

မစွတ်ဘူးလဲဖရော့က ကျွန်ုပ်၏ပါးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် “ဒီမှာအချစ်ရယ်. . . ရှင်ဟာ ဒီလောက် လူအကြောင်းနားမလည်တဲ့လူ မဟုတ်သေးဘူးလို့ထင်နေတာ ဘယ် ယောက်ျားမှ သူတို့ရဲ့မယားတွေရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတွေကို အချိန်မီ မသိကြဘူး၊ သိပြန်တော့လဲ ဖုံးထားရမလားလို့ အပြစ်တင်တဲ့ ယောက်ျား ဆိုတာ မရှိသလောက်နည်းပါးတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲရှင်၊ ရှင်ဟာ လူထူးလူဆန်းပဲ၊ အို. . . ရှင်အခုလိုမေးလိုက်တာ ပျက်လုံးထုတ်လိုက်တာ များလား” ဟု ပြုံးပြုံးကလေး မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ကတိဖျက်မှုကကော” ဟု ကျွန်ုပ်က ညည်းသံပါပါ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အို. . . ဒါလား၊ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ အတော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ အဲဒါကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့ မစွတာ ဘူးလဲဖရော့၊ ကျွန်မဖြင့် ရှင် ဒီလို သဘောထားရှိလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်မမက်ဘူး၊ ကျွန်မက ရုံးတော်

မှာ ကျွန်မကိုစော်ကားတဲ့ သဘောနဲ့ ကတိဖျက်တာကိုထင်ရှားအောင် ပြလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့သန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်သဘောထားကို ပြလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို အောင်မြင်စွာဖော်ပြတာဟာ ကျွန်မရဲ့သန့်စင်တဲ့စိတ်ထား၊ သဘောထားကိုပြလိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုအောင်မြင်စွာဖော်ပြလိုက်တာဟာ ကျွန်မ အပြစ်လား၊ ကျွန်မအဖို့ ဂုဏ်ပျက်စရာလား၊ ရှင့်မယားက သူ့ချစ်သူကို အလွဲသုံးစားလုပ်လိုက်တဲ့ကောင်ကို ဥပဒေအရ နှိမ်နင်းလိုက်တာကို ရှင်က အပြစ်ဆိုချင်သလား”

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုရုံးမှာ လူသိနတ်ကြား လုပ်လိုက်မယ့်အစား ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့အကောင်ကို ရွံ့ရှာမုန်းတီးတဲ့အနေနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်သည့်အလျောက် ရထားထောင့်တစ်ဘက်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်နေရာမှ မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုငြိမ်နေလိုက်ရင် ရှင်ဆိုင်တည်ဖို့ အရင်းငွေဒေါ်လာ ငါးထောင် ဘယ်ကရမှာလဲဟင်” ဟု ကျွန်ုပ်၏ဇနီးအလှက မခွဲတရို့အပြုံးကလေးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး မစွပ်ဘူးလ်ဖရော့၊ ဒီဒေါ်လာ ငါးထောင်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ကျွန်ုပ်ကစုံစမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်သမှ သိပ်ဟုတ်တာပဲ။ ဟိုအကောင်ဆီက ခုံသမာဓိ လူကြီးအဖွဲ့က တစ်ပြားမှမလျော့ရစေဘဲ အားလုံးတောင်းပေးတယ်လေ။ အဲဒီ ဒေါ်လာငါးထောင်ကို ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ဘူးလ်ဖရော့ဖို့ သိမ်းထားပေးတာပေါ့” ဟု သူကဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့စကားကိုကြားရသောအခါ အကြင်နာစိတ်တွေ ဝေဖြာလာပြီးလျှင် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ ဤသို့ဆိုလိုက်ရလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ

“အို. . . မိန်းမ မင်းဟာ ငါ့အသည်းနှလုံးပိုင်ရှင်ပေပဲ၊ အခုလို ငွေကြေးပြည့်စုံပြီဆိုမှတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝဟာ ခိုင်မြဲလုံခြုံပြည့်စုံဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ မင်းမှာရှိတဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတွေ၊ ချို့တဲ့မှုကလေးတွေ အားလုံးကို ငါခွင့်လွှတ်တယ်၊ အခုလို ငွေအမြတ် ထွက်လာတာကိုတွေ့ရတော့ မင်းရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ ကတိဖျက်မှုဟာ တကယ်တော့ ကံကောင်းလို့ဖြစ်ရတာပဲလို့ ဆိုရမယ်နော်။ အင်း. . . ငါ ဘူးလ်ဖရော့မှာ အဟောသုခံ ချမ်းသာစွာ ချမ်းသာစွာ”

ရန်အောင်
(၁၇-၁၂-၅၅)